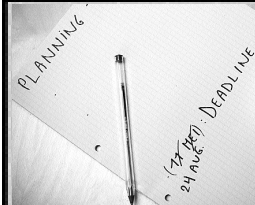
Peter Verlinden:
"Ik heb geen tante nonneke"

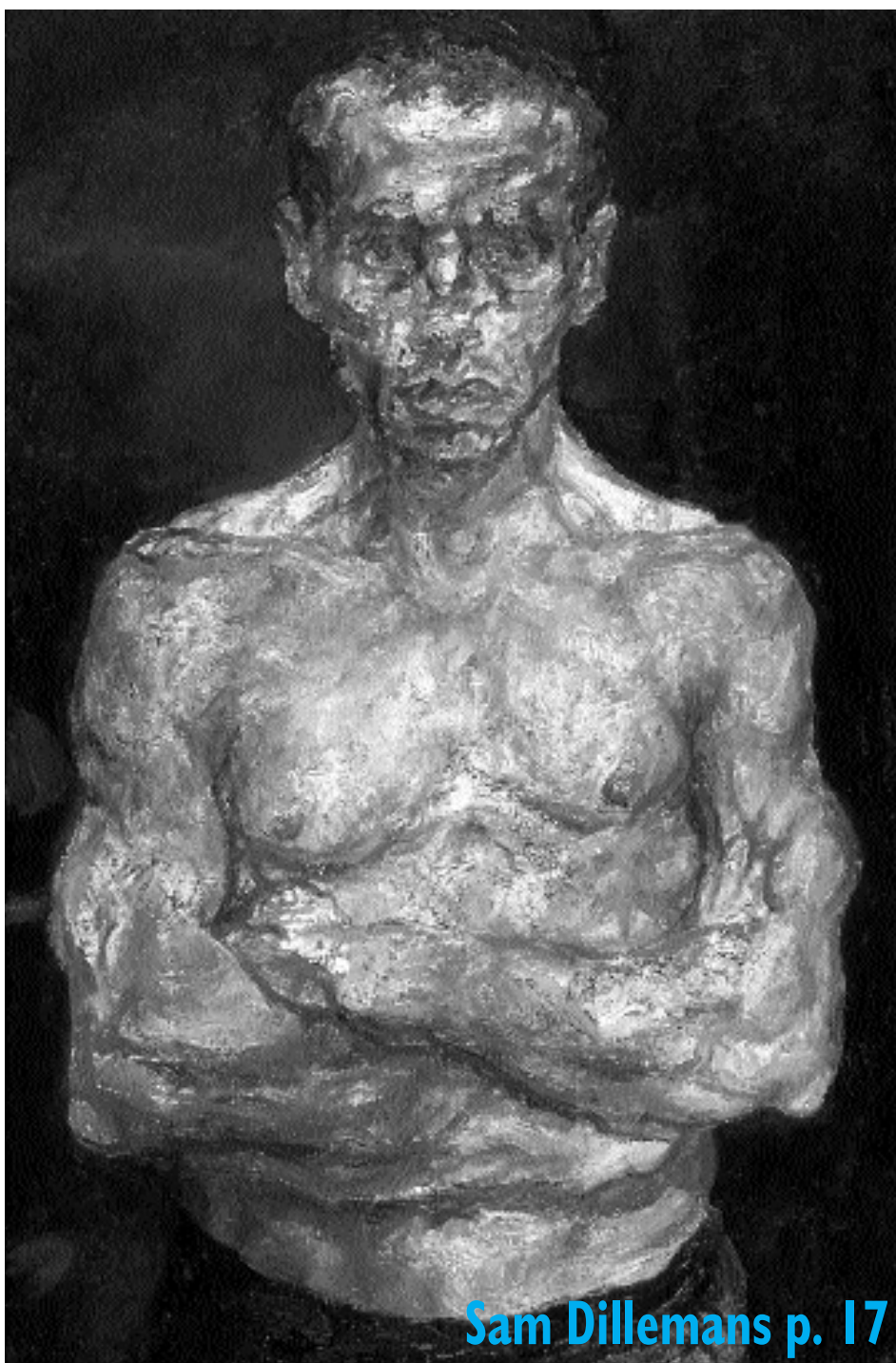
p. 16

Franz Ferdinand over het
ideale kerstgeschenk

p. 18 + 24

Middelpunt:
Thesissen voor dummies

p. 12-13

Sam Dillemans p. 17

(c) Congo Blue

"Vandenbroucke creëert een intellectuele elite"

De overkoepelende studentenraden van de K.U.Leuven, de UGent en de VUB hebben allen verontwaardigd gereageerd op het nieuwe financieringsvoorstel van Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke. Opvallend is dat de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) samen met de studentenraad van de VUB een tekst de wereld instuurde. De studenten van de UGent namen apart een heel ander standpunt in. Normaal werd verwacht dat ook de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) vorige week een standpunt zou klaarhebben, maar dat was bij het ter perse gaan nog niet bekendgemaakt.

in zijn voorstel een 'aanmoedigingsfonds' waaruit instellingen kunnen putten bij het voeren van een allochtonenbeleid. De LOKO-voorzitter acht dit echter niet noodzakelijk: "Wat ons betreft, hoeft er geen financiële stimulans gekoppeld te worden aan het voeren van een doelgroepenbeleid. De K.U.Leuven heeft bijvoorbeeld een lange traditie wat betreft het ondersteunen van mensen met een handicap en dit zonder een aanmoedigingsfinanciering. Bij een stimulansluik is er bovendien een uitgebreid controlesysteem en dus veel bureaucratie nodig. Daarnaast is het niet noodzakelijk dat elke universiteit focust op hetzelfde doelgroepenbeleid. Het lijkt ons logischer dat de Universiteit Antwerpen bijvoorbeeld focust op allochtonen, terwijl de K.U.Leuven zich toelegt op personen met een handicap."

Bram Delen

Volgens LOKO en de studenten van de VUB bevat het financieringsvoorstel van Vandenbroucke geen enkele parameter die de kwaliteit van het onderwijs aanmoedigt. Integendeel: "Vandenbrouckes voorstel straft bissen financieel af," verklaart Thomas Delaet, de voorzitter van LOKO. "Een student die niet slaagt, wordt bij zijn herinschrijving maar voor de helft gefinancierd en dit heeft nefaste gevolgen voor de kwaliteit van het onderwijs. De instellingen zullen dan immers kunstmatig hun slaagpercentages gaan verhogen om bissers te vermijden."

Allochtonen

Daarnaast is de conceptnota volgens LOKO in strijd met de tweede democratiseringsgolf binnen het hoger onderwijs, die de minister zelf heeft aangekondigd. "De master na master (MaNaMa, red) wordt niet gefinancierd als basisopleiding, terwijl deze net supernoodzakelijk is voor de meeste studenten," aldus Thomas. "Zo worden bijvoorbeeld de specialisatieopleidingen bij geneeskunde ingericht als MaNaMa's en het kan niet de bedoeling zijn om deze opleidingen enkel toegankelijk te maken voor de financieel krachtige student. Vandenbroucke creëert zo een intellectuele elite."

Vaak wordt de zogenaamde 'tweede democratiseringsgolf' ook gezien als een kans om bepaalde doelgroepen, voornamelijk allochtone jongeren, bij het hoger onderwijs te betrekken. Vandenbroucke voorziet daarom

Tekorten

Verder ijveren LOKO en de studenten van de VUB voor een systeem met drie parameters: het aantal opgenomen studiepunten, het aantal verworven studiepunten en een algemene kwaliteitsparameter. Wat deze laatste parameter moet inhouden, is nog niet duidelijk. Volgens LOKO kan deze verschillen van opleiding tot opleiding, maar niet van universiteit tot universiteit. Het zou de bedoeling zijn dat de vergelijkbaarheid tussen de instellingen intact blijft: "Een goede kwaliteitsparameter toetst de doelstellingen die een opleiding zich vooropstelt aan de realisatie van deze doelstelling," legt Thomas uit. "Voor de opleidingen in de wetenschappen kan dit bijvoorbeeld betekenen dat zij hun doelstellingen vertalen in het aantal doctoraten dat ze afleveren. Men kan dus makkelijk toetsen of ze in hun doelstelling slagen of niet."

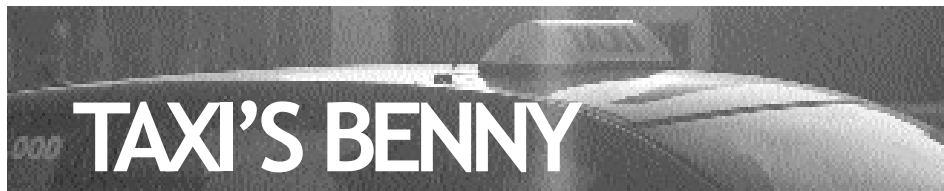
De Gentse Studentenraad (GSR) gooit haar kritiek over een heel andere boeg. Zij vindt dat ze als "grootste pluralistische universiteit" compensaties verdienen voor de subsidies "die haar jarenlang onthoudt zijn geweest". De GSR beweert dat hun universiteit jarenlang ondergefinancierd is geweest en dat Vandenbroucke deze "historisch gegroeide tekorten" negeert. Door deze jarenlange onderfinanciering zou de kloof tussen de UGent en de "overgefinancierde instellingen" enkel verder worden uitgediept. "Vanaf 2007 worden de instellingen immers deels gefinancierd op basis van hun hoeveelheid wetenschappelijke output van de afgelopen jaren," aldus GSR. En dit zou in het nadeel van de UGent uitvallen. Ondanks de weinige middelen die de UGent in het verleden kreeg en dus nu volgens GSR zal krijgen, benadrukken de Gentse studenten dat "de hoge onderwijskwaliteit aan de UGent" bewaard gebleven is.

Kafka aan de K.U.Leuven

De ISP-toepassing kondigde zich aan als een grote vereenvoudiging voor studenten en personeel. Het gepruts met programma-formulieren zou tot het verleden behoren. Deze week krijg ik echter een verzoek van mijn studentensecretariaat om binnen de drie werkdagen mijn eerdere examenresultaten op papier te bezorgen. Nochtans gaat het om een vrijstelling die ik nog maar een paar jaar geleden aan de K.U.Leuven heb gehaald. Alsof de universiteit plots vergeten

is hoeveel punten ze me toen gegeven heeft. Dit betekent dus toch weer een nutteloze verplaatsing naar de kopiewinkel en een frustrerend bezoek aan het studentensecretariaat. Wat is dan wel de grote innovatie van ISP? Franz Kafka zou aan de K.U.Leuven alvast veel inspiratie gevonden hebben voor een boek...

Thomas Leys
Student VAO Overheidsmanagement

Generatiepact?

Nooit van gehoord, meneer!

Zo erg als in de Parijse banlieus gaat het er nog niet aan toe in ons land, maar toch staat België nu al een tijdje geheel op stelten: politieke partijen roepen om het luidst "wij of de chaos", opinieschrijvers werpen zich in de kranten zo nodig nog onder de persen om een extra mening te kunnen spuien en het middenveld spant de kroon met, tot op heden, twee algemene stakingen en heel wat gebrul en gepiep tussendoor. Het nieuwe monster draagt een gruwelijke naam: *generatiepact*.

De politici van ons stukje aardkloot hebben de blik naar de toekomst gericht, gezien dat het er slecht voorstaat als we de welvaartsstaat weigeren aan te passen en er meteen (nu ja, meteen) iets aan gedaan. Op zich al een mooie prestatie voor het polypolitiek geïnspireerde collectief, dat niet zelden met lede ogen moet verdragen hoe de democratie zichzelf lamlegt. Bovendien is er zelfs een zeer redelijke en ver vooruitziende visie te lezen in het generatiepact. Ingrijpende wijzigingen in ons arbeidssysteem en in de sociale voorzieningen moeten ervoor zorgen dat België zich zal kunnen handhaven in de economisch niet al te rooskleurige toekomst van omgekeerde bevolkingspiramides. Ingrijpend genoeg, zelfs om de vakbonden zich te laten weren als een schare duivels in een wijwatervat. Wat overigens hun goed recht is, los van de mening of ze nu gelijk hebben of niet.

Toch komt er een niet minder dan opvallende stilte uit één bepaalde hoek. Ondanks het simpele feit dat het pact in kwestie *generatiepact* heet, is er namelijk niemand die zich afvraagt wat de studenten over het hele zootje te zeggen hebben. In het minst nog de studenten zelf. Waarlijk een hoogst merkwaardige non-ontwikkeling.

Dat de broederlijke tijden van 'arbeiders en studenten: één front' al dateren van de periode dat Hugo Coveliers nog géén dode cavia op zijn kin had hangen, is al lang geen geheim meer. En het is eveneens algemeen geweten dat de studentenkoepel LOKO eieren kiest voor haar geld als het (al dan niet heikele) politieke kwesties betreft. Maar toch wringt er bij mij iets wanneer ik zie dat niemand de spreekwoordelijke ballen aan zijn lijf blijkt te hebben als het over onze eigen, onze bloedeigen, toekomst gaat. Het generatiepact werd niet genoemd naar deze of gene Mr. Generatie. Neen: deze naam maakt duidelijk dat het om een fundamenteel toekomstgericht plan gaat dat het hokjesdenken tracht te overstijgen en bovenal de verschillende *generaties*

noodzakelijkerwijs op elkaar wil afstemmen. Dit pact is geen ver-van-mijn-kotshow als ware het enkel toepasbaar op die *good old-fashioned* vakbonden met hun noest werkende oudjes, doch een tastbaar iets dat voor elkeen onder ons een wezenlijk deel van het verdere maatschappelijke en economische leven zal uitmaken.

Ik zeg niet dat we met z'n allen massaal de straten op moeten of, bespaar het ons, zitstakingen dienen te houden of meer van dat spannends dat de regering zonder twijfel meteen onder genadeloze druk zou zetten; ik zou alleen maar willen dat er vanuit de studentenbewegingen een zeker engagement spreekt. Is het verdorie zó moeilijk e-nige interesse te tonen in je eigen toekomst?

Het generatiepact komt er, zoveel is zeker. Laten we vooral hopen dat de generaties die komen ook weten dat dit het ultieme moment is om de komende decennia te bepalen. Laat ons hopen.

Simon Horsten

Medebestuur? Ja en neen!

Studenten zijn klaar voor medebestuur en claimen, anders dan vroegere generaties, meer volwassen te zijn. De strijd lijkt gestreden en de Leuvense student kan op beide oren slapen, want zijn vertegenwoordigers waken over hem. Maar welke koers die varen, weten of interesseert de meeste studenten niet. Is de band tussen beide eigenlijk nog bestaande?

Maarten Goethals

Het participatie-akkoord tussen de rector en de studenten heeft alles duidelijk gesteld. Van het facultaire niveau van de POC's en de faculteitsraad tot op het universitair niveau van de Raad van Bestuur, zijn studenten vertegenwoordigd. Om het standpunt en het statuut van de student duidelijk te maken en veilig te stellen, is het aan te raden dat de onderlinge communicatie tussen de verschillende presidia en de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) optimaal blijft zodat aan één touw getrokken wordt. Maar het gros van de studenten heeft geen weet van wat participatie inhoudt en welke rol LOKO daarin speelt. En dat heeft zijn redenen.

Ontvoogding

In het artikel van professor Louis Vos, in *Veto 5*, werd gesteld dat na de Eerste Wereldoorlog twee stromingen ontstonden onder de studenten. Zij die zich integraal richtten op studentenaangelegenheden en zij die zich daarnaast maatschappelijk positioneerden. Sinds LOKO in 2004 geen maatschappelijke standpunten meer inneemt, is het duidelijk dat de aandacht naar de interne, universitaire werking gaat. Die tendens is niet zo vreemd, maar heeft juist wel, doorheen de jaren, de afstand vergroot tussen de modale student en zijn verkozen vertegenwoordigers.

De studentenstrijd was lange tijd ingebed in een grotere maatschappelijke emancipatiestroom met onder andere een

opkomende holebibebeweging en een tweede feminiseringsgolf. Voor de student betekende dat de idee van financiële ontvoogding en van medezeggenschap. Democratisering werd bijgevolg het toverwoord bij uitstek. Maar door de studentenstrijd ook maatschappelijk te oriënteren, door bijvoorbeeld te protesteren tegen de Amerikaanse bezetting van Vietnam, werden ook veel meer studenten daarin actief. En vanuit die maatschappelijke, politieke betrokkenheid konden zij dan ook, met betrekking tot democratisering, kritiek leveren inzake het universitaire beleid.

Later is gebleken dat het spuien van kritiek vanuit een dergelijk standpunt onmogelijk bleek voor de interne werking en voor de eenduidige vertegenwoordiging van de student. Omdat de veelheid aan politieke voorkeuren binnen de studentenbeweging eerder een obstakel dan een bijdrage was, koos men geleidelijk aan voor de student en zijn problematiek. Getuige hiervan is de terugtrekking van enkele kringen zoals Ekonomika uit de 'linkse' Algemene StudentenRaad, de voorloper van LOKO. Het uiteindelijke resultaat is dat LOKO sinds vorig jaar maatschappelijke of politieke standpunten schuwt. En het is hier de student willens nillens afhaakt.

Techniciteit

Medebesturen vereist een grondige kennis van zaken. Men moet zich technisch scholen alvorens men bekwaam is om effectief deel te nemen aan de debatten. Met andere woorden, van vertegenwoordigers wordt dossierkennis geëist. Een probleem daarbij is dat ze soms maar verkozen zijn voor één jaar -dit geldt zeker voor de hogescholen- terwijl een jaar eigenlijk juist voldoende blijkt te zijn om de materie te doorgronden. Enkel dossiervreters kunnen kritiek spuien. De studentenproblematiek is daardoor een zaak geworden voor een beperkte, weliswaar geëngageerde groep. Dat de modale student het bestaan van die dossiers kent, betekent nog niet dat hij inhoudelijk begrijpt waar het om gaat. Waar hij zich dan vroeger eventueel kritisch kon opstellen, gesteund vanuit een brede maatschappelijke visie, moet de student zich nu strikt inhoudelijk schragen. Er is een afstand gecreëerd door louter de techniciteit te benadrukken. Paradoxaal genoeg, want was de bedoeling juist niet om louter de belangen van de student meer te behartigen? En wat als die student niet weet waar het allemaal om gaat en het hem uiteindelijk ook nog weinig kan schelen, uit wiens naam zetelt LOKO dan, doorheen de jaren, op al die verschillende raden?

Dat de studentenvertegenwoordiging een interuniversitair parcours bewandelt, is, en laat dat duidelijk zijn, allermindst een verarming voor de student. Problemen die oprijzen moeten worden opgelost. Maar de studentenvertegenwoordiging moet ook voor iets staan; het moet een duidelijk project zijn waarin elke student zich kan terugvinden. Er heerst onder de studenten momenteel een desinteresse inzake hun eigen statuut en die houding zou wel eens kunnen overslaan naar andere maatschappelijke problemen. LOKO, als het ultieme orgaan van vertegenwoordiging, moet daarom, wil het ruchtbaarheid geven aan zijn naam, een duidelijker beeld projecteren naar de student toe en zeggen waar het voor staat, zodat elke student op zijn minst toch weet dat zijn belangen behartigd worden.

LOKO STAAKT

TSJA, ANDERS MOETEN WE EEN DEGELIJK BELEIDSPLAN OPSTELLEN EN EEN STANDPUNT INNEMEN OVER HET GENERATIEPAKT!

Studenten nemen onderwijskwaliteit onder de loep

Aan elke Vlaamse universiteit worden docenten door hun studenten geëvalueerd. Aan de K.U.Leuven ontstond er na de afschaffing van de Jaarlijkse Docenten evaluatie (JaDe) in 2004 echter een vacuüm. Dat gapende gat wordt nu opgevuld.

Tom Van Bresseghem

In januari 2004 werd JaDe opgeschort door de Academische Raad. Onmiddellijk werd aan de Werkgroep Kwaliteitszorg en de Onderwijsraad de opdracht gegeven een nieuw en beter evaluatiesysteem uit te dokteren. Ze hebben laatst hun advies uitgebracht dat nu reeds geïmplementeerd wordt. De nieuwe evaluatie die in dit advies wordt voorgesteld, zou twee luiken beslaan. Een dat zich toespitst op de verbetering van het onderwijs en een ander dat de kwaliteiten van de lesgever moet garanderen.

Verbetering

Het luik verbetering is heel breed

opgevat en zal geen repercussies hebben op de benoeming van het onderwijzend personeel. Het gaat om een hele reeks van initiatieven die moeten ontspruiten aan de respectievelijke POC's van elke richting. De bedoeling ervan is rechtstreeks commentaar te leveren op de onderwijskwaliteit en de manier waarop die veranderd of verbeterd kan worden. Dit zou dan ook slaan op het volledige opleidingsonderdeel. Doordat de POC's zullen instaan voor deze bevragingen, kunnen ze kort op de bal spelen en een grote flexibiliteit aan de dag leggen. Bijzonder is dat de gegevens die deze bevraging opbrengt, niet aan de decaan worden overgedragen en in se niet in het dossier van de betrokken docent terecht komen.

Garantie

In het tweede luik gaat het er een pak officieeler aan toe: het gaat hier immers om de kwaliteiten van de lesgever. Een aspect dat ook in Jade een gevoelige snaar raakte. Het zou gaan om een gehele vierjaarlijkse evaluatie van alle opleidingsonderdelen aan de universiteit. De bevraging zal worden uitgevoerd met behulp van een gesloten

vragenlijst (vast omljnde vragen, red.). Er blijft wel ruimte voor open commentaar. De vragen zouden worden vastgelegd op het niveau van de faculteit, maar wel worden gestoeld op een algemeen model. Uit praktische overwegingen zal het onderzoek elektronisch gebeuren en plaatsvinden na de examens bij het begin van het volgende academiejaar. De resultaten zullen eerst terecht komen bij de betrokken docent en vervolgens via de POC bij de Decaan geraken en uiteindelijk ook in het onderwijsdossier van de docent.

De coördinatie gaat uit van de faculteit en uiteraard brengt dit de nodige inertie met zich mee. Precies daarom heeft men voor twee luiken gekozen, om met het eerste, waar nodig, korter op de bal te kunnen spelen. Als het advies gevolgd wordt, zullen de bevragingen elke vier jaar plaatsvinden. De visitaties die elke hoger onderwijsinstelling moet ondergaan, vinden elke acht jaar plaats. Het is mooi meegenomen dat de door de universiteit georganiseerde docentenevaluatie elke vier jaar plaatsvindt. Op die manier kan ze dienst doen als een tussentijdse beoordeling en kan het een en ander bijgestuurd worden tegen dat men van hogerhand de opleidingen onder de loep neemt.

Uiteraard ligt een onderzoek naar de onderwijskwaliteiten van het academisch personeel erg gevoelig. JaDe, die onder voormalig rector Oosterlinck het levenslicht zag, stierf bij gebrek aan voldoende steun van de basis een vroegtijdige dood. Oosterlinck haalde heksentoeeren uit om JaDe er door te krijgen, maar moest het later bekopen bij zijn achterban. De beslissing kon op weinig steun rekenen en de evaluatie werd gewoonweg geboycot. Docenten namen de evaluatie niet al te ernstig. Vooral de administratieve rompslomp die het met zich meebracht, werd geheld.

Toen JaDe werd opgeschort, was het meteen duidelijk dat men geen tweede misstap wou riskeren. Men stelde onmiddellijk als voorwaarde dat bij het opstellen van het nieuwe systeem de basis in haar gehele breedte zou geraadpleegd worden. Dit nieuwe plan werd dan ook grondig getoetst aan alle verzuchtingen die bij haar voorganger opdoken. Benieuwd of deze haar vuurdoop doorstaat.

KORT I • KORT I • KORT I • KORT I • KORT I • KORT I • KORT I • KORT I • KORT I •

Toch geen steekpartij op LOKOmotion

Donderdag 3 november organiseerde de Leuvense studentenraad (LOKO) een fuif op vijf verschillende locaties: LOKOmotion. Het werd een succes. Toch greep de politie in en sloot Alma 1 — voor de gelegenheid omgebouwd tot fuifzaal — omdat het gerucht zich verspreid had dat er iemand zou zijn neergeschoten of gestoken. Dit bleek echter een verhaal dat geheel 'uit de lucht gegrepen' was. Toch legde de Leuvense politie met een politiebevel de activiteit stil omdat er

sowieso te veel lawaai en onrust rond Alma 1 - dat naast het Romero-huis ligt - ontstaan was.

Bart De Moor maakt come-back

Oud-rectorskandidaat, spring-in-'t-veld en hoogleraar Bart De Moor (Ingenieurswetenschappen) wordt opnieuw kabinetschef op het Vlaamse niveau: dit keer bij Minister-President Yves Leterme (CD&V). De Moor neemt de opdracht over van Jan Callens en wordt bevoegd voor het sociaal-economisch beleid.

Erasmusbeurzen aangedikt

Op 25 oktober heeft het Europees parlement in een rapport voor de verdubbeling van de erasmusbeurzen gepleit. Het Erasmusprogramma dient om studenten te stimuleren om een jaar of een semester in het buitenland te studeren. Aan het populaire Erasmusprogramma participeerden tot nu toe meer dan één miljoen studenten.

De Duitse rapporteur Doris Pack stelt dat er meer financiële steun moet komen voor studenten die op Erasmus willen. Het bedrag dat de beurzen uitkeren is immers al tien jaar ongewijzigd gebleven en bedraagt

zo'n 150 euro. Er moet volgens het Europees parlement dringend gecompenseerd worden voor inflatie: meer precies, vijftienvijftig procent. De verhoging zou stapsgewijs plaats vinden: 210 euro in 2007 en 300 euro in 2013.

Eerder al had de Europese Commissie te kennen gegeven een verhoging van de Erasmusbeurzen te willen tot 200 euro in 2007 en tot 250 euro in 2013. De individuele lidstaten moeten zich evenwel nog uitspreken. Het valt dus nog af te wachten hoeveel extra zakgeld de reizende student zal vangen.

TOCH GEEN STEEKPARTIJ OP LOKOMOTION?

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

Instellingen doen het mini

Het minidecreet, goedgekeurd door de Vlaamse Regering, is een verkort antwoord op het eerder geplande basisdecreet. Dat basisdecreet zou een samenvatting worden van de hele Vlaamse wetgeving over hoger onderwijs. De tekst van het basisdecreet lag klaar om te worden goedgekeurd tot de VLD het op het laatste moment van tafel veegde.

Maarten Goethals

De blauwe coalitiepartner vreesde immers dat de SPA met de pluimen ging lopen van blauwe realisaties zoals flexibilisering en studentenparticipatie. Nu komt er dus geen samenvatting, maar een zoveelste aanvulling op de bestaande decreetgeving: het minidecreet. Het decreet bestaat vooral uit complexe kruisverwijzingen naar de bestaande decreetgeving en vormt er de zoveelste aanpassing op. Maar wordt, tussen al dat eindeloos aanpassen door, het belang van de student niet miskend?

Men moest en zou het hoger onderwijslandschap in Europa flexibiliseren om zich succesvol te conformeren naar de Europese en vooral de Amerikaanse arbeidsmarkt. Daarvoor was in Vlaanderen, om mee te kunnen hollen, in de eerste plaats een algemeen vormend kader nodig. Dit resulteerde in april 2003 tot het structuurdecreet. Het legde inhoudelijk de BaMa-structuur vast, plande de invoering voor accreditering en lag aan de basis van het decreet in verband met de associatievorming. Daarnaast, meer studentgericht dan, regelde het ook zaken als toelatingsvoorwaarden, studievoortgang en de kwaliteitszorg.

Overrompeling

Het structuurdecreet is daarna verfijnd en aangevuld met afzonderlijke decreten, waarvan sommige nog in volle ontwerpfase zijn. Zo vormt de flexibilisering uit 2003 een aanvulling en wordt er binnenkort een financieringsdecreet verwacht (cf. *voorzijde*). Nog een ander decreet handelt over de Academische Lerarenopleiding (ALO). Daarbovenop kwamen nog eens twee aanvullingsdecreten. In het eerste stond de participatie van de student centraal, en het tweede was eerder een verdrag met Nederland inzake de invoering van het accredite-

ren van opleidingen of: de toelating verlenen aan instellingen om diploma's uit te reiken. Dat alles tesamen moest ervoor zorgen dat het hoger onderwijs, naar de normen van het Bologna-akkoord, gemoderniseerd werd en dat zo efficiënt mogelijk en in een minimum van tijd. Met andere woorden, een structurele overrompeling van plotse vernieuwing, aanpassing en een doorgedreven regelgeving.

Illegaliteit

Nu was het de bedoeling van voormalig Vlaams Minister van onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) om al deze decreten, dertien in totaal — waarvan sommige decreten verder werden opgesplitst in kleinere decreten — te bundelen in één overkoepelend decreet. Dit zou het basisdecreet worden. Deze moest eigenlijk voor de duidelijke samenhang en de nodige transparantie zorgen, aanvullen en moderniseren. Bovenal zou het basisdecreet moeten zorgen voor het correct in de praktijk brengen van de regelgeving (lees: juridisch in orde zijn). Ook de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) stuurde aan op een dergelijk initiatief. Zij hadden immers gewezen op onderlinge tegen- spraken in de verschillende decreten, en eisten daarnaast een vervaging van de onderhuidse politieke ideeën. Zo vond de VLIR het allesbehalve aanvaardbaar dat sommige decreten knabbelde aan de vrijheid van bestuur of dwongen tot hervormingen zonder financiële compensatie vanwege de overheid. Na enkele aanpassingen lag het basisdecreet uiteindelijk ter goedkeuring voor, maar daarop kwamen reacties vanuit diverse hoeken.

Als eerste was er de VLD zelf. Omdat het basisdecreet dit jaar goedgekeurd zou worden, zou het lijken alsof enkel de SPA, via Frank Vandenbroucke als Minister van Onderwijs, alle honneurs mocht opstrijken. De VLD voelde zich miskend, wat uiteindelijk domweg resulteerde in een onenigheid in de Vlaamse regering en dus kwam het zelfs niet tot een stemming in het Vlaams Parlement. Omdat het dan niet zeker was dat het basisdecreet zou aanvaard worden, zat de K.U.Leuven met de handen in het haar. Want die had intussen haar examenreglement al aangepast in functie van dat basisdecreet. En dus verkeerde de grootste onderwijsinstelling van het land in de illegaliteit. Zo was het reglement al

aangepast voor wat betreft de beperking van het aantal leden in de deliberatiecommissies. Daarnaast had de universiteit, als punt van kritiek, ook moeilijkheden met het voorstel van een examencontract. Dit is een goedkope inschrijving die de student enkel toelaat deel te nemen aan de examens, maar dus niet aan de lessen of Toledo. Dit soort contract werd vaak gebruikt als tweedekansonderwijs, en dus door werkende personen die sociale promotie beogen. Voor het flexibiliseringsdecreet werd dit door de Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap georganiseerd en afgenomen, maar dit is nu overgeheveld naar de instellingen. De onderwijsinstellingen vrezden echter dat — ondanks de beperkte mogelijkheden van een examencontract — veel misbruik zal gemaakt worden van faciliteiten die normaal ter beschikking staan van de studenten met een duurdere diploma — of creditcontract. Wat uiteindelijk niet de bedoeling kan zijn. De K.U.Leuven oordeelt daarom dat sommige vakken niet gevolgd kunnen worden met een goedkoop examencontract. Hierdoor brengt de wetgever het 'tweedekans karakter' van het examencontract in gevaar. Deze kritiek werd vooral door de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) geuit.

Eddy

Maar niet alleen de VLD en VVS hadden hun bedenkingen bij het basisdecreet. Ook ICOR (Interuniversitair Centrum voor Onderwijsrecht) schreef de LUCAS-nota tegen het basisdecreet: onder het motto 'wie minder wil, zal meer hebben'. Het was een neoliberal pleidooi tegen de hoeveelheid onderwijswetgeving die op gang was gekomen. Deze nota zette op haar beurt kwaad bloed bij de K.U.Leuven, waarop Eddy Van Avermaet, voormalig voorzitter van de Onderwijsraad, in zijn pen kroop en de Montesquieu-nota schreef. Ditmaal onder het vaandel: 'Aan de wetten van een volk raakt men niet licht'. De Montesquieu-nota was een reactie tegen de Lucasnota. De K.U.Leuven eiste in haar nota drie aanpassingen aan bestaande decreten: 'dringend inhoudelijke', 'dringend technische' en 'meer gecontesteerde wijzigingen'. Ze wilde dus geen 'vermindering van de wetgeving' zoals in de Lucas-nota stond.

Het resultaat van al dit over en weer gehannes is het minidecreet: eerder dan een bundeling van de wetgeving is het een aan-

passing en wijziging van de bestaande wetgeving, vaak ten voordele van de instellingen. Zo haalde de K.U.Leuven haar slag thuis door de afschaffing van de noties deel- en voltijds studietraject en wordt vervangen door 'verschillende studietrajecten qua studieomvang'. De instelling zijn nu nog vrijer om te doen en te laten wat ze willen, nu vol- en deeltijdse trajecten niet langer afgebakend worden door studiepunten, klinkt het bij VVS.

Gehannes

De instellingen moeten nu ook niet langer de helft van de professoren aanwezig hebben op deliberatiecommissies. Bovendien bestond het minidecreet een sluipende prijsverhoging van de studiegelden: bij het opnemen van een tweede studie betaalt de student 2,5 à 3 euro per studiepunt, terwijl dit vandaag — omgerekend — goedkoper is. Een ander voorbeeld van de prijsverhoging is dat een halftijds ingeschreven hogeschoolstudent met studiebeurs in plaats van 55 euro, 100 euro zal mogen op- hoesten.

Hoewel het minidecreet er quasi zeker in deze vorm komt, blijft VVS protesteren tegen bepaalde maatregelen. Zij zien de afschaffing van de notie vol- en deeltijds studietraject als een uitholling van de beoogde flexibilisering en als blokkade voor de onderwijsdemocratisering. "Als dit (de afschaffing, red.) ten koste gaat van de sociale verworvenheden en de inschrijvings- gelden, dan is flexibilisering een maat voor niets."

Dat het minidecreet geschreven is op maat van de instellingen, is niet verwonderlijk. De druk van de instellingen op het kabinet van Frank Vandenbroucke werd steeds sterker omdat hun ongenoegen over de ontbrekende financiële compensatie steeds groter werd. Dit betekent dat door het goedkeuren van het minidecreet de autonomie van de instellingen versterkt is en dat zaken met oog op democratisering, zoals een tweedekansbeleid, en sociaal aanvaarde inschrijvingsgelden, naar de achtergrond verdwijnen. Ironisch genoeg was de bedoeling van het flexibiliseren juist het democratiseren van het hoger onderwijs. Maar ja, wie ligt daar blijkbaar nu nog wakker van?

www.vvs.ac

KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 • KORT 2 •

Fietstunnel Naamsepoort

Het kruispunt aan de Naamsepoort is al jaren een heikel verkeerspunt. Het kruispunt is erg onoverzichtelijk en verbindt verschillende wegen. Voor studenten is dit het knooppunt dat Leuven met de Campus Heverlee en de KHLeuven verbindt.

Om de huidige chaos in te dijken hebben de stad en de provincie beslist onder het kruispunt een fietsentunnel aan te leggen. Waar die tunnel zich precies moet bevinden en hoe die er moet uitzien, moet nog worden uitgezocht. Verwacht wordt dat de tunnel er binnen vijf jaar zal zijn.

Diefstal in KHLeuven

Vorige week maandag werden in een schoolgebouw van de Katholieke Hogeschool Leuven aan de Kapucijnenvoer uit verschillende lokalen elektronische apparatuur gestolen. Inbrekers traptten aan de achterzijde van het gebouw een deur in waarna ze alle lokalen op de eerste verdieping doorzochten. Deze week wordt

een gedetailleerde inventaris opgemaakt van het aanwezige materiaal om na te gaan wat gestolen werd. Van de daders ontbreekt voorlopig elk spoor.

'Bom 2' in station

Het Leuvense station is vorige week donderdagmorgen ontruimd na een bommelding. Ook werd het treinverkeer stilgelegd. Vlakbij het seinhuis werd een verdacht pakje gesignaleerd met de tekst 'bom 2'. DOVO, de ontmijningsdienst van het Belgische leger, werd onmiddellijk erbij gehaald.

DOVO maakte het pakketje met een robot onschadelijk. Het bleek vals, want in het pakje zaten enkel scherven. De studentendoop die vlak voor het stationsgebouw plaatsvond, ging onverwijld door. Vrijdag kwam de Herentse scoutsgroep zich melden bij de politie. Zij hadden de 'bom' geplaatst voor het station in het kader van een stadspel. De scoutsgroep zal waarschijnlijk moeten opdraaien voor de kosten.

52 topsporters

Dit jaar krijgen 52 studenten van de K.U.Leuven het topsportstatuut. 35 van hen behoren tot de absolute top in hun sporttak en krijgen een A-statuuut. Zij kunnen onder meer hun examens verplaatsen of spreiden wanneer deze samenlopen met trainingen of wedstrijden.

17 andere studenten, met een B-statuuut, kunnen toch rekenen op een soepele regeling voor afwezigheden. Het topsporters- statuut leverde de K.U.Leuven al enkele klinkende namen op, zoals atlete Kim Gevaert, wielrenner Nick Nuyens en judoka Ilse Heylen.

Zeg niet 'achterkant van het station'

De Kesselse zijde van het station wordt binnenkort heraanlegd. Op die manier komen er nieuwe woningen, pleinen, winkels, kantoren en een bioscoopcomplex

tegen de spoorweggeul. De heraanlegde Martelarenlaan zal bovendien zorgen voor de nodige structuur en het nodige groen aan dit gedeelte van de stad.

30.000ste student ingeschreven

De K.U.Leuven heeft vorige week haar 30.000ste student ingeschreven. Er studeren nu exact 30663 studenten aan de K.U.Leuven. Dat is 3,43% meer dan in diezelfde periode vorig jaar.

Gestolen dildo's terug

In Gent is een 25-jarige dief aangehouden die inbrak in tientallen studentenkoten. Zijn werkmethode was steeds dezelfde: hij liep een studentenhuis binnen en nam waardevolle goederen zoals laptops en mp3-spelers mee. De politie heeft alle gestolen goederen terugbezorgd. Enkele studenten zullen hun gestolen spulletjes met rode kaken in ontvangst genomen hebben. De dief plunderde namelijk ook de nachtkastjes van onfortuinlijke studentinnen.

“Het kan nooit de bedoeling zijn om studenten rustig te houden”

Raf Masschelein was studentenleider op het einde van de woelige jaren zestig. Dat komt nooit meer goed, denk je. Maar kijk: hij werd toch nog professor en leidde twintig jaar na zijn studententijd zelfs de sociale sector van de universiteit, waar hij met de andere kant van studentenvertegenwoordiging te maken kreeg. Wat heeft zo'n ervaren rot nog eens twintig jaar later te zeggen over de studentenbeweging?

Gijs Van Gassen

Raf Masschelein: «Ik had als voorzitter van de Raad voor Studentenvoorzieningen regelmatig conflicten met de studentenvertegenwoordigers van toen. Maar dat was ook logisch. Ten eerste was de tijdsgeest veranderd sinds mijn eigen studententijd: daar zat twintig jaar tussen. Ik was student tussen '65 en '70 maar Coördinator Studentenbeleid van '85 tot '95. En ten tweede: een studentengeneratie mag niet reageren vanuit het verleden. Ze moet vertrekken vanuit de bestaande positie. De grootste bedreiging voor de studentenbeweging is de ideologische verstarring. Alle ideologieën, zowel de conservatieve als de progressieve, hebben de neiging om zich aan hun oude ideeëngoed vast te klampen.»

«Eigenlijk waren de grote revolutionaire ideeën op het einde van de jaren '60 een exacte replica van het katholiek conservatisme. Alle elementen daaruit waren aanwezig: ze hadden dogma's, een bijbel, en iconen. In plaats van een bijbel waren het natuurlijk Lenin en Stalin. De grote paus van toen, Ludo Martens, hield speciale exegesesessies, tekststudies over Lenin. Dat was het nieuwe Evangelie. Terwijl men zich in oppositie stelde ten opzichte van de heersende cultuur, was men op identiek dezelfde wijze bezig. Dat ging samen met erg harde kritiek op het bestaande systeem, maar het werkte op dezelfde manier. En het gekke was dat niemand dat inzag.»

“De revolutionairen van de jaren zestig waren een replica van het katholiek conservatisme.”

Veto: Wanneer bent u daar achter gekomen?

Masschelein: «Toen ik student was al wel een beetje. Ludo Martens sloeg mij, zoals dat pausen betaamt, in de ban. Hij verweet mij een “intellectualistische revisionist” te zijn. Maar het echte inzicht is pas achteraf gegroeid, toen ik niet meer actief was als student. Toen zag ik dat die beweging eigenlijk alle kenmerken van het fundamentalisme had. Dat werd niet ingezien, omdat ze het imago had van links en vooruitstrevend te zijn, maar hun werkmethode was erg conservatief en dat is ze nu nog. Mijn goede vriend, studie- en kotgenoot, Kris Merckx, die is werkelijk bekeerd. Je kan het je niet christelijker voorstellen. Hij was een conservatieve rechtse jongen. Hij was ook preses van medica, dat was al even erg (lacht). Plotseling heeft hij dan het licht gezien en is hij bekeerd door Ludo Martens. Die ideologie is volledig vastgeroest, maar dat zie je pas achteraf.»

Pragmatisch

«Vanaf de tweede helft van de jaren '70 is dat strakke ideologische aspect binnen de studentenbeweging afgekalfd. Er kwam een mengeling van allerlei ideeën. Naast die restanten van ideologische opstellingen, was er ook een pragmatische opstelling.»

Veto: Veranderden die pragmatische opstellingen de visie op medebeheer?

Masschelein: «In Leuven is medebeheer al begonnen midden jaren '50, met de oprichting van een aantal sociale voorzieningen. Denk maar aan de oprichting van Alma en Acco en de participatie in de sociale organisaties. Ik was ook lid van de voorloper van RvS (Raad voor Studentenvoorzieningen, red.), het Sociaal Comité. Wij waren mee verantwoordelijk voor het beheer van het geld dat de overheid aan de universiteiten

woordigers goed opvangen wat er aan de basis leeft. Studentenvertegenwoordigers mogen niet zichzelf vertegenwoordigen. Dat is altijd een grote uitdaging geweest, ook al in die fameuze jaren '60. Ten tweede moeten studentenvertegenwoordigers ook goed geïnformeerd worden, om die informatie weer te kunnen doorspelen aan de basis. Ook dat is veel moeilijker dan men denkt. Het probleem is daar niet dat er te weinig informatie zou komen, maar juist dat er teveel komt. Het schiften en verwerken van nuttige informatie is vaak problematisch, niet alleen voor studenten trouwens. En ten derde moet de studentenvertegenwoordiging dan mee discussiëren over het beleid.»

«Maar het is utopisch om te denken dat je als student, in je intrinsiek tijdelijke rol, de situatie van een bedrijf als de universiteit — met meer dan 15.000 personeelsleden als je

lezen (lacht).»

Contradictorisch

Veto: Wat mogen studentenvertegenwoordigers nog ambiëren, als ze zoveel handicaps hebben?

Masschelein: «Ze moeten altijd ambitie hebben. Je moet altijd proberen meer te doen dan je kan. De studentenbeweging moet altijd bezig zijn met wat studenten vandaag bezig houdt. Onderwijs en sociale voorzieningen, maar ook sport en cultuur. En ja, er is nu eenmaal altijd dualiteit tussen volutarisme, met zijn grenzen, en semi-professionalisme, met zijn risico van vervreemding. Denk maar aan Kultuurraad en de hele discussie rond het STUK. Nu, het is goed dat die discussie bestaat. En de universiteit moet ook respect hebben voor het werk van de studentenbeweging. De universiteit heeft er geen enkel belang bij dat te accaparereren.»

Veto: Tenzij ze studenten als lastige luis in de pels beschouwt.

Masschelein: «Maar dat moet zo zijn! Toen ik tien jaar voorzitter studenten-aangelegenheden was, kreeg ik felicitaties van een collega dat de studenten zo rustig geweest waren. Dat vond ik een ernstige belediging. Het kan nooit de bedoeling zijn om de studenten rustig te houden. Een universiteit moet de ruimte creëren waarin studenten dingen kunnen proberen. Dat is belangrijk voor de studentenbeweging en haar functie als kritisch klankbord. Het mag dus niet kalm blijven bij de studenten, dat is het ergste wat een universiteit kan overkomen: dat er niets gebeurt.»

«Van bij de studenten moeten ideeën komen, omdat creativiteit daar haar hoogtepunten beleeft. Die activiteit is ook maatschappelijk belangrijk. Studenten spreken zich nu ten onrechte niet meer uit over maatschappelijke problemen. Maar je kan daar niet over zwijgen.»

Veto: De studentenpopulatie zou te heterogeen zijn om nog over maatschappelijke standpunten te kunnen spreken.

Masschelein: «Dat begrijp ik, maar dan zijn er nog steeds methoden om maatschappelijke interesse te laten blijken. De studentenpopulatie is altijd heterogeen. De regering neemt toch ook standpunten in met een beperkte meerderheid? Dat heet politieke verantwoordelijkheid nemen. Er kan toch van een studentenbeweging worden verwacht dat ze zich over maatschappelijke thema's uitspreekt. Het moet zorgvuldig gebeuren, maar dat men zich onthoudt, kan ik moeilijk verzoenen met de intrinsieke positie en betekenis van de studentenbeweging. Dat lijkt mij contradictorisch.»

Veto: Is het niet eigen aan de vakbonden om zich enkel te bekommeren om de eigen geleerden?»

Masschelein: «Wel, dat hangt ervan af hoe je kijkt naar het concept vakbond. Er was in Leuven een verschil tussen Studentensyndicalisme en de studentenvakbond. Deze laatste stak het studentensyndicalisme langs links voorbij. De studentensyndicale beweging vormde midden jaren '60 de grondslag van de idee: studenten anticiperen op hun latere tewerkstelling. Ze redeneerden: de studenten hebben een aantal gelijk lopende problemen en belangen met de werkende medemens en dus moeten we ons ook op dezelfde manier organiseren. De Studentenvakbeweging daarentegen is geïmporteerd uit Nederland en door Ludo Martens geradicaliseerd langs links. Hieruit vloeide de AMADA (Alle Macht Aan De Arbeiders, red.) voort. Op den duur had dit project niets meer met studentenbelangen te maken, en ging de studentenbeweging louter over de gerichtheid op de maatschappij.»

(Foto Archief)

Moeilijk te dateren foto; wat wel zeker is: toen namen studenten nog politieke standpunten in.

gaf. Er is dus altijd medebeheer van studenten geweest in Leuven. Dat heeft nooit ter discussie gestaan.»

«Er is wel een onderscheid tussen participatie, medezeggenschap dus, en medebeheer. De vraag is dan: moeten wij deel uitmaken van de juridische rechtspersoon en effectief verantwoordelijkheid en beslissingsbevoegdheid over het geheel van de onderneming dragen? Of zeggen we: nee, we willen enkel deel uitmaken van adviesorganen, zodat we wel informatie krijgen maar relatief vrijblijvend het beleid mee kunnen bepalen? Maar studenten hebben altijd medebeheer gehad, zeker in hun eigen organisaties zoals Alma en Acco. Het is dus eigenlijk een louter theoretische discussie, omdat dat medebeheer er altijd geweest is.»

Veto: In de sociale sector wel, maar de studenten hebben moeten vechten voor hun plaats in de nieuwe structuur van de universiteit.

Masschelein: «Het is een beetje een ouderwets refrein hé: als er iets wordt opgericht, moeten wij studenten er inzitten. Maar je moet je altijd eerst afvragen: wat kunnen we daar doen voor de groep die we vertegenwoordigen? Is het nuttig dat er overall studenten zitten?»

Utopisch

Veto: De studenten vreesden dat, als zij niet in een bepaald orgaan zaten, de beslissingen dan net daar genomen zouden worden.

Masschelein: «Maar dat is altijd zo. Als beleidsmakers studenten willen omzeilen, vinden ze altijd informele kanalen om dat te doen. Dat hangt niet af van formele structuren. Maar je moet inderdaad wel het hele plaatje bekijken. Kijk, het uitgangspunt is: studenten zijn een belangrijke groep aan de universiteit, een groep met belangen. Die belangen moeten op een behoorlijke manier verwoord en verdedigd worden. Om die verdediging goed te kunnen doen zijn er drie zaken nodig.»

«Ten eerste moeten studentenvertegen-

de ziekenhuizen meetelt — kan inschatten. De meeste professoren kunnen dat ook niet. Ik ben er dus geen voorstander van dat studenten op alle mogelijke organen aanwezig zijn, want dat is gewoon onhaalbaar. Kies dus zorgvuldig de organen van de K.U.Leuven uit waarin je wil zetelen als studentenvertegenwoordiger. Niet de dagelijkse besturen, niet het GeBu. De Raad van Bestuur is belangrijk, de Academische Raad en de faculteitsraad. Dat zijn instellingen die rechtstreeks belang hebben voor het functioneren van de student.»

“Studenten spreken zich ten onrechte niet meer uit over maatschappelijke problemen.”

«Anderzijds zie je dat studenten soms niet voldoende ingewerkt zijn, en dat kan hen niet eens kwalijk worden genomen. Dat is geen blaam, dat is de realiteit. Een beperkt aantal studenten is daar wel toe in staat. Maar ook dat is een risico: ze kunnen snel vervreemden van de eigen basis, dus daar moet een evenwicht in gevonden worden. Een ander gevaar van die uitzonderlijke vertegenwoordigers is dat zij de illusie van competentie, die absoluut niet aanwezig bij de basis of tussenlaag is, wekken. Als die vertegenwoordigers vertrekken, is er een zwart gat. Ook dat is de job van de studentenbeweging: een continu proces van opleiding organiseren. Daarom zijn er ook vrijgestelden (tegenwoordig heten ze ‘stafmedewerkers’, red.) gekomen. Zij zorgen voor de inhoudelijke ondersteuning van de vertegenwoordigers. Dat is heel belangrijk, want studentenvertegenwoordiger zijn, is een leerproces. Ik heb meer geleerd op straat en in vergaderingen dan aan mijn faculteit. Maar dat zal mijn faculteit wel niet graag

Hoeveel betalen papa en mama voor hun student?

Hoeveel geef je jaarlijks uit aan je studie? Er zijn maar weinig studenten die het echt weten. Ruwe ramingen geven aan dat een pendelstudent 1500 euro per jaar kost; een kotstudent kost al gauw het dubbele. De studentenkoepel LOKO start volgend semester met een studiekostmeting aan zes faculteiten.

Dries De Smet

De studenten zijn al langer vragende partij voor een nieuwe studiekostmeting. De vorige studiekostmeting vond vijf jaar geleden plaats en die cijfers zijn dus verouderd. Bovendien ging het toen om algemene cijfers. De nieuwe meting wil accuraat de verschillen tussen de richtingen in beeld brengen.

Geen impact

Pogingen in de voorbije jaren om een studiekostmeting op poten te zetten, strandden door een gebrek aan tijd en ondersteuning. Nu springt ook de universiteit op de kar. Jan De Vriendt van de dienst Studentenvoorzieningen: "Het is de eerste maal dat een studiekostmeting bij ons geraakt. Wij hebben een stuurgroepje opgericht waarin een aantal

mensen zit dat ervaring heeft met dit soort studies. Maar voor ons is het vooral belangrijk dat het van de studenten uitgaat."

De ondersteuning door de universiteit is niet alleen logistiek een goede zaak. Als de universitaire gemeenschap de resultaten mee opbouwt, kan ze die achteraf moeilijker verwerpen. "Het is niet de bedoeling dat de resultaten rechtstreeks impact hebben op het onderwijsbeleid", zegt Sara Vermeylen, ondervoorzitter van LOKO, "maar wel dat de resultaten het debat over studiekost openen en bijgevolg het debat over het onderwijsbeleid in bepaalde faculteiten."

Scheefheid

Het onderzoek wil onder meer de verschillen tussen richtingen aan de kaak stellen. "We willen de scheefheid tussen de verschillende jaren van een richting in kaart brengen", staat te lezen in een interne nota van LOKO. Ook de scheefheid tussen keuzerichtingen, of uitschieters door specifieke literatuur en het gebruik van Toledo kunnen aan bod komen in de studie. De typische kosten verbonden aan een richting door stage en aankoop van specifiek materiaal zullen ook belicht worden.

Zowel de universiteit als de studentenkoepel hoeden zich ervoor om de resultaten te snel openbaar te maken. "Met die informatie moet diplomatisch omgesprongen worden",

zegt Jan De Vriendt. De studenten waarschuwen 'dat er geen voorbarige conclusies mogen getrokken worden'.

2007

Volgend semester vindt dus een proefproject plaats, onder meer aan de faculteit ETEW. Dat wordt geleid door Ekonomika-preses Louis Raes. "We hebben ervoor gekozen om enkel de eerste twee bachelorjaren te onderzoeken," zegt Louis. "De oude licentie-programma's doven toch uit, dus zijn die resultaten op zich niet zo interessant." Naast Ekonomika hebben nog 5 andere kringen hun medewerking toegezegd.

Op het eind van dit academiejaar worden de proefprojecten geëvalueerd. Op basis van die evaluatie zal er volgend jaar een studiekostmeting plaatsvinden aan de meeste faculteiten. Deze metingen zullen van de studentenkringen uitgaan. Als alles goed gaat worden in 2007 de resultaten van die meting bekendgemaakt. Nog even wachten dus.

SOIREE FLAMBEE: VEEL VRAGEN, WEINIG ANTWOORDEN EN VEEL HUMOR

"Ik heb gestudeerd tot mijn vijftiende en ik verdien meer dan jullie!"

Wat krijg je als je twee doorgewinterde socialisten samen op een bankje zet en hen aan een kruisverhoor onderwerpt? Veel vragen en weinig echte antwoorden. Het hoogtepunt van Soiree Flambee was dan ook het halfuurtje stand up comedy met Nigel Williams en het gratis vat achteraf.

Kris Vaneldereren

Woensdag 26 oktober. In de Rumba wacht het publiek vol ongeduld op een avond socialistenpraatjes. Tot grote ontgoocheling van het publiek had Leuvenaar Said El Khadraoui zijn kat gestuurd. Deze Soiree Flambee, een initiatief van Animo (jong Sp.A), moest het dus doen met slechts twee socialisten: Frank Vandenbroucke, Vlaams minister van Werk en Onderwijs en Bruno Tobback, federaal minister van Leefmilieu en Pensioenen. Van dit socialistenduo werd dan ook verwacht dat ze iets te bieden hadden aan de Leuvense student in het licht van de huidige actualiteit.

Bierglas

Veel relevants kreeg het publiek echter niet te horen. Nadat Luk Alloo het startschot had gegeven vlogen de vragen de twee heren om de oren. Er kwam ook een grote waier onderwerpen aan bod. Van de merkwaardige bekentenis van een fraudeur, het einde-loopbaandebat, de verlenging van de master wetenschappen tot de dreiging van het Chinese gevaar. De antwoorden die de twee politici gaven waren echter weinig verhelderend. Vandenbroucke toonde zich meester in het rond de pot draaien en het veranderen van onderwerp middenin een antwoord. Ondertussen paste Tobback dan maar een andere tactiek toe om lastige vragen te ontwijken: een diepgaande en geconcentreerde

bestudering van de leemte van zijn bierglas.

Toch wist Vandenbroucke het publiek even wakker te houden toen hij beweerde dat de universiteiten er zelf voor moeten zorgen dat de effectieve studieloopbaan niet langer duurt dan de theoretische studieloopbaan. Maar buiten dit bleken deze heren maar weer eens echte politici te zijn die angstvallig uit de buurt blijven van een duidelijk standpunt. Uiteindelijk leek het dat de twee socialisten bijna door hun voorraad loze woorden zaten. Alloo probeerde dan maar met strikt hypothetische vragen alsnog een paar duidelijke antwoorden uit Vandenbroucke te krijgen. Verder dan Vandenbrouckes wens om armoede uit de wereld te helpen kwam het echter niet.

Absurd

De Soiree Flambee was dus al redelijk bekoeld eer Nigel Williams aan de beurt was. Na een zwakke begroeting van een verdoofd publiek besloot Williams maar meteen zijn harde oneliners uit de kast te halen. "Goedenavond. Ik ben Nigel Williams, ik heb gestudeerd tot mijn vijftiende en ik verdien meer dan jullie! Fuck yeah!" was dan ook Williams' manier om de aanwezige studenten, met succes, wakker te krijgen.

Het volgende halfuur schopte Williams de huidige actualiteit volledig aan diggelen en boetseerde er een hilarisch en absurd meesterwerk van. Alles moest eraan geloven. Van de ironie van een Duitse paus die een Pools rijk inneemt, de angst van het Vlaams Belang voor hem en een blanke allochtoon tot het anti-voetgangsoffensief van de politie. In tegenstelling tot Vandenbroucke en Tobback wist Williams zijn publiek te boeien van het begin tot het einde. Als de socialisten het bij de volgende verkiezingen beter willen doen, kunnen ze misschien beter Nigel Williams het woord laten voeren.

HUISVESTING, VOEDINGSKOSTEN, CURSUSMATERIAAL, VERPLAATSING, STUDIE TOELAGEN EN BINNENKORT OOK NOG...

... PENSIOENSPAREN!

KORT3 • KORT 3 • KORT3 • KORT3 • KORT3

Gentse studenten flateren

De Dendermondse rechter De Pauw geniet intussen door haar *ferme uitspraak* nationale bekendheid. Volgens haar stond het als een paal boven water dat het katholieke onderwijs beter is dan het gemeenschaps-onderwijs. De Gente studentenraad (GSR) voelde zich geroepen om hiertegen te reageren. Ze verwijzen naar de visitatierapporten van de VLIR (Vlaamse Interuniversitaire Raad).

Bovendien vermeldt GSR dat de "Universiteit Gent steeds vaker de hoogste Vlaamse plaats inneemt in internationale rankings en in tegenstelling tot haar katholieke tegenhanger wel over het ECTS-kwaliteitslabel beschikt." Of het ECTS-label ook een kwaliteitslabel is, daarover kan nog gediscussieerd worden. Eigenlijk is het eerder een internationale overeenkomst om opleidingsonderdelen over heel Europa op dezelfde manier te wegen. Maar kom, daar tilt *Veto* niet zo zwaar aan. Wat wel degelijk fout is, is de bewering als zou de K.U.Leuven niet over een ECTS-label beschikken. *Veto* verwijst GSR graag de weg naar: www.kuleuven.be/ects. De K.U.Leuven beschikt al sinds april dit jaar over het ECTS-label. Blijkbaar is GSR even sterk in het opstellen van persberichten als Dendermondse rechters in het schrijven van vonnissen: scherp, maar niet echt objectief.

Ereburger O. en Louis Tobback: zo een goede hebben wij nog niet gehad.

André Oosterlinck is niet alleen baron en erector, maar sinds kort ook ereburger van de stad Leuven. Tijdens de gemeenteraadszitting kwam er echter heel wat kritiek op de benoeming van Oosterlinck tot ereburger. Raadslid Hagen Goyvaerts (Vlaams Belang) kon leven met Oosterlinck als ereburger van

Leuven maar vroeg zich af: "als men de considerans van het raadsbesluit leest, lijkt het alsof er nooit een betere rector is geweest". Bovendien had de fractie van het Vlaams Belang het er moeilijk mee dat Oosterlinck het eredoctoraat "gedegradeerd heeft tot een relatiegeschenk". Zo waren heel wat "academici en (oud)-studenten niet gelukkig met de toekenning van het eredoctoraat aan prins Philip" als dus het Vlaams Belang.

Burgemeester Louis Toback (SPA) antwoordde dat het raadsbesluit nu eenmaal de verdiensten van de erector moet opsommen, maar dat dit niet betekent dat er nog nooit een betere is geweest. "De vorige is trouwens ook ereburger van Leuven," replieerde Toback, "dus hij zal ook wel een hele goeie (sic) geweest zijn". Ook Katlijn Malfliet (CD&V), gemeenteraadslid en hoogleraar aan de K.U.Leuven, ondersteunde de redenering van Toback. Hoewel Malfliet niet gekend staat als de grootste fan van Oosterlinck: "De universiteit is meer dan één hoofd. Hoewel het met de democratie aan de universiteit niet altijd zo goed gesteld is, draagt de universitaire gemeenschap de rector."

Toback replieerde op zijn beurt dat het ereburgerschap enkel kan toegekend worden aan de erector en niet aan de universiteit of alle professoren en studenten: "Men kan niet de verdiensten van iedereen opsommen." Voormalig Algemeen Beheerder van de K.U.Leuven, Vic Goedseels, kon er echter nog wel bij. Hij kreeg van Louis Toback een lintje.

Rector bij Koning

Op 24 oktober, maandagochtend, heeft de Koning Rector Marc Vervenne en Eerste Minister Guy Verhofstadt ontvangen in audiëntie op het kasteel te Laken. Wat er gezegd werd, wilde de koning niet kwijt. Jammer.

De VN verjaard?

Het 60-jarig bestaan van de Verenigde Naties werd in de bloemetjes gezet tijdens de Nacht van de VN. The European Law Students (ELSA), de Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB) en de Vereniging voor de Verenigde Naties (VVN) verenigden hun krachten om het publiek te trakteren op een avondvullend programma met toespraken van prominenten, een kortfilm over de VN en als kers op de taart kreeg het publiek de langspeelfilms *Hotel Rwanda* en *The Interpreter* voorgeschoteld.

Ilse De Witte

De Nacht van de VN vond plaats op 24 oktober in de Pieter De Somer aula, precies 60 jaar nadat het handvest van de VN in werking trad. De Verenigde Naties bestonden officieel vanaf het moment dat alle permanente leden van de Veiligheidsraad en de meerderheid van alle lidstaten het handvest hadden geratificeerd (24 oktober 1945). De idee voor de Organisatie van de Verenigde Naties begon al te rijpen bij de bondgenoten in de strijd tegen de fascistische staten tijdens de Tweede Wereldoorlog. In augustus 1941 sloten de Amerikaanse president Roosevelt en de Britse premier Churchill een solidariteitspact af: het 'Atlantische Handvest'. De principes van deze intentieverklaring stonden model voor het uiteindelijke handvest van de VN: algemene veiligheid, afzweren van gebruik van geweld, gelijke toegang tot primaire grondstoffen, economische vooruitgang en sociale zekerheid. In januari 1941 tekenden 26 landen de Verklaring van de Verenigde Naties ter bevestiging van hun bereidheid de Asmogendheden: Duitsland, Italië, Japan te overwinnen. De naam van de organisatie verwijst dus rechtstreeks naar de Tweede Wereldoorlog: alle naties verenigden zich tegen het fascisme.

Kofi

Tegen de gewoonte in werd de Kofi (Annan) geserveerd voor het hoofdgerecht. Op een groot videoscherm werd een korte boodschap getoond waarin de Secretaris-Generaal van de VN de toeschouwers aansprak. Annan benadrukte dat "de positieve verwezenlijkingen van de VN niet mogen vergeten worden in het licht van de schandalen waarmee de VN de laatste jaren in de publiciteit komen. (De naam van Annan's zoon werd genoemd in het schandaal rond het 'Oil for Food'-programma, red.) De belangrijkste verdienste van de VN is dat ze idealen als harmonieus samenleven, universeel respect voor de rechten van de mens en duurzame ontwikkeling veralgemeend heeft, overal ter wereld zijn die ideeën verspreid."

Na de toespraak van Annan werd overgegaan tot de vertoning van de eerste film. 'Hotel Rwanda' was zonder twijfel één van de meest pakkende en lijvige films van 2004. Na de eerste film werd een trio van prominenten aan het woord gelaten: Marc Vervenne (rector van de K.U.Leuven), Marc Eyskens (Minister van Staat) en Alex Reyn (diplomaat en ex-VN ambassadeur). Een korte promotiefilm leidde het digestief 'The Interpreter' in. Hoewel er in 'The Interpreter' ook belangrijke thema's aangeraakt worden, lag deze Hollywoodfilm minder zwaar op de maag.

De VN bestaat 60 jaar en de wereld is erg veranderd sinds 1945. Volgens Alex Reyn 'moet' de Veiligheidsraad hervormd worden, want hij is niet meer representatief en dus niet meer

legitiem. Ook Minister van Staat Eyskens zegt in zijn toespraak dat de nood aan verandering internationaal erkend is. De VN leiden aan onaangepastheid en *outdatedness*. Toen de VN werden opgericht in 1945 kregen de belangrijkste geallieerden - de VS, Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, China en Rusland - een permanent zitje in de Veiligheidsraad. Daarnaast zetelen er tien niet-permanente leden in de Veiligheidsraad, die voor twee jaar worden gekozen door de Algemene Vergadering, rekening houdende met een "billijke geografische spreiding".

De hervorming van de Veiligheidsraad ligt al jaren op tafel, maar geraakt niet echt van de grond. Welke landen zullen de regio's in de toekomst moeten vertegenwoordigen in de Veiligheidsraad? In Azië gunt Pakistan India het licht niet in de ogen en in Latijns-Amerika beschouwt Argentinië zichzelf evenveel als rechtzeggende dan Brazilië. Om de belangen van Afrika te verdedigen zijn er nog meer kandidaten: Nigeria, Zuid-Afrika, Egypte? Maar zelfs in West-Europa kon men het er niet over eens worden.

De grootste hindernis voor hervormingen blijft natuurlijk het vetorecht van de huidige permanente leden op elke wijziging van het handvest. Vooral voor de VS is het veto-recht een machtig wapen. Groot-Brittannië en Frankrijk klampen zich vast aan de permanente zetel, hoewel ze al lang niet meer de wereldmacht zijn die ze ooit waren. Ook tijdens de top in september, naar aanleiding van de 60ste verjaardag, zijn de wereldleiders er niet in geslaagd de Veiligheidsraad te hervormen. De vraag is nog maar of hij in zijn huidige verouderde vorm kan blijven bestaan. In de aanloop van de verjaardagstop werden op vraag van Annan 101 aanbevelingen voor verandering gemaakt door een panel van deskundigen. Eyskens noemde de resultaten van de top 'ronduit teleurstellend'. De VN zou de standaard moeten zijn en de Veiligheidsraad het belangrijkste instituut. Er werd wel een akkoord bereikt over de oprichting van een 'Peacebuilding commissie' nieuwe lichamen ter bestrijding van het terrorisme en hervormingen van het VN-secretariaat. Op vlak van nucleaire ontwapening of het protocol van Kyoto konden ze het dan weer niet eens worden.

Rwanda

'Hotel Rwanda' toont het schrijnende tekortschieten van de VN-blauwhelmen tijdens de genocide in Rwanda. De blauwhelmen zijn traditioneel licht of niet bewapend. Ze kregen dan ook geen echte gevechtstaken toevertrouwd, maar waren 'peace keepers'. In theorie betekende dit dat blauwhelmen zouden helpen de vrede te bewaren in een gebied waar al vrede tot stand gebracht was en waar alle partijen akkoord waren met de aanwezigheid van de blauwhelmen. In de praktijk betekende dit in Rwanda dat de blauwhelmen lijdzaam moesten toekijken hoe een conflict volledig uit de hand liep, omdat ze geen mandaat hadden om in te grijpen. Volgens Reyn is de belangrijkste verwezenlijking van de top in september dat het principe aanvaard werd dat er een verantwoordelijkheid bestaat om mensen in nood te helpen, waarbij er gedacht werd aan Rwanda en ook Darfur. De oprichting van de 'Peace Building'-commissie kan een stap in de goede richting zijn,

want 'Peace Keeping' komt vaak te laat.

Vervenne wees in zijn toespraak op het belang van de "power of ideas" van de VN. Reyn zei dat de Verenigde Naties moeten aanzetten tot dromen en Eyskens vraagt de jonge generatie om 'ameliorists' te zijn. Pessimisme is een slechte raadgever, optimisme is naïef, maar alles kan altijd beter.

(foto Roman Verraest)

DE PROFHISTORIE

De studententijd van Rita Ghesquière

Deze week valt letterenlegende Rita Ghesquière ten prooi aan de historische nieuwsgierigheid van Veto. Nu doceert ze Jeugdliteratuur, Europese Letterkunde en Kritiek en Essay, maar wat heeft professor Ghesquière allemaal uitgespookt in haar studentenjaren?

Nivard Beumers & Linda Van Bouwel

Veto: Wat hebt u allemaal gestudeerd en wanneer?

Rita Ghesquière: «Ik heb Germaanse filologie gestudeerd tussen 1966 en 1970. In de kandidaturen volgde iedereen verplicht Nederlands-Engels-Duits, maar in de licenties heb ik voor Nederlands en Engels gekozen. In de laatste twee jaren van mijn studie heb ik ook Slavistiek gestudeerd.»

Veto: Was u een wilde feester?

Ghesquière: «Nee, niet echt, ik was een brave studente, maar ik was wel een actief lid van Germania (de toenmalige studentenvereniging van Germaanse filologie, red.). Ik nam deel aan heel veel kringactiviteiten, onder andere de cantussen, thé dansants en kerstfeestjes. Ik zong ook bij het Germania-koor en we traden op als er feesten van Germania waren.»

Veto: Zat u op kot in Leuven?

Ghesquière: «Ik zat vanaf het eerste jaar op kot, omdat ik een oudere zus had. Dat was uitzonderlijk, want toen was het gebruikelijk dat meisjes het eerste jaar naar een peda gingen. Ik zat zelfs in een relatief modern kot, in die zin dat er geen kotmadam was. Het huis lag in de louche buurt van die tijd, namelijk rond de Vismarkt en de Vissersstraat. We volgden wel de spelregels in die zin dat er geen jongens op de kamer mochten komen.»

Cel

Veto: Hebt u de betogingen van mei '68 meegemaakt?

Ghesquière: «Die woelige periode van betogingen en studentenvergaderingen was eigenlijk mijn tweede kan. Ondertussen was ik verhuisd naar de Bogaardenstraat en van daaruit kon je goed de activiteiten van de rijksrecht volgen. Deze vertrokken vanuit de Dagobertstraat met hun spuitwagens en soms werden er studenten opgepakt die een nachtje in de cel moesten blijven. Zelf heb ik ook deelgenomen aan de betogingen, niet dat ik een haantje de voorste was, maar ik ging wel naar de volksvergaderingen. We konden ook niet

anders, er waren geen lessen. Dat was wel spannend.»

Veto: Hebt u tijdens uw studie bekende mensen leren kennen?

Ghesquière: «Er zaten een aantal bekende Vlamingen in mijn jaar, zoals Jo met de Banjo, Fred Brouwers en Johan Depoortere, die nu verslaggever is in de Verenigde Staten. Mijn echtgenoot (Luk Bouckaert, red.) heb ik leren kennen toen ik pas afgestudeerd was. Hij woonde in het huis naast mij en was net als ik actief binnen de Universitaire Parochie.»

Komedie

Veto: Hebt u nog straffe studentenverhalen?

Ghesquière: «Ik was eerder een oplettende studente, maar toch zijn er twee licht traumatische gebeurtenissen geweest. Eén keer ben ik vergeten examen te gaan afleggen. Toen ik 's middags in de Alma zat, vroeg de student die voor mij kwam waarom ik niet naar het examen was gekomen. Ik dacht dat het pas de dag erna was! Toen heb ik mij in allerijl naar het bureau van de prof gerept om uit te leggen dat ik het examen vergeten was, maar dat vond hij precies niet erg overtuigend. Ik heb daar de hele middag moeten wachten, tot een uur of zes, en uiteindelijk heeft hij zich over mij ontfermd.»

Een andere keer, hoe braaf ik ook was, ben ik buitengevlogen in de les, omdat ik te veel babbelde met mijn vriendinnen. Die les ging over een komedie, Warener. We probeerden de professor ervan te overtuigen dat we het hadden over hoe grappig die komedie wel was, maar dat was maar een stukje van de waarheid natuurlijk. Zo zie je maar dat ook de studententijd van brave studentes best spannend kan zijn.»

K.U.Leuven syndicale woestenij?

Alle algemene stakingen ten spijt hoort men niet veel van eventuele sociale beroering binnen de K.U. Leuven over het in syndicale midde- den toch zo verketterde generatiepact. Ook op de stakingsdagen zelf was er een normale gang van zaken te merken, enkel de Universitaire Ziekenhuizen namen actief deel aan de nationale vakbondswede. Of hebben we dat nu zo verkeerd begrepen? Veto nam polshoogte bij de groep aan de K.U.Leuven waarvan het meest verwacht, maar het minst over gesproken wordt: het administratief en technisch personeel (ATP).

Simon Horsten & Bram Delen

"We zijn wel degelijk mee gaan betogen in Brussel," verklaart Koen Neyens, voorzitter van de Landelijke Bedienden Centrale (LBC) aan de K.U.Leuven. "Alleen is er aan de universiteit nooit echt een traditie geweest om het werk stil te leggen. We zijn eerder coöperatief ingesteld." Toch waren er maar weinig betogers mee naar Brussel. De meeste ATP'ers bleven gewoon doorwerken. Bovendien beweren sommigen dat die coöperatieve ingesteldheid eerder kan gezien wor-

"We worden niet serieus genomen"

den als 'mak' of 'tam'. "Tam? Ik denk dat je rekening moet houden met de realiteit," aldus Neyens. "De syndicalisatiegraad aan de K.U.Leuven is bijzonder laag. Ik durf daar geen cijfer op plakken, maar wel ver onder het Vlaamse gemiddelde. Je moet je realiseren dat als je niet gesyndiceerd bent, je inkomensverlies lijdt als je gaat staken." Dat is alvast een verklaring waarom op 28 oktober in Brussel van de grootste vakbondsafde-

ling van de universiteit, de LBC, amper vijftien afgevaardigden mee betoogden, terwijl we toch spreken van een 'bedrijf' van zowat 10.000 werknemers. Nochtans vindt het LBC het generatiepact belangrijk: "Het is niet omdat je een hele carrière achter een bureau zit dat het brugpensioen op 58 niet meer belangrijk is. Dat kan minstens even vermoeiend zijn als fysiek zwaar werk".

Er zijn er dus ook maar weinigen die zich geroepen voelen om hun collega's te vertegenwoordigen via een vakbond in de ondernemingsraad van de K.U.Leuven. Volgens sommigen heeft dit te maken met het hoge scholingsniveau, dat in hoge mate individualisering met zich meebrengt. Volgens anderen heeft dit eerder te maken met een bredere maatschappelijke tendens: de ontzuiling. Bovendien is er voor de K.U.Leuven een groot praktisch probleem als het gaat om stakingen. Een ziekenhuis kan je nog makkelijk afsluiten, een bedrijventerrein is op een wip geblokkeerd, maar de Leuvense universiteit ligt verspreid over 176 plaatsen in de stad.

Comité P.

De LBC, dat rechtstreeks ressorteert onder het ACV (Algemeen Christelijk Vakverbond), is veruit de grootste vakbond van de — niet toevallig — Katholieke Universiteit Leuven. De LBC telt op de ondernemingsraad twaalf vertegenwoordigers, terwijl er nauwelijks drie verkozen 'socialisten' zitten en één 'liberaal'. De LBC krijgt voorrang als het gaat om structurele besprekingen en is de bevoorrechte gesprekspartner van de universitaire overheid. Dit alles vooral ten koste van haar socialistische tegenhanger, de BBTK (Bond der Bedienden, Technici en Kaderleden). Bijvoorbeeld: tijdens de lopende CAO-onderhandelingen is de LBC de enige gesprekspartner van de werknemers aan de tafel. Het is immers traditie aan de K.U.Leuven dat de grootste vakbondsfractie de onderhandelingsmissie samenstelt.

Er zijn echter wel meer zaken waar de BBTK moedwillig wordt buitengehouden.

Zo is er het *Comité Personeelszaken*, een orgaan dat louter informeert aan de ondernemingsraad. In dit comité zitten echter enkel leden van de LBC, als vertegenwoordigers van al het ATP, terwijl de socialisten een dan wel minder groot maar toch zeker niet onbelangrijk deel van de werknemers vertegenwoordigen. Wanneer we informeren over de werkelijke draagwijdte van het Comité Personeelszaken, blijkt uit verschillende bronnen — inclusief LBC — dat dit Comité zeer vaak gebruikt wordt om afspraken tussen werkgevers en werknemers op voorhand te beslissen om daarna op de Ondernemingsraad nog snel een formele goedkeuring te geven.

Niet al te snel

Wat vindt het LBC zelf van het feit dat het BBTK niet deelneemt aan de CAO-onderhandelingen en niet zetelt in het Comité Personeelszaken? Koen Neyens verklaart: "Dat is niet meteen ons probleem. Het staat het BBTK vrij om initiatief te nemen en aan de K.U.Leuven te vragen of ze ook mogen deelnemen op dat niveau. Ik denk niet dat het de taak van het LBC is om hiervoor te ijveren." Er zijn ook andere, minder sterke geluiden te horen in de LBC die een eventuele toenadering tot de BBTK wél wensen, maar daden zijn nog steeds zoek. De vakbonden aan de K.U.Leuven staan verre van vijandig ten opzichte van elkaar, maar men kan bezwaarlijk spreken van een goed gecoördineerd vakbondsfront. Klaarblijkelijk botert het dus niet al te goed tussen de vakbonden onderling. En daar spruit vaak slechts één winnaar uit voort, klinkt het moedeloos bij het BBTK: de werkgevers.

Daarover bestaan nog de meeste frustraties: het feit dat de vorige rector en zijn ploeg de vakbonden simpelweg weglachten. Geen wonder, daar ze zelfs tijdens sommige vergaderingen niet aan hetzelfde zeel trekken, en überhaupt geen steun hebben van een uitgebreide achterban binnen de universiteit. "De ondernemingsraad

wordt niet serieus genomen," aldus Neyens, "We hebben al vaak een brief aan de rector gericht met de vraag niet alleen in de onder-

"Bureauwerk minstens even vermoeiend als fysiek werk"

nemingsraad te zitten, maar ook in beleidsorganen zoals de Academische Raad en de Raad van Bestuur. Het ATP is immers bezorgd als er hervormingen op til zijn, en zou dan ook graag niet alleen uitvoeren wat beslist is, maar ook mee zelf besturen." Ook aan rector Vervenne is er een brief gestuurd. "We hebben nog geen antwoord ontvangen. Onder Oosterlinck kregen we sneller antwoord, maar de nieuwe rector zetelt nog maar sinds augustus. Het hoeft trouwens niet al te snel te gaan voor ons. We zijn zelf nog niet uit waar we over willen zetelen: het kan immers niet de bedoeling zijn zitjes op te eisen, die later moeilijk ingevuld raken. We hebben in ieder geval vertrouwen in de nieuwe rector."

Studenten

Grote afwezigheid op de stakingen in Brussel waren trouwens niet alleen de ATP'ers van de K.U.Leuven, maar ook de Leuvense studenten. Het LBC had aan LOKO (de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie) gevraagd om een standpunt in te nemen over het generatiepact. LOKO liet echter aan het LBC weten dat "de studenten radicaal gekozen hebben voor medebestuur en dat dit soort acties niet die strategie passen". Neyens: "Erg jammer. In 2001 stapte Sociale Raad (een vroeger onderdeel van LOKO, red.) nog mee in een mars van het LBC voor de invoering van de vermogensbelasting. Het gaat hier vandaag over een regeringspact dat alle generaties aangaat, dus ook de jongeren. Een gemiste kans."

(advertentie van het huis)

Leuvense studenten studeren aan een topuniversiteit en hebben dus het recht om op en top geïnformeerd te worden. Daar kunnen ze trouwens het best zelf voor zorgen. Zo neemt Veto als kritische studentenstem al eenendertig jaar de Leuvense actualiteit binnen en buiten de universiteit onder de loep. Met interessante reportages en indringende interviews over cultuur, wetenschap, onderwijs,... blijft iedere student op de hoogte van wat er leeft.

Veto draait op de kracht van enthousiaste vrijwilligers. Op een open redactievergadering worden de onderwerpen bepaald. Tijdens de week gaan de studentenreporters op pad om artikels te schrijven of foto's te nemen. Ook jij kunt deel uitmaken van deze toffe ploeg. Ervaring is geen vereiste; wij leren je de nodige vaardigheden aan. Wil je er dit academiejaar bij zijn? Stuur ons een maitje op veto@veto.be.

Veto maken is nog leuker dan Veto lezen. Mis deze tussenstop in je studentencarrière dus niet!

's-Meiersstraat 5 (1e verdieping)
Tussen de Munstraat en het Hogeschoolplein
Meer info op www.veto.be/info

PRESES NFK

Als het maar gezellig is

Hoewel ze zelf in het ongewisse verkeert over de betekenis van Nieuwe Filosofische Kring (NFK), is Silke Brants verknocht aan de gezellige sfeer die haar kring uitstraalt. Als preses draagt ze een persoonlijke aanpak hoog in het vaandel, iets waar NFK in geen geval om rouwt.

Liesbet Temmerman & Tom Van Breussegem

(foto Jelle Goossens)

Veto: Je bent één van de weinige vrouwelijk presessen dit jaar. Heb je er zelf een idee van hoeveel het er zijn?

Silke Brants: «Eigenlijk niet. Binnen NFK zou je wel een beetje van een traditie kunnen spreken. Er zijn regelmatig meisjes die het preserschap op zich nemen. Ik vermoed echter dat dit eerder toeval is. Elk jaar wordt iemand gezocht die preses wil worden. Gezien het evenwicht tussen jongens en meisjes zou het volgend jaar evengoed net omgekeerd kunnen zijn. Ook de jongens zijn heel actief binnen onze kring. Je zou kunnen denken dat er onder de meisjes meer interesse is, maar dat valt moeilijk te bewijzen.»

Veto: Wat heeft jou er toe aangezet de presesfunctie op je te nemen?

Silke: «Vorig jaar was ik ook al lid van het presidium. Toen er een preses gezocht werd, bleek ik de enige te zijn die zowel zin als tijd had. Er waren ook andere gemotiveerde mensen, maar als je sterk betrokken bent in bijvoorbeeld de jeugdbeweging, heb je al snel tijd te kort. Studenten uit de tweede licentie hebben het dan weer te druk met hun thesis. Toen men mij vroeg of ik geïnteresseerd was, heb ik toegehaapt.»

Twijfel

Veto: Had je bedenkingen over je functie?

Silke: «Uiteraard, een heleboel zelfs. Ik moet toegeven dat ik een beetje bang was voor de verantwoordelijkheid. Je weet op voorhand niet of je al dan niet geschikt bent om die op jou te nemen. Samen met Tine, onze vicepreses, heb ik toen beslist dat we het samen zouden proberen. Intrinsiek wou ik het heel graag doen, de motivatie was er zeker en vast. Ik vermoed dat ik gewoon dat kleine duwtje in de rug nodig had. Een paar mensen die je zeggen: "Het zal wel gaan, je zal het wel kunnen!"»

Veto: Wat is de oorzaak van die twijfels?

Silke: «We hadden vorig jaar een fantasti-

sche preses. Er waren veel activiteiten, we hebben opnieuw een evenwicht in de financiën gekregen en de sfeer zat goed. Als je dan gevraagd wordt om die taak over te nemen, twijfel je toch of je geschikt bent om in die voetsporen te treden.»

Veto: Heb je nu het gevoel dat het best wel vlot?

Silke: «Zeker, ik kan rekenen op een heel geëngageerde ploeg. Ik wist ook niet of ik de motivatie zou vinden om elke activiteit tot het einde uit te zetten. In principe is het niet nodig dat een preses er als eerste staat en in de vroege uurtjes als laatste de deur achter zich toetrekt. Als je net als ik met enthousiaste mensen kan samenwerken, verloopt een activiteit net zo vlot als je niet de hele tijd aanwezig bent. Tijdens de 24-urenloop lag ik ziek in bed, maar dat heeft NFK niet belet er een geslaagde activiteit van te maken! Ik kan echter niet ontkennen dat ik toch een zekere verantwoordelijkheid voel. Het lijkt alsof je je kring in de steek laat, je wilt er liever bij zijn om met eigen ogen te zien of alles effectief ook goed gaat.»

Charlatan

Veto: Vereist een kleine kring een aparte aanpak?

Silke: «In kleine kringen moet je meer op mensen toestappen en hen persoonlijk aanspreken. Die mensen zijn namelijk noodzakelijk voor het slagen van je activiteit. Ik neem aan dat het er bij grote kringen minder persoonlijk aan toe gaat.»

Veto: Zou je jezelf als preses van een grotere kring kunnen zien?

Silke: «Nee, in se is het waarschijnlijk even aangenaam werk, maar het grootschalige schrikt me af. Meer werk, meer verantwoordelijkheid en minder persoonlijk contact. Geef mij maar de sfeer van een kleine kring.»

Veto: Krijg je klachten van vrienden of ouders over je tijdsindeling?

Silke: «Mijn vrienden hebben er alle begrip voor. Dit jaar hebben ze het zelf ook drukker, dus is het moeilijk om onze agenda's samen te leggen. We zien elkaar nog wel in de fakbar en tijdens de lessen, maar we blijven voor en na iets minder rondhangen. Mijn ouders wilden eigenlijk niet dat ik preses zou worden. Ze hebben het mij nooit expliciet verboden. Ze weten ook niet echt wat het precies inhoudt. Voor hen is een preses een charlatan die fuiven afschuimt en zijn werk verwaarloost. Nu we iets verder in het academiejaar gevorderd zijn, zijn ze daar wat in getemperd. Zoals alle ouders vinden ze dat mijn werk er niet onder mag lijden.»

De mama

Veto: Hoe kwam u er achter dat Silke preses wou worden?

Mama: «Ze zat al langer in het presidium en naar het einde van het jaar toe liet ze stilletjes aan doorschemeren dat ze volgend jaar wel preses wou worden. We zagen dat eigenlijk niet helemaal zitten, maar ze heeft toch haar willetje doorgedreven.»

Veto: Ze vertelde ons dat ze aanvankelijk wel wat twijfels had?

Mama: «Inderdaad, ze dacht dat ze zo'n zware taak niet zou aankunnen. Maar het is echt een doordrijvertje en ik denk wel dat ze het nu goed doet.»

Veto: Welke karaktereigenschap maakt haar een goede preses?

Mama: «Vooral haar doorzettingsvermogen. Het gebeurt wel eens dat ze panikeert, maar ze slaagt er telkens in de problemen die zich voordoen te overwinnen.»

VAN 'T VAT (6): RAMBLAS

Brandpunt van internationale ontmoetingen

Met opgeheven hoofd flaneren over de Ramblas — Spaans voor indrukwekkende wandelpromenade — is niet iets wat men enkel in Barcelona pleegt te doen. We trokken onze dansschoenen aan en stortten ons in het Leuvense nachtleven.

Nele De Meyer & Nele Tintel

Café Ramblas mag dan in een klein zijstraatje van de Oude Markt liggen, iedereen die zich graag eens onderdompelt in een latino-sfeer weet steevast de weg erheen te vinden. Een latino-sfeer hangt er wel. Wanneer wij er aankomen klinkt er zwoele salsa uit de boxen en aan de toog staat een groepje jongeren van Afrikaanse of Zuid-Amerikaanse afkomst te praten. De geur van rum en bier dringt meteen onze neusgaten binnen. Hier wordt gefeest. Aan de muur kijken de goedkeurende blikken van Jimi Hendrix, Che Guevara en Jim Morrison de tooghangers aan. Na het ledigen van een Mojito (met Venezolaanse rum welteverstaan) en een pintje (spontaan hertapt nadat de kraag de eerste keer net iets te hoog was), trekken we onze stoute schoenen aan en verplaatsen we ons van onze sofa naar de toog om de barman aan de tand te voelen over de reputatie van de Ramblas.

Antropologie

Veto: Wij hebben gehoord dat hier weleens vrouwen komen die graag een avondje doorbrengen op kosten van de aanwezige mannen. Klopt dat?

Marco Bene: «(verlegen) Daar heb ik nog niet veel van gehoord. Maar ja, de mannen zijn hier wel temperamentvol, hé.»

Veto: Heeft dat misschien te maken met het soort publiek dat hier over de vloer komt?

Bene: «Het publiek is inderdaad internationaal gericht. Er komen mensen van Brazilië, Peru, Venezuela, maar ook van Ethiopië en Rwanda. Zij komen hier meestal terecht via mond-aan-mond reclame. Verder zijn we dit jaar de fakbar van antropologie, dus studenten zitten hier ook. Dan worden er pintjes getapt aan 1 euro. Ze hebben ook gevraagd om de muziek die hier normaal gespeeld wordt, te behouden.»

Reggaeton

Veto: Welke muziek wordt hier zoal gespeeld? Is dat altijd salsa en merengue?

Bene: «Nee, dat hangt een beetje van het publiek af. We gooien er wel eens een commerciële plaat tussen, maar evengoed iets dat helemaal nieuw is. Zo spelen wij bijvoorbeeld geregeld reggaeton, een nieuw genre van Caraïbische dansmuziek. Dat is nu heel populair bij de Amerikaanse jeugd en begint de hele hiphop-scene te verdringen. Het is net doordat wij zo'n internationaal publiek aantrekken dat wij ook als een

van de eersten met reggaeton op de proppen gekomen zijn, zo komen we tegemoet aan de wens van ons publiek.»

Veto: Zorgt dat niet voor concurrentie met de andere latino-café's in Leuven?

Bene: «Iedereen denkt dat er tussen de drie grote latino-café's in Leuven — Ramblas, Villa Ernesto en Peligroso — een sfeer van concurrentie hangt, maar dat is een groot misverstand. De uitbaters kennen elkaar en leggen elkaar geen strobreed in de weg.»

Veto: Wat verkoopt het best op pakweg een donderdagavond?

Bene: «Rum. De meeste cocktails worden geserveerd op basis van rum: Havana Club of rum uit Venezuela. Heel populair bij de studenten zijn de Tequila shooters, geserveerd compleet met zout en limoen, voor maar 2,5 euro.»

Veto: Komen hier ook bekende mensen?

Bene: «Jazeker, vroeger kwam Francesca Vanthielen geregeld langs, en ook Danny Wuyts en Ronny Mosuse komen hier wel eens. De Leuvense rapper K-Styles is ook geen onbekende. Die brengt altijd zijn retriever mee.»

Pirouette

Ondertussen zijn er enkele mensen nieuwsgierig bij komen staan. De sfeer wordt al wat losser en daarom stellen wij moedig nog maar eens onze eerste vraag.

Veto: Wat is er waar van de geruchten die de ronde doen over de Ramblas?

Wim Witvrouw: «Geruchten? In het weekend komen vrouwen van middelbare leeftijd zich hier weleens losgooien. Ze hopen hier dan een exotische man op te pikken (grijnst en wijst naar 'de Grote Hollander', vaste klant op dinsdag).»

Veto: Nog meer straffe verhalen?

Witvrouw: «Daar is Zotte Els wel een mooi voorbeeld van, een vrouw die al in alle cafés was buitengegoid, omdat ze steeds op de poef dronk en die nooit betaalde. Ze kwam hier pirouettes maken op de muziek en dronk ook op de poef. We hebben haar dan maar wijsgemaakt dat onze 'Grote Hollander' van de B.O.B. is, en sindsdien hebben we haar niet meer gezien.»

Als 'de Grote Hollander' als laatste klant zijn stamcafé verlaat, keren ook wij huiswaarts. De Ikea-meubeltjes (thuis staat ook zo'n rode lederen sofa met bijbehorend gelakt tafeltje) hebben wij hen intussen al lang vergeven. We hebben er graag ingezet.

Kenmerken

Locatie: Drie Engelenberg 4

Pint: Stella van't vat: 1.30 (25 cl) of 1.50 euro (33 cl)

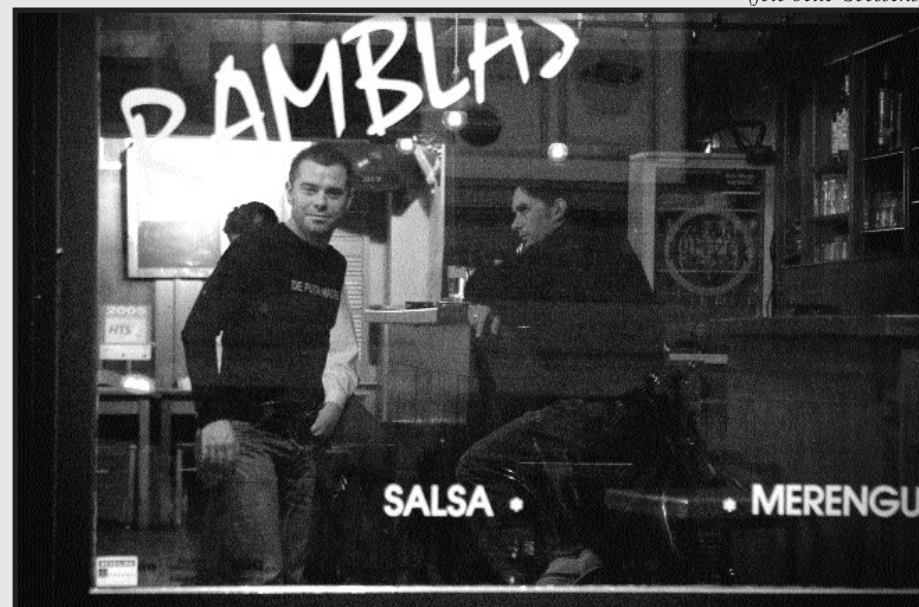
Mojito: 4.50 euro

Koffie: Met koekje

Herentoiilet: In orde

Damestoilet: Aanvaardbaar, op het indiscreet vuilbakje na.

(foto Jelle Goossens)

The Aristocrates

Een film waarin meer vuile onzin te horen is dan in The Jerry Springer Show, The Osbournes en South Park samen en die niet gaat over een internationale de la Touretteconventie. Paul Provenza bewijst met zijn *The Aristocrates* dat het mogelijk is. *The Aristocrates* is een documentaire die gaat over welgeteld één enkele smerige mop en hoe honderd komieken deze weten in te vullen. Gegarandeerd niet voor gevoelige oren.

Kris Vaneldereren

The Jerry Springer Show opende indertijd een hele nieuwe wereld van vunjige praat die eerst nog bijna volledig gedubd werd met dat irritante censuurgeluidje. Daarna gingen Matt Stone en Trey Parker in de clinch met het Amerikaanse puritanisme via hun film *South Park: bigger, longer and uncut* die volledig gewijd was aan het thema vulgaire praat. *The Aristocrats* springt echter met zeven mijlslaarzen over deze fenomenen heen en laat een scheldtirade los op de kijker zoals je er nog nooit een gehoord hebt.

Eén enkele oeroude mop is het thema in deze documentaire van Paul Provenza. Maar het is wel de vuilste, schunnigste, meest obscene mop. Ze bestaat in duizend-en-één versies en ze circuleert vooral in het wereldje van de komieken. De basis van de grap houdt in dat de komiek vertelt over een groep die een zo ziekelijk mogelijk act opvoert voor een manager. De punchline is dan dat de groep zichzelf 'The Aristocrats' noemt. Hierbij moet de komiek steeds weer zijn grens verleggen, origineel blijven, improviseren en de grap zo fettig en zo lang mogelijk maken. Het is bij deze mop dan ook niet langer de punchline die belangrijk is, maar de originaliteit en de absurditeit waarmee de komiek er zich naartoe werkt. Absurde humor dus die lang niet voor iedereen is weggelegd.

Fistfucking

Toegegeven, de eerste tien minuten van de documentaire zijn te genieten. Maar als je negentachtig minuten dezelfde vunjige praat op een andere manier te horen krijgt, is de humor ervan nauwelijks nog te pruimen. Provenza doet dan ook amper moeite om het fijne achter dit soort achterstraathumor te weten te komen en laat in plaats daarvan gewoon een honderdtal bekendheden hun meest walgelijke versie van de rol uitkalken. Er is zonder twijfel geen enkele documentaire waarin je zoveel over incest, bestialiteit, fistfucking, plas- en poepseks en sodomie te weten komt.

De zeer snel afwisselende *cut-and-comment* stijl die Provenza hanteert doet trouwens zeer sterk denken aan een standaard inleiding van een documentaire. Het enige probleem is dat Provenza deze stijl de ganse film door blijft gebruiken waardoor je nog steeds aan het wachten bent op het begin van de film als je de aftiteling ziet. Het eindresultaat is dan ook een pseudo-humoristische documentaire die het uitmelken tot een kunst verheft. Zelfs de grootste fans van vulgaire humor zullen na tien minuten uitgelachen zijn.

Steekkaart

Regie: Paul Provenza
Cast: Whoopi Goldberg, Gilbert Gottfried, Jason Alexander
Duur: 89'
Release: 14-12-2005
Kort: Geen seks, geen geweld, alleen vulgaire praat, niet weggelegd voor gevoelige zeltjes.

Gezien in
studio
L E U V E N

Steekkaart

Regie: David Cronenberg
Cast: Viggo Mortensen, Ed Harris, William Hurt, Maria Bello, Ashton Holmes
Duur: 96'
Release: 02-11-2005
Kort: Misdadfilm waarin een schijnbaar brave huisvader met zijn verleden wordt geconfronteerd

A History of Violence

In zijn nieuwste film neemt Canadese regisseur David Cronenberg de kijker mee naar een rustig stadje in de *Mid West* van de Verenigde Staten, ver weg van het geweld en de criminaliteit van de grootsteden. De idylle blijkt echter een illusie wanneer een stelletje zware gangsters uit Philadelphia hier met elkaar komen afrekenen.

Bart Limère & Nathalie Lucas

Tom Stall (Viggo Mortensen) leeft in het vreedzame Indiana sinds jaar en dag samen met zijn vrouw Edie (Maria Bello), zoon Jack (Ashton Holmes) en dochtertje Sarah (Heidi Hayes). De brave huisvader baat een gezellig restaurant uit tot op een dag Toms donkere, moordlustige kant naar boven komt bij een incident. Door de media-aandacht die hiermee gepaard gaat krijgt hij al gauw te maken met enkele onguere types, met als hoofdgangster Carl Fogarty (Ed Harris). Zij beweren, tot groot ongenoegen van Tom, dat hij uit hun milieu komt en zijn duister verleden als beroepskiller onder ogen moet komen. Wanneer hij weigert mee te werken, houdt niets hen nog tegen. De familie wordt onvermoeibaar achtervolgd. Wat hierop volgt, is een met seks en geweld doorspekte thriller met een verontrustend en angstaanjagend verhaal.

Cronenberg zorgt niet alleen voor een spannend verhaal, maar ook de sublieme en rustige verfilming zorgen ervoor dat de film zich ontpopt tot een meesterwerk. De titel doet misschien vermoeden dat het bloed langs de muren zal gutsen, maar het geweld is veel subtieler dan dat, het werkt onderhuids. Vooral het contrast tussen extreem geweld en een dromerig, bijna surreëel decor werkt verwarring in de hand. Voeg hierbij nog een scheutje droge humor en je komt uit bij het ideale recept voor een donkere, boeiende thriller. Ed Harris die met uitgestreken gezicht sheriff Sam Carney (Peter MacNeill) op z'n plaats zet, het blijft een memorabel moment.

Bloedorstig

Publieksliefeling Viggo Mortensen, bekend van *Lord of the Rings*, heeft er hoegenaamd geen moeite mee om het ene moment een stabiele vaderfiguur te zijn, en het andere een bloeddorstige moordenaar. Ook Ed Harris en William Hurt, respectievelijk vijand en broer van Mortensen, zetten een prachtige prestatie neer: beiden zijn totaal gestoorde, zakelijke en gruwelijke gangsters, met een vleugje fijngevoelige, absurde humor. Als kers op de taart gaat mooie Maria Bello ook nog een hevige vrijpartij aan met Mortensen op een pijnlijke houten trap. Iemand die zich daar aan stoort?

Kortom, een schitterende thriller die niet langer duurt dan anderhalf uur maar gesterkt wordt door zijn kwaliteit. 'A history of violence' heeft troeven op overschot: een sterke cast, een ijzersterk verhaal, humor én David Cronenberg (onder meer bekend van *Dead Rings* en *Crash*): redenen genoeg om zich te laten meeslepen in Cronenberg's *twisted world*.

HOLEBIFILMFESTIVAL VOOR DE VIJFDE MAAL IN LEUVEN

Vijf regenboogsterren op een rij

Tijdens de plechtige openingsavond rond het thema 'De evolutie van homoseksualiteit in de film' werd het startschot gegeven voor de vijfde editie van het Holebifilmfestival Leuven.

Ilse De Witte

De prachtige foyer van de Stadsschouwburg leende zich perfect als gelegenheidszaal voor de feestelijke opening van het Holebifilmfestival. Nadat alle genodigden en geïnteresseerden plaats hadden genomen — de gelukkigen op een stoel, anderen hangend aan de toog — werd de avond ingeleid door Denise Vandevoort, Leuven Schepen van Cultuur en bevoegd voor het gelijkemansbeleid. Vandevoort beklemtoonde dat een "holebifilmfestival tegemoet komt aan de nood tot identificatie van jonge holebi's. Zoals alle jongeren hebben ook homoseksuele jongeren behoefte aan rolmodellen om naar op te kijken en film kan een medium zijn dat hen dat aanbiedt." Hoewel vooral een holebipubliek aangesproken werd, was de openingsavond interessant en toegankelijk voor elke filmfiefhebber, zoals een beetje cinefiel ongetwijfeld ook zijn gading zal vinden in het programma van het Holebifilmfestival. Op de affiche staan dit jaar veertien films, waarvan vier avant-premières.

BH's

Tijdens de openingsavond werd een overzicht van 110 jaar filmgeschiedenis in ogenschouw genomen met oog voor de representatie van homo's en lesbiennes. De avond was opgedeeld in tijdsperiodes en voor elke periode stonden enkele korte filmfragmenten klaar. Op het podium nam een panel van drie BH's (ofwel bekende holebi's) plaats, bestaande uit Mayo Van Ryckeghem, Wim De Vilder en Frank Dingenen. Zij werden gevraagd hun visie op de filmfragmenten mee te geven en hun levenservaring te delen met het aanwezige publiek. Elk panellid mocht ook één film kiezen als zijn persoonlijke favoriet, een film die een belangrijke impact op zijn leven had gehad.

De stelling van de avond was dat homoseksualiteit in de film zo oud is als film zelf. Thomas Edison, één van de uitvinders van de cinematografie, vertoonde immers in zijn kine-toscoop of kijkkast al een filmpje van twee mannen die met elkaar dansten. Meteen waren we aanbeland in de eerste periode van de filmgeschiedenis tot 1932. In de beginnagen van de film heerste er een liberaal klimaat. Alles kon en mocht in films getoond worden. Het is niet moeilijk om dansende mannen terug te vinden, maar de seksualiteit van vrouwen bleef meer verborgen. Pas begin jaren '30 waren er actrices als Marlène Dietrich en Greta Garbo die speelden met een lesbisch imago. Maar enkele jaren later kwam er een

einde aan de tolerante sfeer. In Europa kwamen de nazi's aan de macht die met paragraaf 175 een verbod op homoseksualiteit invoerden. In Amerika gebood de *Production Code* dat films de morele standaard niet naar beneden mochten halen. Zodat er vandaag de dag weer nood is aan een holebifilmfestival om homoseksualiteit bespreekbaar te maken.

Het Holebifilmfestival Leuven wordt georganiseerd door de Leuvense Holebiverenigingen Driekant en 8of met de medewerking van Labyrint, Stad Leuven en Cinema Zed. Het festival brengt films die het commerciële circuit niet zouden halen, maar ook bekendere titels, zoals *My Summer of Love*. Er wordt gestreefd naar een evenwichtige mix van films waarin zowel lesbische als homoseksuele thema's aan bod komen. Daarin verschilt Holebifilmfestival van sommige andere festivals, volgens Ive Boogaerts, woordvoerder van het festival. In de selectie zijn ook een aantal coming out-films opgenomen. Jonge holebi's in de coming out-fase zullen hier misschien iets aan hebben, maar een 'wel jong en niet homoseksueel' publiek zal de films waarschijnlijk met evenveel plezier bekijken.

Het volledige programma van het Holebifilmfestival is te vinden op www.holebibleuven.be/filmfestival.

Het goede doel begint hier

Wie denkt dat *Leuven Medical Support* de zoveelste ontwikkelingshulporganisatie is, heeft het bij het verkeerde eind. De vereniging wil meer dan noodhulp bieden en trekt tot vier maal per jaar met materiaal en een dosis kennis richting Kameroen en Congo. Op 9 november komt de Engelse singer-songwriter Martyn Joseph z'n deuntje bijdragen in de vorm van een benefietconcert in het Universitair Ziekenhuis. Reden te meer dus om ons oor even te luister te leggen.

Sofie De Smyter

Leuven Medical Support bestaat sinds 2000 en werd mede opgericht door Jan Leemans en Luc Baudemprez. Deze twee materiaaldeskundigen zagen veel materiaal dat nog perfect functioneerde door moderne ziekenhuizen afgedankt worden. Zij wisten dat er in Afrika op dat vlak heel wat nodig was en besloten dan ook de handen uit de mouwen te steken. Diethard Monbaliu licht de filosofie achter de vrijwilligersvereniging nader toe.

Diethard Monbaliu: «De hoofdbedoeling is eigenlijk niet zozeer noodhulp te bieden, maar kleine goed gestructureerde ziekenhuizen op een hoger niveau te tillen. We willen niet enkel materiaal brengen, maar ook rond dat materiaal een basiszorg meegeven. Wij proberen ook in te spelen op specifieke noden en de volgende missies aan te passen aan wat de mensen daar willen. De bedoeling is dat zij ons leiden; niet dat wij hen opdringen wat wij denken dat zij nodig hebben.»

Veto: Heeft dat ook een invloed op de samenstelling van de teams?

Monbaliu: «De teams zijn sowieso heel multidisciplinair. Er zijn altijd technici mee die ter plaatse mensen opleiden. Daarnaast gaan er ook steevast verpleegkundigen en artsen (een chirurg en een anesthesist) mee, omdat daar de meest concrete noden zitten. Maar als de vraag naar laboranten opduikt, proberen we ervoor te zorgen dat die de volgende keer in het team aanwezig zijn.»

Veto: De teams bestaan dus hoofdzakelijk uit professionals?

Monbaliu: «Inderdaad. Dat heeft vooral te maken met het feit dat we daar opleiding proberen te geven. Daarvoor moet je al behoorlijk sterk in je schoenen staan, zeker als je weet dat een missie slechts twee weken duurt. Vandaar ook dat een goede briefing zo belangrijk is. Er wordt ter plaatse ook altijd een symposium georganiseerd voor ziekenhuizen en artsen uit de regio; voor beide partijen een heel interessante dag.»

Mango's

Veto: Op de affiche zien we een vrouw met een hoofdverband. Ik kan me voorstellen dat die foto niet lukraak gekozen is.

Monbaliu: «Daar zit inderdaad een verhaal achter. De vrouw op de foto heeft haar kleinkind uit een brandende hut gered,

Monbaliu: «Wat zeker blijft, is de andere manier van leven. Er is daar bijvoorbeeld geen refter: de familie komt koken voor de zieke familieleden. Als je als arts je zaalronde doet, is er altijd wel iemand die onder een bed vandaan komt die daar is blijven slapen. Het is gewoon de hele sfeer en de kracht die van die mensen uitgaat. Maar ook andere dingen. (denkt na) Neem nu de behandeling van brandwonden. Om huidtransplantaties te oefenen, hadden we gevraagd of er een varkentje geslacht was. De zusters die het ziekenhuis runnen, hebben toen navraag gedaan bij verschillende van hun missieposten. Bij gebrek aan geslachte varkentjes hebben we dan maar geoeft op mango's (lacht) en dat lukte wel.»

Beklijvend

Veto: Waarom moeten we op 9 november met z'n allen naar Martyn Joseph komen luisteren?

Monbaliu: «Hij is een van de betere singer-songwriters van dit moment. Het is iemand die al een carrière van meer dan twintig jaar achter de rug heeft, en die vorig jaar verkozen is tot Best Welsh Artist. De man is een beklijvend live-performer. We hebben hem gekozen omdat hij de kant kiest van mensen die het minder goed hebben. Hij heeft ook een aantal kleine projecten gehad waaruit zijn engagement blijkt. Zo heeft hij een cd gemaakt ten voordele van Warchild.»

Veto: Wat beogen jullie, naast de geldinzameling en een leuke avond, met dit benefietconcert?

Monbaliu: «Het is vooral bedoeld als een sensibilisering binnen de muren van het ziekenhuis. Omdat we zo multidisciplinair werken zijn het vooral die mensen die we willen bereiken. Het is ook een beetje een statement naar de directie toe: hier staan we. Dat is ook de reden waarom we het concert in het ziekenhuis zelf doen. Maar het spreekt voor zich dat we zoveel mogelijk mensen warm willen maken.»

Voor meer info kan je terecht op www.leuvenmedicalsupport.be. Het benefietconcert vindt plaats op 9 november, om 20 uur in Cafeteria 2 UZ Leuven.

maar toen ze naar buiten kwam is de hut op haar hoofd ingestort. Wij hebben haar toen een huidtransplantatie kunnen geven.»

Veto: Dat is waarschijnlijk niet het enige verhaal dat meegaat naar huis. Wat zijn de dingen die blijven?

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (4): GERECHTELIJKE GENEESKUNDE EN CRIMINALISTIEK

"Niet zoals in SCI Miami, waar de misdaad op één dag wordt opgelost"

Je zou denken dat het vroege aanvangsuur - om 8u is de nacht nog koud en donker - menig student zou ontmoedigd hebben om deze les fysiek bij te wonen. De realiteit bewijst het tegendeel: de aula in het Zoölogische Instituut zit afgeladen vol. Laatkomers zijn zelfs verplicht plaats te nemen op de trappen om zich te laten onderwijzen in de beginselen van het gerechtelijk onderzoek en de criminalistiek.

Ilse De Witte

De criminalistiek, zo leren we, is de toepassing van forensische wetenschappen "ter opheldering van de waarheid." Aan de hand van sporen zullen we leren achterhalen wat er zich op een bepaalde *crime scene* heeft afgespeeld. Deze sporen zullen later als bewijzen in de rechtbank moeten dienen. Waar vroeger vooral beroep gedaan werd op getuigenissen, zal men nu voorrang geven aan materiële bewijslast die het forensische onderzoek oplevert, want een getuige kan altijd liegen.

Omdat Van de Voorde er zelf over begint, vinden we het geoorloofd om de vergelijking te maken met het tv-programma CSI (Crime Scene Investigation). We kregen al een déjà-vu gevoel bij enkele van de technieken of procedures die in de les gerechtelijk onderzoek aan bod kwamen; we zijn dan ook stiekeme fans van het genre.

Maar Van de Voorde waarschuwt: "In CSI Miami wordt de misdaad 's morgens ontdekt en 's avonds is hij opgelost. Ondertussen huppelen er nog enkele mooie vrouwen voorbij. Zo gaat het dus niet in zijn werk. Je moet heel voorzichtig en geduldig de plaats van het delict onderzoeken en dat neemt veel tijd in beslag."

DNA

Bij het verzamelen van bewijzen moet er voorzichtig te werk worden gegaan om de *chain of custody* niet te doorbreken. Om een antwoord te kunnen geven tijdens een rechtszaak op hoe, waar en wanneer bewijzen zijn gevonden, moeten ze gefotografeerd worden met een nummertje ernaast. Om te vermijden dat onderzoekers de plaats van het delict contamineren, moeten ze witte beschermingspakken dragen, want ze zijn ook zelf drager van DNA.

Wanneer een onvoorzichtige studente op de eerste rij haar pennenzak op de grond laat vallen, gaat de prof gezwind door de knieën en vervolgt onverstoord de les. "Het uitwisselingsprincipe van Locard luidt als volgt: wanneer twee mensen met elkaar in aanraking komen, dan laat dit altijd sporen na. Als ik vlak voor de eerste rij kom staan en u met mijn speeksel besproei, dan laat dit DNA achter. Het probleem is natuurlijk: hoe vinden we dit DNA terug?" Op de plaats van het delict zal gezocht worden naar speeksel, zweet en haren van de dader om aan de hand van het DNA de

dader te kunnen identificeren. Er zal ook gezocht worden naar spermasporen op of in het lichaam van het slachtoffer. Om spermavlekken terug te vinden op bedlinnen of andere voorwerpen (extra-corporis) kan er gebruik gemaakt worden van een blauwe UV-lamp (zoals in CSI).

Bloeddruppels

Bloedsporen zijn niet enkel belangrijk omwille van het DNA, maar er kan erg veel uit afgeleid worden. De interpretatie van de bloedsporen noemen we het "lezen van de *crime scene*". Als er bloedspatten ter grootte van een speldenkop terug te vinden zijn, dan hebben we te maken met een schotwonde. Hoe groter de kracht achter een verwonding, hoe kleiner de bloedspatten. Als het slachtoffer heeft rondgelopen met zijn verwondingen krijg je mooie ronde druppels. De grootte van de druppels is in overeenstemming met de valhoogte. De valrichting van de bloedspatten kan afgeleid worden uit de vorm en in zo kan de positie van het slachtoffer worden afgeleid. Om "iedereen terug wakker te krijgen" toont Van de Voorde een foto van een bloederige slaapkamer en legt hij uit hoe men aan de hand van de bloedsporen heeft kunnen achterhalen wat er zich in de slaapkamer heeft afgespeeld.

Professor van de Voorde is duidelijk een man die in de praktijk staat. Zijn technische uitleg wordt geïllustreerd aan de hand van persoonlijke anekdotes of foto's. Hij geeft vaak praktische tips of noemt namen en

diensten. De aula is echter te groot en de opkomst te talrijk om een echte interactie tussen prof en studenten tot stand te brengen. De mopjes van Van de Voorde zijn soms een beetje flauw, maar hij weet nagenoeg de ganse aula te boeien en daar is het uiteindelijk allemaal om te doen. Een prof hoeft natuurlijk geen stand-up comedian te zijn, hoewel het mooi meegenomen is. Aan het einde van drie uur, met één korte pauze, was onze concentratie aanzienlijk verslapt. Studenten krijgen erg veel informatie in één les, op zich is het dus jammer dat een deel daarvan waarschijnlijk verloren gaat door gebrek aan concentratie na een uitputtingslag van drie uur.

Steekkaart Criminologische Wetenschappen

Wanneer: Woensdag van 8u tot 11u

Pauze: Erg kort: 10' op 3u

Prof: Wim Van de Voorde

Wie: Bachelors, Licentiaten en GAS Criminologische Wetenschappen

Waar: ZI 02.21

Wanneer: Woensdag van 08u00 tot 11u00

MIDDELPUNT: In tien stappen naar een thesis

Een thesis schrijven is allerm minst een pretje. Het is maandenlang keihard zwoegen. Je sluit je dagen aan een stuk op tot je kot één grote mesthoop is. Weg sociaal leven. Maar dat zal ons worst wezen. Wij zijn er enkel bezorgd dat je niet meer je kot uitkomt om je wekelijks Veto-exemplaar op te pikken. En dus helpen we je de bomen door het thesisbos te zien. Je thesis in 10 stappen.

1. Zoek een titel

De eerste thesisstress steekt de kop op een jaar vóór het echte schrijf- en opzoekingswerk begint: het zoeken van een thesisonderwerp. Je kan zelf een onderwerp zoeken, maar het meest gebruikelijke systeem is een onderwerp uit een lijst pikken. Of je dat onderwerp ook krijgt, hangt van de procedure af. Verscheidenheid is troef bij de faculteiten en zelfs binnen de faculteiten. Er zijn in hoofdzaak drie systemen om te bepalen wie het onderwerp krijgt: de snelste, de beste of de strateeg.

De snelste

"Wie eerst komt, eerst maalt" luidt de boerenlogica aan de molen. En dat is ook de stelregel van veel proffen. Het leidt soms tot vreemde taferelen. "Aan de faculteit Communicatiewetenschappen was er één dag afgesproken waarop de thesisonderwerpen werden verdeeld," vertelt Elke, die dit jaar afstudeerde. "Dat gebeurde volgens het "first come, first serve"-principe. Enkele medestudenten kampeerden al om vijf uur 's morgens voor de deur van de prof om zeker te zijn van hun titel."

De beste

Een systeem waarbij je minder vroeg uit de veren moet, is dat waar de thesis-titel toegekend wordt aan de beste. Wie de beste is, wordt meestal bepaald door een thesivoorstel te schrijven. Een eerlijker systeem, maar als student moet je zo wel langer wachten en loop je het risico dat je veel schrijft en toch geen titel te pakken krijgt.

De strateeg

Een origineel systeem is dat waarbij je een strategische keuze moet maken. Aan het departement Computerwetenschappen passen ze zo'n strategisch systeem toe. Tom, laatstejaarsstudent, legt het systeem uit: "Je kiest 5 onderwerpen uit een lijst. Aan die onderwerpen geef je een cijfer van 1 tot 15; het totaal mag niet hoger zijn dan een bepaald getal. Diegene die de hoogste score aan een bepaald onderwerp geeft, krijgt het ook. Als er meerdere kandidaten zijn, dan wordt beslist aan de hand van een schriftelijke motivatie. Ik had een 15, 14, 13, 3 en 2 gegeven aan mijn titels. En ik heb het onderwerp met de 15 gekregen."

2. Zoek een ghostwriter

Titel gevonden. Voila, nu kan je alvast een jaartje uitrusten. En waarom ook niet daarna? Laat je thesis door een ander schrijven. Geen prof die het zal merken.

De zoektocht naar een ghostwriter is echter geen makkelijke klus, zo mochten wij zelf ervaren. In naam van de wetenschap hingen we advertenties in de alma en aan de valven bij de computerklassen. 'Schrijf mijn thesis en krijg 2500 euro' kopten we. Helaas. Er diende zich op het speciaal daarvoor aangemaakte hotmail-adres geen vrijwilliger aan. Daar ging ons plan.

Dan maar het internet op. Op papershighway.com schrijven ze eender welke paper voor 13 euro per pagina. Het

duurt wel een week voor je het werk ontvangt. Als je het over twaalf uur al moet hebben? Geen nood, maar dan betaal je wel 45 euro per pagina. De site lijkt geloofwaardig en de garanties veelbelovend. Stel dat je promotor vraagt om het derde hoofdstuk te herschrijven? Dan stuur je het gewoon terug naar de site. Ze herzien je stuk kosteloos. Om de geloofwaardigheid nog wat op te vijzelen, raden de makers je niet aan om het werk onder je eigen naam te publiceren.

Waarom je thesis zelf schrijven als een ander het beter kan?

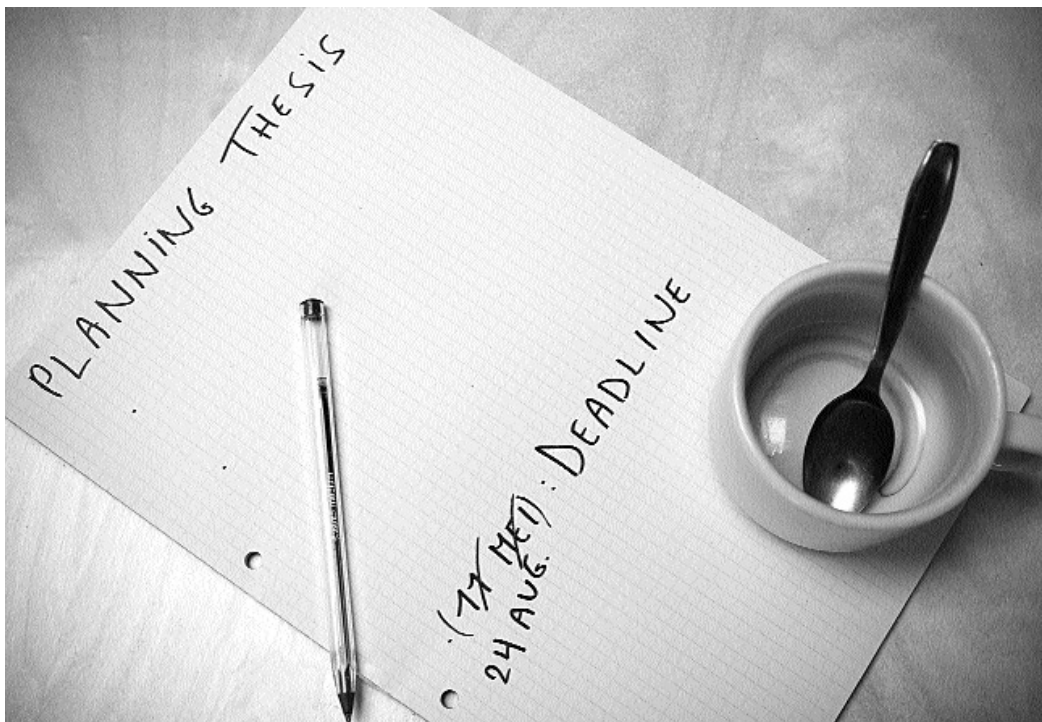
'Studenten die onze papers als basis gebruiken voor hun eigen werk, halen doorgaans hogere punten.' De garantie 'Niet tevreden, geld terug' geldt dan weer niet. Omdat studenten die stukken dan toch indienen, zonder te betalen. Ingenieurstudenten zijn eraan voor de moeite, want voor hen willen ze geen papers schrijven.

Economiestudenten hebben nog een mogelijkheid: die goeie ouwe Jean-Pierre Van Rossem. Deze kleurrijke ex-beursgoeroe beweert ooit de thesis van twee economiestudenten geschreven te hebben. Hij zou honderdduizend oude Belgische franken gekregen hebben per exemplaar.

3. Plan je thesis

Te kampen met chronisch uitstelgedrag of een *writer's block* op het moment van de waarheid? Wij gingen bij de vice-decanen van Onderwijs van de faculteit Letteren en Sociale Wetenschappen na of je de enige bent.

Is er een tendens merkbaar in het aantal studenten dat zijn thesis in respectievelijk eerste of tweede zit indient? **Claassens:** "Ik heb de indruk dat studenten steeds vaker in tweede zit afgeven. De oorzaak hiervan is de komst van het semesterexamensysteem. Doordat er minder tijd is geduren-

de het jaar, moet onderzoek veelal plaatsvinden in de zomerperiode. Dit verklaart misschien ook waarom een aantal docenten hun studenten niet toelaten hun thesis in tweede zit af te geven, dan blijft er voor hen helemaal geen tijd meer over voor onderzoek. Proffen zijn ook mensen die een beetje rust voor zichzelf en hun gezin wensen. Toch mag gesteld worden dat de studentenloopbaan de laatste jaren een continu bedrijf geworden is." **Loosveldt:** "Bij Sociale Wetenschappen hebben we daar cijfers van: ongeveer 55% geeft af in juni, 35% doet dit in september. De overige 10% dient zijn verhandeling niet in. Deze cijfers zijn representatief voor de voorbije jaren. Vroeger was het zo dat studenten eerst hun thesis moesten komen verdedigen alvorens ze aan hun eindexamens mochten deelnemen. Door de wijziging van het reglement is de groep die in september afgeeft, groter geworden."

Maken veel studenten gebruik van een of meerdere thesisjaren? **Loosveldt:** "U hebt het over de verbloeming van het bisjaar? Het gebeurt wel, maar uiterst zelden. Preciese cijfers heb ik daar niet van." **Claassens:** "Bij Letteren gebeurt het ook zelden of nooit dat een student twee thesisjaren nodig heeft. Momenteel zijn er een viertal studenten die een aanvraag hebben ingediend voor de januari-zittijd. Ik zie dit als een soort van uitstelgedrag, net

als de Aanvullende Opleidingen. Jongeren wachten liever nog wat alvorens ze met beide benen in het echte leven moeten staan."

4. Blijf schrijven

"Hoe lang moet mijn thesis zijn," vraagt de thesisstudent zich geregeld af. Als hij die vraag aan zijn promotor stelt, antwoordt die meestal iets als: "De lengte doet er niet toe, als de inhoud maar goed is." Nonsens natuurlijk. En dus trokken we de bibliotheek in om wat veldwerk te gaan verrichten.

In de economie-bibliotheek onderwerpen we de thesissen van EW-studenten aan een kritisch onderzoek. EW-studenten zijn gelukkig voor ons niet zo dik gezaaid, wat het turven en tellen wat makkelijker maakt.

De gemiddelde thesis telt 90 bladzijden tekst, 3 hoofdstukken, 17 tabellen, 12 grafieken en 5 pagina's bibliografie. Als je een hoog cijfer wil halen, dan geldt het motto: hoe meer hoe beter. Studenten die een 16 of meer haalden, hadden 8 pagina's meer dan het gemiddelde. In de hele thesis stonden ook de helft meer grafieken en tabellen. Studenten die een 17 haalden schreven nog meer pagina's vol, hadden nog meer grafieken en tabellen.

Hoe meer, hoe liever, lijken de proffen te denken. Twijfel je of je nog een model moet opnemen? Ach, zet het er maar in. Al zullen ze vermoedelijk eens diep fronsen als je een turf van 200 bladzijden aflevert.

5. Pleeg

plagiaat

Potentiële fraudeurs kunnen voorlopig nog op beide oren slapen: de K.U. Leuven beschikt vooralsnog niet over een plagiaatdetectiesysteem. Toon Boon van de dienst Onderwijsbeleid: "Een plagiaatdetectiesysteem werkt als volgt: studenten sturen hun werkstuk elektronisch op naar de prof. Deze logt in op een website, waar hij het document kan toevoegen aan een database. Het systeem vergelijkt dan stukken tekst uit het ingeleverde document met via internet beschikbare informatie en met andere documenten in de database. De moeilijkheden met betrekking tot het systeem zijn de volgende: we stellen ons vragen over de efficiëntie ervan voor Nederlandse teksten. Er zijn nu eenmaal meer teksten in het Engels voortaan. Verder is de prijs van zo'n systeem exorbitant hoog, we hopen nu een samenwerking tot stand te brengen tussen universiteiten en hogescholen waardoor de prijs gedrukt wordt." "Daar we nu nog niet over een detectiesysteem beschikken, heeft de Onderwijsraad bepaalde maatregelen getroffen. Zo worden de academici uitgedaagd met originelere opdrachten op de proppen te komen waardoor het plegen van plagiaat moeilijker wordt. Ze worden ook gevraagd een zwaardere analyse van de werkstukken door te voeren. Verder staan nu expliciet in het examenreglement de sancties vermeld die het plagiëren met zich meebrengt."

"Plagiaat komt meer voor bij buitenlandse studenten. Hier wil men zich vooral onderscheiden van het werk van anderen. Aan Aziatische en Afrikaanse universiteiten is het belangrijk bestaande academische teksten te kunnen reproduceren. Er wordt hier wel uitdrukkelijk aan de buitenlandse studenten gemeld wat de gevolgen van het plagiëren inhouden. Het laatste jaar hebben we twee zware fraudegevallen gehad. Dit wordt gezien als een zwaar vergrijp; een betrachte student zal dat jaar sowieso niet slagen en mag bovendien geen andere examens meer afleggen gedurende dat jaar. Voor Erasmusstudenten neemt de thuisuniversiteit sancties. De buitenlandse studenten die hier langer verblijven raken hun visum kwijt en mogen zich niet meer herinschrijven."

"Met originele opdrachten wordt het plegen van plagiaat moeilijker"

"Studenten geven thesis steeds vaker af in tweede zit"

6. Schrijf een dankwoordje

Veel studenten schrijven hun dankwoordje met een zucht van verlichting. Het is voor velen het enige creatieve stukje aan hun thesis. En het betekent vooral dat het harde zwoegen er ei zo na op zit. Hoe je je dankwoordje moet schrijven, staat niet in de vormvoorschriften van de thesis. En toch doet bijna iedereen het op dezelfde manier: eerst de promotor, dan de assistent of werkleider (als die er is), dan de familie (de ouders voor het betalen van de studies en de

“Ik sta in 15 dankwoordjes”

broers of zussen om zich te excuseren voor het knorrige gedrag tijdens het produceren van de thesis) en tot slot de vrienden van de richting.

Bram, een student aan de faculteit Toegepaste Economische Wetenschappen, maakte er twee jaar geleden een sport van om in zo veel mogelijk dankwoordjes op te duiken. “Mijn naam is verschenen in een vijftiental thesissen. Dat was begonnen als een grap.” Hij heeft alvast nog een jaar om aan zijn eigen dankwoordje te schrijven. Bram: “Wil je alsjeblift niet mijn voor- en familienaam vermelden. Ik moet zelf nog een thesis schrijven.”

7. Loop naar de drukker

Eens je denkt de laatste hand aan je felbegeerde eindwerk te kunnen leggen door het eventjes vlug af te drukken en in te binden, kan bedrogen uitkomen. Ook deze stap vereist immers een uitgekende planning. Copy center De Raaf (Ravenstraat 25): “Ik daag u uit vanaf 15 mei eens een weekje te komen meedraaien in de winkel. Dan is het hier een *zottekot!* We maken steeds een afsprakenlijst waar duidelijk op vermeld staat welke student aan de beurt is. Soms blijkt bij het afdrukken dat er nog kapitale schrijffouten instaan of dat hun promotor niet in het dankwoord staat. Eén op honderd dien ik terug naar huis te sturen.” Heeft de komst van het BaMa-systeem iets veranderd voor jullie? Print Service (Tiensestraat 38): “Er is een grote druk weggevallen met de overstap naar het BaMa-systeem. De traditionele licentiaatsthesis is bij vele richtingen weggevallen. Op korte tijd zijn we van 1000 verhandelingen per jaar naar 35 gegaan. Wel worden er steeds vaker kleinere werkjes afgedrukt.”

Wat kan er bij de laatste etappe nog mislopen? De Raaf: “Tien jaar geleden hebben we hier een stroompanne gehad in de thesisperiode. We hebben toen briefjes laten drukken met verontschuldigen. Wat kan je immers beginnen tegen een geval van overmacht? Voor zover ik weet, heeft men dit aan de universiteit geaccepteerd en zijn de studenten er niet de dupe van geworden. Toch bouw ik nu altijd een dag extra in, je weet maar nooit. Bovendien blijven de studenten er nu bij staan zodat ze zien wat er met hun werk gebeurt en ze mee kunnen

“We hebben een stroompanne gehad in de thesisperiode”

controleren.”

8. Haal de media

Als je besluit voor een onderwerp te kiezen dat je vakgebied met a l g e m e n e maatschappelijke vragen en problemen linkt, maak je veel kans opgepikt te worden door een nieuwsdienst in volle komkommertijd. Hoe worden de thesissen onder de aandacht gebracht? Inge

Verbruggen (Persdienst K.U. Leuven): “Eind juni krijgen we van de verschillende meewerkende faculteiten de verhandelingen binnen die minstens 14 op 20 behaalden. Volgens sturen wij persberichten rond naar onze perscontacten. De verhandelingen die pas in september afgegeven worden, krijgen ook hun plaatsje. Sinds 2002 worden de verhandelingen online geplaatst, mits toestemming van de auteur.” Komen er veel persreacties los?

Nadia Koeck (Persdienst K.U. Leuven): “Ja, in 2004 zijn 24 thesissen in de nationale pers behandeld geweest. In totaal kregen we 90 persvragen dat jaar, daar komen nogeens

“Een meisje vond werk omdat haar thesis online stond”

31 vragen bij van het Nationaal Instituut voor de Statistiek. Vorig jaar heeft er zelfs een meisje werk gevonden doordat haar thesis online stond, ze heeft ons toen nog opgebeld om het blijde nieuws te melden.”

Verbruggen: “Vooral verhandelingen van de faculteiten Criminologie en Sociale Wetenschappen zijn erg in trek, deze onderwerpen sluiten vaak aan bij de actualiteit. Hierdoor vergroot je natuurlijk je kans om met je thesis in de media te komen.”

Koeck: “Het initiatief blijkt mede door de confrontatie met de komkommertijd erg veel succes te hebben en is uitgegroeid tot een vaste waarde. Eind juni mogen we nu steevast vragen van journalisten verwachten die uitkijken naar het nieuwe aanbod eindverhandelingen.”

9. Win een prijs

Een thesis maken is maandenlang onbezoldigde arbeid verrichten. Via een achter-

poortje kan je toch nog flink wat geld opstrijken met je thesis: met prijzengeld. Heel wat organisaties rijken jaarlijks een prijs uit aan een eindverhandeling of scriptie. De bekendste in Vlaanderen is de Vlaamse Scriptieprijs van het Fonds Pascal Decroos. Met een korte tekst over je thesis kan je 2500 euro verdienen. Zo is die ghostwriter al snel terugbetaald.

De prijs blijkt ook een goeie springplank te zijn. De winnaar van vorig jaar schreef zijn scriptie over het

wielrennen in Vlaanderen. Na het publiceren van de prijs kreeg hij een job aangeboden bij Het Nieuwsblad. En de winnaar van twee jaar geleden kreeg een kasteel. Deze KULeuven-student schreef zijn thesis over ‘Adellijk leven’. Ter informatie: het kasteel mag hij beheren, niet houden.

Wie zijn thesisonderwerp nog moet vastleggen en graag wat wil bijverdienen kan maar best eens

Een kasteel voor een thesis

googlen naar de mogelijke prijzen die hij met zijn thesis kan opstrijken. Elke zichzelf respecterende organisatie geeft een prijs uit. Vooral onderwerpen uit de humane wetenschappen doen het goed, al komen de ingenieursstudenten ook aan de bak. Om er een paar te noemen: het prijzengeld van de Taalunie (neerlandistiek) bedraagt 2250 euro, dat van Stichting Lezen (over, tja, lezen) 2000 euro, Arco (sociale thesis) 1000 euro en Acco (sociologie) 500 euro. En zelfs de Vlaamse Organisatie van Voedvrouwen heeft 250 euro veil.

10.

Wacht een jaar of twee...

Wie - afhankelijk van de richting - een of twee jaar wacht, hoeft geen thesis meer te schrijven. Hoezo? De thesis of licentiaatsverhandeling wordt vervangen door een masterproef. Aan de meeste faculteiten loont het niet om een of twee jaar te wachten: veel verandert er niet. Patricia Hellriegel van de Dienst Universitair Onderwijs (DUO): “De verandering in het aantal studie-uren is aan geen enkele faculteit groot. De masterproef bedraagt overal minstens een vijfde van de opleiding.” De omschakeling naar het BaMa-systeem kan wel aangegrepen worden om nieuwe thesisconcepten te introduceren. Hellriegel: “De masterproef hoeft er niet zo traditioneel uit te zien als de thesis. Nu is die meestal in boekvorm, maar waarom zou een eindverhandeling niet op CD-rom, als website of als catalogus kunnen verschijnen?” Het is overigens onduidelijk of studenten die nu in het oude systeem zitten, straks een thesisaar zullen kunnen doen in het BaMa-systeem. Wie dus zijn eindwerk start als een licentiaatsverhandeling, maar die niet op tijd indient, moet daarna een masterproef schrijven. Mogelijk met andere vormvereisten. “Het is op dit ogenblik nog niet duidelijk hoe de overgang zal gebeuren”, zegt Hellriegel. “De faculteiten zullen daar zelf regels rond vastleggen.”

“De masterproef zal niet veel verschillen van de licentiaatsverhandeling.”

Colofon: Nele De Meyer en Dries De Smet
Foto's: Pieter Baert en Jelle Goossens

Brandweer tevreden dit jaar

De vierentwintig is meer dan lopen. Het is daarnaast een grootschalige activiteit waaraan, naast de vele lopers, vele vrijwilligers werken. Om te beginnen met elke sportverantwoordelijke van elk presidium die, samen met LOKO-Sport, geregeld samenkwamen om alles in goede banen te leiden.

Omdat de vierentwintig vorig jaar zware kritiek te verduren kreeg van de Leuvense brandweer, heeft men dit jaar zich extra ingespannen om alles vlot en veilig te laten verlopen. Men mag tevreden zijn over deze editie, maar op de algemene evaluatie, die plaatsvindt op maandag 7 november, zal afgewogen moeten worden of de formule nog aanstekelijk werkt.

Gasflessen

Voor de technische en praktische organisatie van het evenement, voor de op- en afbouw en voor de plaatsverdeling werd ook dit jaar beroep gedaan op twee bouwverantwoordelijken die op het veld aanwezig waren. Daarnaast was ook een team van vrijwilligers aan het werk die zich bezighielden met de kleinere zaken zoals het regelen van een vlotte doorgang en met het rondkijken of studenten het niet al te bont maakten. En als vanzelfsprekend was ook het Rode Kruis dit jaar aanwezig.

Het grote verschil met vorig jaar was, buiten dat VTK gewonnen heeft, dat vooral van bovenhand gehamerd werd op het aspect veiligheid. Omdat de brandweer vorig jaar geweest had op serieuze tekortkomingen inzake brandveiligheid, moest bij alle standjes dit jaar constant iemand blijven, al van drie uur in de middag. Dit jaar is erop gelet dat de elektrische leidingen niet meer verspreid lagen over heel het veld en dat de gasflessen na gebruik goed gesloten waren. Ook moest in elk standje of tentjes minimum twee brandblussers aanwezig zijn. Eén van LOKO-Sport en één van elke kring zelf. 4 uur

voor de officiële controle van de brandweer, heeft LOKO als eerste check-up rondgekeken voor eventuele onveilige zaken. Tijdens de middag voor de start heeft de brandweer na uitvoerig onderzoek dan ook zijn fiat gegeven. En met haar goedkeuring valt niet te spotten, want vorig jaar was het onzeker of de vierentwintig wel kon doorgaan, juist omdat ze het brandonveilig achtte.

Achtergrondmuziek

In navolging van de goede banden die LOKO met de Leuvense burger wil onderhouden (in oktober gaf LOKO een buurtfeest, red.), is er op gelet dat omwonenden geen last hadden van nachtlawaai. Als eerste heeft men alle bewoners vooraf gewaarschuwd met een informatieblaadje. En in tegenstelling tot vorig jaar waar de geluidsboxen in het midden stonden en dus naar buiten gericht waren, daar waren ze nu, op de rand van het parcours, naar binnen gericht. De dj-contest kon daardoor wel doorgaan tot opluchting van velen, want op dit gebied is de gemeente een stuk strenger geworden. De politie is rond twee uur 's nachts gekomen om te controleren of de achtergrondmuziek niet al te luid stond.

Als er dan toch klachten waren dit jaar, was het over het feit dat de afbraak na het einde van de loop veel te lang geduurd heeft. Tot in de vroege uurtjes moest worden afgebroken. Dit had sneller gekund had de organisatie meer mensen opgetrommeld. Daarnaast begrepen enkele vertegenwoordigers niet waarom aan UNICEF een standje geweigerd werd en ROSE (vereniging voor indiaanse studenten, red.) daarentegen er wel een kreeg. De bedoeling van ROSE was om met de winst straatkinderen in Zuid-Amerika te helpen. UNICEF werd niet toegelaten om dat het om de simpele reden niet ging om studenten. En de vierentwintig is nog steeds een studentenactiviteit. Lopen voor het goede doel? Misschien volgend jaar.

Strijd tegen de tijd

In aanwezigheid van de gezonde weergoden werd op dinsdag 25 oktober het startschot gegeven voor de 33ste 24urenloop. Het belofde een spannende editie te worden, met terugkerende kringen en een harde concurrentiestrijd geleid door Apolloon. De website van de 24urenloop loog er niet om: tijd om Apolloon van de troon te stoten!

Vorig jaar won Apolloon én de 24urenloop én de prijs voor de beste stand. Het werd dus hoog tijd om hen het vuur aan de schenen te leggen. Kort na de opening van de 24urenloop stond het VTK dan ook tot onze grote verbazing al op voorsprong. Ook het VRG en Politika stonden onder druk: zij keerden terug na een korte afwezigheid, strijdlustig en klaar om de nederlagen uit het collectieve geheugen te wissen. Politika besloot samen te spannen met de snelle jongens van het Pauscollege om zo het verhoopde resultaat te behalen.

Rockcafé

Het werd meteen duidelijk dat de strijd zowel op als naast de piste gevoerd zou worden. Daarvan zijn de vele ingenieuze standen het bewijs. De halloweenent van Apolloon, de Iglo van Ekonomika, het schip van LBK, het zijn stuk voor stuk meesterlijke bouwwerken. Vooral de nagebootste Moulin Rouge van het VTK en het rockcafé van Edustria deden menig bezoeker van hun pintje op-

kijken. Uiteindelijk ging Edustria met de eer van beste stand lopen. Hun ingebouwde bar, groot scherm en enorme nagebootste gitaar waren daar ongetwijfeld de grootste redenen toe.

Naast de piste werd er ook veel moeite gedaan om zowel de bezoekers als de pauserende lopers te animeren. Naast de klassieke kraampjes met verschillende soorten cocktails en exotische hapjes, kon je je ook laten gaan op een opblaasbaar hindernissenparcours, dansen op de beats van de dj-wedstrijd of op de computer spelen in de gametent. De LOKO-sportraad maakte zich bovendien sterk dat de volgende dag het wereldrecord 'langste jeneveradfundum' zou sneuvelen, wat ook gebeurde. Leuven mag zich voortaan, samen met 1.136 jeneverdrinkers, wereldrecordhouder noemen.

Memorabel

Zoveel afleiding mag echter niet doen vergeten waarom de 24urenloop reden van bestaan heeft: de vele lopers en hun strijd tegen de tijd. Met wat nu al één van de spannendste edities ooit wordt genoemd, kon de 24urenloop rekenen op een aantal memorabele momenten: het VRG en Politika die met hun herintrede een nieuw elan aan de klassieker gaven en vooral het VTK die de hele tijd voorop liep en het met één ronde haalde van Apolloon, de eerste overwinning van de kring sinds 1989. Het VRG haalde het ook van eeuwigdurende rivaal Ekonomika, waarmee meteen de toon werd gezet voor de volgende editie: wraak!

De kringen op de rooster

Drie trotse presidiumleden geven commentaar op de prestatie van hun kring. Dries Claes (sportverantwoordelijke bij VTK), Ben (preses van Apolloon) en Kevin Gielen (sportverantwoordelijke bij Industria) laten in hun sportieve kaarten kijken.

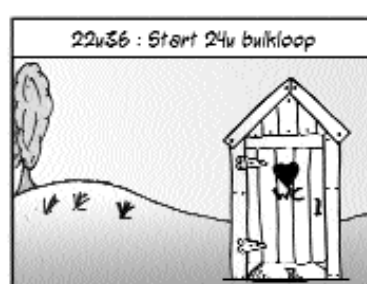
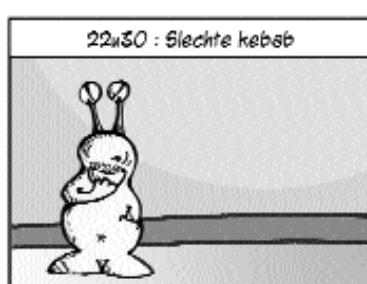
VTK

Veto: Hoe zijn jullie erin geslaagd om Apolloon voorbij te komen dit jaar?

Dries: «Vorig jaar hadden we onze zinnen op de overwinning gezet. We wisten dat het dit jaar mogelijk was. Mede door het opdoeken van Salvast en door het enthousiasme van mensen zoals Bart Kempnaars (ex-sportverantwoordelijke van Salvast), begonnen we plannen te maken voor dit jaar. Het probleem was dat er vooral 's nachts traag werd gelopen, we wisten vaak eerst een voorsprong op Apolloon op te bouwen, maar die verkruimelde volledig tegen de volgende ochtend. Dat mocht dit jaar niet gebeuren. Wat we dit jaar dus gedaan hebben, is een selectie gemaakt van onze schachten.

Schachten die zich willen laten dopen, waren verplicht om 's nachts twee rondjes te komen lopen. De schachten die onder 1 minuut 10 seconden kunnen lopen, kregen de voorkeur. De volgende stap was de intensieve training van ons Speedy team. Elke dag werd er specifiek getraind op die 400 meter, bovendien verzamelden we de telefoonnummers van deze lopers, zodat we ze konden bellen op moeilijke uren. We wilden onze voorsprong op Apolloon zo lang mogelijk behouden, dat was de clou: aan iedereen laten zien dat het mogelijk is om Apolloon te kloppen.»

Freddy

Bekijk de gastcartoons ter ere van Freddy zijn 3de verjaardag op: www.shellac.be

Veto: Het gerucht ging dat VTK professionele lopers had ingehuurd.

Dries: «Daar is niets van waar. Het is wel zo dat vele van onze beste lopers uit Salvast komen, maar dat zijn ook bijna allemaal burgies. Op het einde werd het inderdaad ook nog erg spannend, waarbij het een nek-aan-nek-race werd tussen de beste lopers van VTK en Apolloon. We liepen het laatste uur niet even snel, en dat was héél snel!»

Veto: Het bleef toch een nipte overwinning, niet?

Dries: «Inderdaad, uiteindelijk zijn we met anderhalf rondje voorsprong gewonnen. (Dat ene rondje is er trouwens later bijgeteld, omdat er 's nachts een rondje van VTK niet meegeteld was, red.) Wat ons uiteindelijk heeft doen winnen, is ons Speedy team met de erg gemotiveerde trainers, onze preses die erg sportief is en heel veel heeft gelopen en natuurlijk het mooie standje dat steeds zorgde voor een massa volk en sfeer.»

Veto: Volgend jaar weer?

Dries: «Waarschijnlijk zal het niet meer zijn zoals dit jaar, Apolloon kan nu eenmaal beter. Het zijn erg gemotiveerde mensen, maar ze waren iets te laks in het begin denken we. Maar dat het mogelijk is om Apolloon te kloppen, hebben we in elk geval bewezen.»

Apolloon

Veto: Waar is het fout gelopen?

Ben: «Er is in feite niets fout gelopen, er is zelfs erg goed 'gelopen'! En dat door alle kringen, met natuurlijk een sterke prestatie van VTK. In het begin stonden we tien rondes achter, maar zoals andere jaren dachten we die in te lopen in de loop van de nacht. De samenvoeging van Salvast en VTK heeft een heel goed team gecreëerd. Je mag ook niet vergeten dat we minder leden hebben dan VTK. We hebben ongeveer

competitie met VTK zorgde voor een geweldige sfeer, zodat uiteindelijk iedereen opnieuw bij de 24 uren werd betrokken. Het was echt spannend tot op het laatste moment.»

Veto: Hebben jullie er iets uit geleerd?

Ben: «Wat bij ons ontbreekt is organisatie. Iedereen liep wanneer hij wou, zonder veel indeling of regeling. VTK heeft zich daarentegen erg goed voorbereid en daar zie je nu de resultaten van. We moeten gewoon beseffen dat het van nu af aan geen spel meer is, we moeten ons beter organiseren. We moeten nu ook van begin af aan goed lopen. Voor het einde haalden we nog tien rondjes in, maar het mocht niet meer baten. Ondanks het verlies hebben we toch nog allemaal heel hard gewerkt en daarna ook nog een heel leuk feestje gebouwd. Nu kijken we vooral uit naar volgend jaar.»

Industria

Veto: Hoe hebben jullie je voorbereid?

Kevin: «Net zoals andere jaren hebben we drie keer per week getraind met het Speed Team en het Nood Team. Dit jaar werd dit zelfs semi-professioneel gedaan, door een trainer met enige ervaring.»

Veto: Wat was jullie doel voor dit jaar?

Kevin: «In het begin dachten we er nog aan om VTK te proberen kloppen, maar dat bleek onmogelijk. We stonden op het laatst niet minder dan 160 rondes achter op VTK. Eigenlijk wilden we vooral die derde plaats behouden en zoveel mogelijk lopers aantrekken. Goede sfeer, daar draait het bij ons om en dus ook een mooi standje. Daar zijn we zelfs deze zomervakantie al aan begonnen, niet zonder succes, want we hadden dit jaar dus ook de prijs.»

Veto: Hoe trek je die lopers aan?

Kevin: «We gaven T-shirts weg aan lopers die drie toeren deden en er werd een gratis vat uitgedeeld aan de groep die het meeste rondjes liep. Maar ik denk dat de sfeer en de spannende competitie doorslaggevend waren.»

Veto: Je bent dus erg tevreden over de 24urenloop.

Kevin: «Inderdaad, het blijft een erg mooi evenement. En na al die inspanningen en vermoeidheid het resultaat zien en op het podium kunnen staan: ik had echt moeite om mijn tranen te bedwingen.»

Leuven > loopt

Colofon: Maarten Goethals, Nathalie Lucas, Christophe Hendrickx

Foto's: Pieter Baert

24-URENLOOP: GESCHIEDENIS

Historisch parcours van de 24-urenloop

Wat ooit begon als een klein initiatief van VTK, is nu uitgegroeid tot een massa-manifestatie. De 24-urenloop, dé sportieve klassieker van de studenten, legde echter een heel parcours af voor het uitmondde in het evenement anno 2005. Van de prille beginjaren tot vandaag: een overzicht.

In 1970 begon VTK met een initiatief dat een staartje kreeg: hun aflossingsmarathon van 12 uren werd in 1971 uitgebreid naar 18 uren en later naar 24 uren. Zonder dat VTK het goed en wel beseftte, had het de studenten aan het sporten gezet. In het begin waren het alleen ingenieursstudenten die zich lieten verleiden tot een etmaal lopen, maar stilletjes aan namen ook andere kringen deel. Ook het bier, de tentjes en de supporters deden uiteindelijk hun intrede. De 24-urenloop was geboren.

Apolloon

Tijdens de tweede helft van de jaren zeventig deed de LOKO-Sportraad zijn intrede. Zij boden het VTK financiële steun aan en zorgden ervoor dat de 24-urenloop aan bekendheid won. Hierdoor steeg het aantal kringen dat deelnam. 1975 kende de koudste 24-urenloop ooit. Het vroom toen -20°

waardoor zelfs de tapinstallaties bevroren. In 1976 waren al zes kringen van de partij, maar Historia en het LBK gaven op na respectievelijk 9 en 12 uren. VTK won de wedstrijd toen met 888 rondjes, gevolgd door Psycho en Chemika. In 1977 voegden het VRG, Theologie, Merkator en Bios zich ook bij de deelnemende ploegen. Uiteindelijk zouden in 1980 25 kringen deelnemen, waaronder ook verschillende peda's. De 24-urenloop was toen al een klassieker die vele studenten naar het sportkot lokte. Samen met de studentenmarathon was het de belangrijkste sportieve activiteit in Leuven.

In de jaren tachtig vestigden zich een aantal tradities die nooit echt verdwenen zijn. Ekonomika moest vóór het VRG eindigen, het eerste rondje werd gelopen door de presessen, het start -en eindschot werd gegeven door de rector en vooral: Apolloon was sinds zijn intrede onklopbaar, met als enige uitzondering 1981. Tijdens de dertiende editie van de 24-urenloop braken zij zelfs een wereldrecord aflossing op 24 uren en haalden het Guinness Book of Records met 915 rondjes. De editie van 1986 maakte echter een einde aan de hegemonie van Apolloon en VTK won de race zelfs tot in 1989. Zij braken bovendien het gevestigde record met 935 rondjes en later met 941. Apolloon gaf toen als uitleg *dat er bij hen te veel meisjes zitten*.

Studentikoos

Tijdens de jaren negentig groeide de 24-urenloop uit tot een ware braderij. Elke kring of peda kwam opdruven met originele gerechten en verschillende soorten drankjes. Het studentikoze kreeg steeds meer aandacht in het gebeuren. Dit werd ook extra in de verf gezet door de verschillende nevenklassen, zoals de origineelste stand, het beste gerecht, de leukste doorgeefstok etc. Ook de kaap van de 1000 rondjes werd intussen gehaald en het evenement werd in 2003 verplaatst naar de binnenkant van de piste. Het nieuwe millennium duidde echter ook een kleine recessie aan: zowel het VRG als Politika besloten in 2002 hun medewerking stop te zetten, met als reden dat hun studenten te weinig interesse toonden. De voorlaatste plaats van het VRG was dan ook een waar dieptepunt. Gelukkig bracht 2005 soelaas; het VRG en Politika waren opnieuw van de partij. 2005 bracht een ommekeer voor alleenheerser Apolloon, die sinds 1989 onklopbaar was. VTK kon als oprichter eindelijk nog eens zijn hart ophalen aan een overwinning.

Met dank aan Barbara Maes en haar thesis "De universitaire sport te Leuven: De Sportraad der Vlaamse Studenten 1966-1996"

Een verloren jeugd in Congo

Peter Verlinden is de VRT-journalist wiens gezicht en stem beelden van tsunami's en Afrikaanse politiek vergezellen. Tussen twee burgeroorlogen door durft de man ook wel eens een boek te schrijven. Onlangs verscheen van zijn hand *Het verloren paradijs. Kind in Congo*. In dit boek laat Verlinden een twintigtal Belgen aan het woord over hun kindertijd in Belgisch-Congo.

Kristien Geurts & Arne Saeys

Peter Verlinden is drievuldig alumnus van onze universiteit. Hij studeerde hier zowel Politieke Wetenschappen, Communicatiewetenschappen als Sociale & Culturele Antropologie. Met zijn boek over de kindertijd van Belgen in Congo begeeft Verlinden zich niet op onbekend terrein. In 2002 bracht hij immers al het boek *Weg uit Congo: het drama van de koloniale* uit. Dat boek ontlokte vrij hevige kritiek bij de Afrika-Vereniging van de Universiteit Gent. Men meende dat hij een soort apologie voor de kolonisatie geschreven had doordat hij zonder kritische kanttekeningen oud-kolonialen liet getuigen. Hij werd zelfs 'Pater' Verlinden genoemd omdat hij zogezegd 'het beschaven van de zwartjes' door westerse missionarissen zou verdedigen. Met zijn boek *Het verloren paradijs* geeft hij desalniettemin opnieuw een stem aan zij die aan koloniale zijde van de geschiedenis stonden.

Veto: *Hebt u bij het schrijven van dit boek geen rekening gehouden met de kritieken van de UGent?*

Peter Verlinden: «Nee, ik vind dat ze op verschillende punten absoluut ongelijk hebben. Ik wil af van elk koloniaal complex en elk koloniaal taboe. Zowel voor het vorige als het huidige boek heb ik er bewust voor gekozen om blanke kolonialen aan het woord te laten. Een fundamentele fout in de kritiek op mijn boeken is dat men geen verschil wil maken tussen de woorden van de oud-kolonialen en mijn eigen overtuiging. Wat ik zelf denk over de kolonisatie schrijf ik niet neer in die boeken. Als de tijd rijp is, zal ik wel een boek schrijven dat mijn mening weergeeft.»

Collaborateurs

Veto: *In uw huidige boek geeft u wel opnieuw een stem aan de blanken.*

Verlinden: «Mijn jongste boek bouwt verder op *Weg uit Congo*, al is het minder politiek geladen dan het vorige. Ik wil luisteren naar een groep van mensen die de laatste vijftienveertig jaar nauwelijks aan het woord gekomen zijn en die nochtans veel te vertellen hebben over een belangrijk stuk uit onze geschiedenis. Het is een beetje zoals collaborateurs aan het woord laten. Daar rust een taboe op. Toch wil ik het verhaal van de kolonisatie ook wel vanuit een ander perspectief benaderen. Ik ben nu bezig met een boek dat de verhalen van de Congolezen uit die tijd optekent. Maar niet vanuit het perspectief van de intellectuele klasse. De geschiedenis rond figuren zoals Lumumba, Ileo of Tshisekedi is al honderden keren geschreven. Er is zelden iemand die luistert naar de verhalen van de gewone Congolees. Dat is net waar ik nu mee bezig ben. Ik heb een 25-tal uitgebreide interviews met Congolezen tussen 65 en 83 jaar gedaan. Dat wordt *Weg uit Congo bis*.»

Veto: *Wat drijft u eigenlijk om over de koloniale tijd te schrijven?*

Verlinden: «Na mijn radiowerk ben ik in 1989 voor twee jaar naar het Kabinet voor Ontwikkelingssamenwerking vertrokken als persattaché. Daarna keerde ik terug naar de VRT voor televisiewerk. Mijn ervaringen

in Afrika hadden me zodanig gepakt dat ik daarin wou verdergaan. Toch heb ik daarvoor nog moeten wachten tot 1994 omdat andere collega's nog bezig waren met Afrika. Siegfried Bracke deed toen nog Rwanda en Burundi terwijl Guy Polspoel Congo deed. Eerst heb ik Rwanda en Burundi kunnen overnemen. Toen Guy in 1994 wegging heb ik ook Congo kunnen overnemen. Eigenlijk heb ik me altijd bezig gehouden met het Congo van vandaag, dus met de oorlog, rebellie en al die ellende. Op een bepaald moment vroeg het Davidsfonds me een boek te schrijven over de vlucht van de kolonialen in 1960. Ik had me met die koloniale tijd eigenlijk nooit beziggehouden. Toen ik die mensen interviewde, begon mij dat meer en meer te interesseren. De koloniale tijd is eigenlijk een stuk van onze eigen geschiedenis waarover tijdens mijn schooltijd heel weinig gesproken werd.»

“Ik heb geen tante nonneke of een nonkel missionaris”

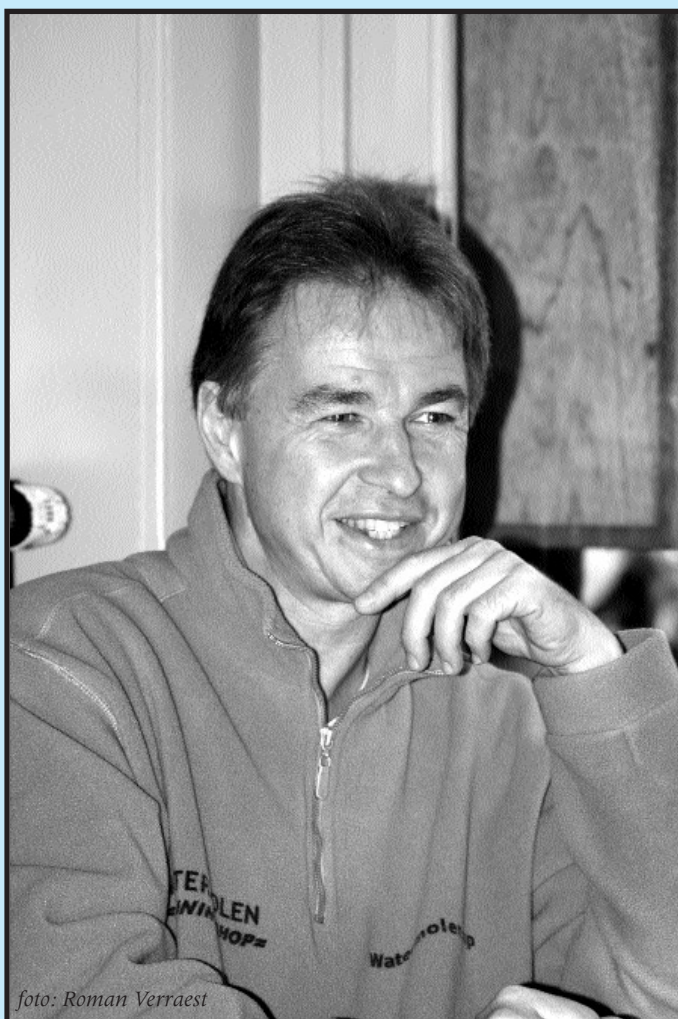

foto: Roman Verraest

Blote benen

Veto: *Wou u het negatieve imago van de kolonialen doorbreken?*

Verlinden: «Ik heb mij nooit beziggehouden met negatief of positief. Als journalist van de openbare omroep word je gedrukt in objectieve verslaggeving. Dat is niet eenvoudig, want je draagt natuurlijk altijd je eigen verleden mee. Misschien heeft het mij geholpen dat ik nergens een koloniaal verleden heb. Ik heb geen tante nonneke of een nonkel missionaris. Ik ben zelfs niet katholiek opgevoed. Toen ik in Congo voor het eerst met missionarissen in contact kwam, waren dat voor mij niet die gefrustreerde mannen die mij op school hadden mishandeld. Veel mensen van mijn generatie hebben een soort trauma overgehouden aan hun katholiek onderwijs. Ik heb dat al-

lemaal niet meegemaakt. Dat maakt dat ik heel onbevangen naar oud-kolonialen kan luisteren.»

Veto: *Welke invloed denkt u dat Congo heeft gehad op het verdere leven van de Belgische kinderen die daar opgroeiden?*

Verlinden: «Veertig jaar later zijn er nog steeds mensen die met Congo opstaan en weer gaan slapen. Maar velen willen er niet meer over spreken, omdat zij zo gefrustreerd zijn door het imago van de koloniaal als negeruitbuiters. Zij hebben hun verleden heel lang verzwegen tegenover hun omgeving. Sommige mensen die ik interviewde waren zo blij hun verhaal kwijt te kunnen dat ze mij bijna als therapeut beschouwden. Dat was natuurlijk niet de bedoeling. Maar die emoties zijn wel te begrijpen. Die mensen hebben jarenlang geleefd in een andere omgeving met eigen gewoontes. Dat ging tot in de kleinste dingen. Jonge blanke meisjes van dertien jaar droegen ginder kleding die veel meer onthulde dan wat men in het België van de jaren '50 ooit zou durven dragen. Dat had niet alleen te maken met het warmere weer in de kolonie. Men had ginder ook een lossere opvatting over wat fatsoenlijk was en wat niet. Wanneer die meisjes naar België kwamen, moesten zij plots lange rokken en kousen dragen, terwijl ze blote benen gewend waren.»

Linkse filosofie

Veto: *Wat is volgens u de oorzaak van het feit dat mensen in de kolonie zich anders gedroegen dan mensen in het moederland?*

Verlinden: «Daarin spelen verschillende factoren een rol. Het meest evident is het klimaat en de geografische omgeving. In Congo is er een gemiddelde temperatuur van 25°C. Geografisch gezien is Congo natuurlijk enorm groot, ook de steden. Zelfs de kleinere wijken waren nog altijd ruim. Echt kleine wijken zoals in België bestonden nauwelijks in de kolonie. Deze grote ruimte gaf een gevoel van bewegingsvrijheid, en dat zorgde ook voor een gevoel van mentale vrijheid. Mensen liepen zomaar bij elkaar thuis binnen.»

Veto: *Voor de Congolezen was de kolonie toch iets minder paradijselijk.*

Verlinden: «Dat is iets wat vele kinderen van kolonialen nu nog altijd niet begrijpen. De zwarten leefden toen in een zeer contradictorische situatie. Zij hadden het materieel goed, dat moet je durven toegeven. Zij werden behandeld als de arbeiders bij ons in de jaren '50. Je kan dat natuurlijk ook uitbuiting noemen maar dan zit je in een extreem linkse filosofie. Zwartenvonden het materieel goed, maar anderzijds hadden ze absoluut niks te zeggen. Ze waren geen baas in hun eigen land.»

Veto: *Dat krenkte hun trots.*

Verlinden: «Dat is waar het uiteindelijk om draaide. Het was eerder een mentaal dan een materieel probleem. Er was natuurlijk een verschil in levensomstandigheden tussen de blanken en de zwarten. Maar zo'n verschil is er overal tussen bazen en

arbeiders, ook in België. Het typisch koloniale aspect was natuurlijk dat alle rijken blank waren. De zwarten moesten mentaal de heerschappij verdragen van een vreemd volk. En dat is de dood geworden van de kolonie. Veel oud-kolonialen begrijpen dat nog steeds niet. Zij blijven ervan overtuigd dat ze de zwarten goed hebben behandeld. Maar zij waren heel erg paternalistisch. Herman van Rompuy vertelt bijvoorbeeld dat alle leiders bij de scouts blanke jongeren waren. Van jongs af aan werd er zo'n onderscheid gemaakt tussen blank en zwart. Let op, in de kolonie waren niet alle blanken leidinggevend, maar alle leidinggevers waren wel blank. Het koloniale systeem was dus per definitie een racistisch systeem. Het is dan ook duidelijk dat zo'n systeem niet kon blijven bestaan.»

Kneden

Veto: *Nochtans is in uw boek wel de teneur merkbaar: “Als de kolonie langer had blijven bestaan, dan zouden de zwarten uiteindelijk wel hun rechten hebben gekregen én tegelijk welvarend zijn geweest.” Wat denkt u hierover?*

Verlinden: «Als onze tante ballen had, dan was ze een nonkel, zeggen ze bij ons. In de jaren '50 meende men dat de kolonisatie ging uitmonden in een volledige emancipatie van de zwarten. Men wou van de zwarten Belgen maken. Zelfs hun kleding werd gemodelleerd naar die van de Belgen. Dat leek toen vanzelfsprekend. Ik denk zelfs dat er tot de jaren '57-'58 bij de gewone zwarte —dus niet bij de jonge intellectuele elite— geen echt gevoel van onderdrukking bestond. Pas later is de bom gebarsten. Dat had natuurlijk politieke redenen, maar ik ben vooral geïnteresseerd in de mentale redenen. Blanken dachten toen dat de zwarte op een termijn van 50 tot 100 jaar in staat zou zijn zich te gedragen als een blanke. Elke stap die een zwarte zette om zich te conformeren aan de blanke norm was voor de blanke die daaraan meegeholpen had een overwinning. Dat ging zowel over de manier van werken in de administratie en de horeca als over gewone omgangsvor-

“Velen zijn gefrustreerd door het imago van de koloniaal als negeruitbuiters”

men. Vele kolonialen beseffen nog steeds niet dat het niet goed is een mens te willen kneden naar de eigen normen.»

«Je kan je ook afvragen in welke mate wat er vandaag gebeurt verschillend is van wat er toen gebeurde. In de jaren '50 heette ontwikkelingssamenwerking bijvoorbeeld nog 'beschavingswerk'. Deze zomer interviewde ik voor de VRT-reeks *Diep in Congo* een leraar die daar voor een hongerloon werkte. Toen ik haar vroeg waarom ze dit bleef doen, antwoordde ze: “Je dois faire quelque chose pour mon pays. Il faut qu'on civil... développe le pays”. Bijna had ze dus 'civiliser' gezegd. Zie je hoe diep dat er nog in zit? De manier waarop de Congolezen leven beschouwt men nog steeds als onbeschaafd, net als vroeger in de jaren '60. De zwarten, en sommige blanken, vinden nog steeds dat onze zo beschaafde manier van leven moet aangeleerd worden aan de zwarten.»

Peter Verlinden, *Het verloren paradijs 'Kind in Congo'*, verscheen bij Davidsfonds/Leuven. Te verkrijgen bij elke betere boekhandel

"Schilderen is niet-sterven"

In het eerbiedwaardige Rubenshuis in Antwerpen loopt nog tot eind december een grote overzichtstentoonstelling van het werk van Sam Dillemans. Sommigen kennen hem als 'zoon van' ere-rector Roger Dillemans, maar dat etiket is hij al lang ontgroeid. Zijn schilderijen zijn een explosie van schildertechnisch kunnen en verkennen de grens tussen waarneming en abstractie. Een gesprek met een kunstenaar op de rand van de grote doorbraak, over olieverf, vuistgevechten, en alles wat daar tussen ligt.

Pieter Fannes & Joos Roets

Sam Dillemans heeft enkele grote passies: Oude Meesters, naakte lichamen, bokkers. Die thema's zijn in het Rubenshuis ruim vertegenwoordigd, maar als we zijn atelier betreden, blijkt al gauw dat het de bokkers zijn die tegenwoordig al zijn aandacht opeisen. De muren zijn van boven tot onder behangen met taferelen van heroïsche gevechten in de ring. De schilder is zelf ook een verwoed bokser; op het moment dat we aanbellen, heeft hij net een intensieve training achter de rug. Tijdens het gesprek pareert hij meermaals een onzichtbare uppercut, en in het vuur van zijn relaas aarzelt hij niet om zelf enkele - gelukkig al even onzichtbare - stoten uit te delen.

Veto: Als een bokser zijn techniek verwaarloost, krijgt hij klappen. Werkt het bij schilderkunst net zo?

Sam Dillemans: «Jazeker. Voor mij vormt de techniek een basis om ruimer te kunnen dromen. Hoe ruimer je bagage is, hoe meer je kan experimenteren. Eerst moet je het vak leren, om het daarna te kunnen vergeten, en op weg te gaan. De portretten die ik van Lizy heb gemaakt over een periode van vijf jaar, zijn geëvolueerd van realisme naar een totale chaos van verf. Dat is de weg die elke artiest zou moeten afleggen. Hij moet perfect weten een neusbeen te tekenen, een jukbeen, een oogkas.»

«Tekenen, tekenen, tekenen: ik heb mezelf bijna blind getekend toen ik jong was. Vijf jaar heb ik enkel potlood aangeraakt, omdat ik wist: "ik heb nog zeventig jaar te gaan, ik moet zien dat ik gewapend start." De discipline die ik aan mezelf heb opgelegd, bestaat tegenwoordig niet meer aan de academies. Ik ben een tijdlang docent geweest, en mijn leerlingen moesten soms twee weken op een kniegewicht werken. Ze werden natuurlijk krankzinnig, de meesten gaven het op. Maar als je de techniek niet beheerst, zit je veel sneller tegen een muur. Als je geen vrouw hebt omarmd, hoe kan je ze dan in de steek laten? Je moet een vrouw bijna gewurgd hebben van liefde eer je kan zeggen: "ciao, ik vertrek naar de sterren."»

Picasso

Veto: Welke rol speelt het onderwerp voor u?

Dillemans: «Een derderangrol. Ik schilder wat op dat moment de liefde van mijn leven is. Maar eens ik begonnen ben, zeg ik "adieu vrouw", en smijt ik haar alle kanten uit. Het is de vorm - niet het onderwerp - die ons naar de keel grijpt. Als ik in een museum mensen stomweg een Holbein voorbij zie lopen, heb ik zin om te roepen: "Kom eens hier, laat je gezin eens vijf minuten in de steek en trek je ogen open! Kijk naar die wimpers, hun slagschaduw, dat jukbeen... Zie wat een tovenaars Holbein is, waarom hij overeind is gebleven." Vroeger ging ik op de vuist met mensen die Rembrandt beledigden - alsof ze mijn eigen lief hadden beledigd. Tegenwoordig loopt iedereen mee met

Foto: (c) Ludo Geysels

dat toffe, dat 'choquerende' binnen de krijtlijnen van de meligheid. Onlangs zag ik op tv een vrouw die zich uitgebreid verontschuldigde omdat ze van Rodin hield. Ik moest me bedwingen om de tv niet uit het raam te keilen.»

Veto: Leidt die fixatie op de vorm niet tot een impasse?

Dillemans: «Geenszins. Het zou de kunst juist opengooien als men meer afstand nam van het onderwerp. Picasso bewees het. Eén van zijn strandscènes toont een vrouw die een badhokje opent: qua thema nogal banaal. Maar de manier waarop hij dat schilderde! De surrealisten, Dalí bijvoorbeeld, moesten dekking zoeken. Picasso had geen gesmolten uurwerken, geen trucjes, nodig om ons te verrassen. Toegegeven, niemand kan zich meten met Picasso, de Mozart van de schilders. Die man heeft me nachtmerries bezorgd. In mijn dromen kwam ik hem tegen en gaf hij me een fiks pak rammel. Verschrikkelijk.»

Veto: Als u zo opgaat in het puur formele en het onderwerp onbelangrijk acht, waarom schildert u dan niet abstract?

Dillemans: «Je moet toch ergens beginnen? Het onderwerp is een springplank om feest te vieren. Ik ben op zoek naar een zekere "onleesbaarheid in de vorm". Een neusgat schilderen zodat het al lang geen neusgat meer is, maar daarom dës te meer een neusgat wordt. Als je mijn schilderijen van dichtbij bekijkt, dan merk je dat de zaken abstract worden: er bestaan geen neusgaten meer; het zouden evengoed maïsvelen kunnen zijn. De mensen moeten zo leren kijken. Niet alleen de schilder moet goed zijn, ook de toeschouwer moet talent hebben.»

Paradijs

Veto: U houdt er dus rekening mee dat het schilderij lijkt te veranderen naarmate de toeschouwer dichterbij komt?

Dillemans: «Neen, men mag geen seconde aan de kijker denken. Dan is men verloren. Men moet totaal opgaan in zijn werk. Van mijn beste werken wist ik niet eens dat ik ze aan het maken was.»

Veto: Een soort trance?

Dillemans: «Een soort van dronkenschap inderdaad, maar één waar geen enkele roes aan kan tippen. Als ik schilder, voel ik de draden met het bestaan niet langer. Aan de andere kant: ik leef heel gestructureerd, militair bijna, omdat ik nog enorm veel plan-

nen voor mij heb. Ik ga ook nooit op vakantie. Ik zou niet weten waar naartoe. Als ik een vliegtuig zie, of een valies, dan begin ik al te zweten. Ook materieel ben ik nergens aan gebonden. Alles koop ik in kringloopwinkels. Ik ben altijd gekleed voor minder dan twaalf euro. Niet uit gierigheid, gewoon: het interesseert me niet. Dat heeft voordelen. Omdat ik geen lampenkappen van driehonderd euro hoef, heb ik het budget om veel verf aan te kopen. Daarnaast blijven er nog genoeg belangrijke dingen over: gezondheid, liefde, kunst, literatuur, dromen, het niet deelnemen aan semi-diepzinnige gesprekken...»

«Er zijn zo veel barrières tussen mensen, die ik als schilder niet heb. Ik durf het bijna niet te zeggen, maar ik voel me in mijn atelier als in het paradijs! Dat roept afgunst op. Soms krijg ik mensen over de vloer waarvan ik voel dat ze mij het geluk niet gunnen. Ik zie dat, want ik ben getraind in gezichten en mimiek. Weinig mensen gunnen het elkaar. Bij mij is dat anders. Als ik een mooi schilderij zie, dan zou ik met zestien tulpen in mijn mond op mijn knieën vallen. Tegenwoordig is alles zo berekend en becijferd. De woorden 'bewondering', 'elite' en 'genie' worden allemaal van hun voetstuk gehaald. Iedereen is lekker gelijk en de matigen zijn nog iets gelijk. Er heerst een klimaat van stalinistische verwaandheid. Enfin, ik ben wat aan het doordraven...»

"Vroeger ging ik op de vuist met mensen die Rembrandt beledigden"

Veto: Integendeel, u lijkt een sterke visie te hebben.

Dillemans: «Ik zeg gewoon wat ik denk. De hedendaagse kunst heeft me twintig jaar geënerveerd en nu zet ik mijn grote bek op als ik antwoord. De meeste kunstenaars geven hun mening pas als ze wereldberoemd zijn, dan staan ze veilig op hun sokkel. Aan dat ambitieuze stilzwijgen doe ik niet mee. Natuurlijk zeg ik niet neen tegen een tentoonstelling in het Tate Modern. Gezond opportunisme brengt geld op. Zo kan ik verf kopen en ter plekke verder reizen. Allemaal in het belang van mijn droom.»

Gratie

Veto: Hoe zien uw dagen eruit?

Dillemans: «Werken en werken. Een kunstenaar heeft nooit een excuus om niet te werken. Mijn dag begint met acht uur schilderen. Wanneer een normaal schilder zijn bed ingaat, schilder ik nog twee uur. Doodop. En daarna schilder ik nóg eens twee uur. In die laatste uren komen de meeste verrassingen boven. Je krijgt tien minuten gratie in ruil voor twaalf uur gepruts en geknoei. Eén ding hebben alle grote schilders gemeen: ze werken als beesten. De ene mag zot zijn geweest, de volgende bedroog zijn vrouw dertig keer, een andere zoop zich dood - dat kan me allemaal niet schelen. Het werken telt. Kunst is een noodzaak. Als het geen noodzaak is, is het geen kunst. Maar die noodzaak houdt de kunstenaar op de been. Als ik twee dagen niet heb gewerkt, word ik ziek. Kunst maken is de beste manier om het leven een loer te draaien, om niet te trappen in de val van de vergankelijkheid.»

Veto: Is een dergelijke allesverterende passie geen fysieke opdracht? Begint u de tijd niet te voelen?

Dillemans: «Als ik naar de supermarkt ga, of in de file sta, dan wel. Op het moment dat ik schilder, ben ik terug een jongen van vijftien. Het is een godsgeschenk, een permanente verjongingskuur. Nu ja, in zekere zin gaat het leven ook aan mij voorbij. Ik ga nooit naar fuiven enzo. Vroeger heb ik grondig gefeest, maar die tijd is voorbij. Aan de andere kant ken ik soms het sterven niet. Er zijn dagen dat ik echt niet sterf. Daar draait het om: schilderen is niet-sterven.»

Veto: Vreest u niet dat uw rust zal worden verstoord als u beroemd wordt?

Dillemans: «Het probleem is dat ik niemand heb die mij beschermt, die de praktische zaken voor me regelt. Ik verlies soms twee à drie uur per dag aan irritant gepruts. Ik ben wel al slimmer geworden. Tegenwoordig laat ik de Colruyt mijn eten aan huis bezorgen. Maar eigenlijk zou ik iemand nodig hebben die zich ontfermt over mijn aardse beslommingen. Dus, bij deze: is er iemand die zich geroepen voelt?»

nog tot 31 december in het Rubenshuis te Antwerpen.

Voor meer informatie: www.sam-dillemans.com
www.museum.antwerpen.be/rubenshuis

VORIGE WEEK IN BEIEREN,
DEZE WEEK IN VETO

Boem paukenslag!

Niet alleen Paul van Ostaijen raakte ervan in een lyrische bui, ook voor de leden van het Universitair Symfonisch Orkest (USO) vormt het de aanzet voor muzikale avonturen. Met hun ontembare enthousiasme en klinkende namen als Dvorak, Tsjajkovski en Rachmaninov hopen ze op 10 november volk naar de Pieter de Someraula te lokken.

Nele De Meyer

Veto: Jullie komen net terug van Beieren. Wat viel daar te beleven?

Jeroen: «In het eerste semester houden we ons bezig met het reisprogramma, in het tweede volgt dan het lenteprogramma. Voor het eerste project zoeken we telkens een buitenlandse repetitieuimte. Die reis is noodzakelijk omdat we dan een hele week intensief met muziek bezig kunnen zijn. Iedereen is dan bovendien op alle repetities aanwezig.»

Peter: «We proberen telkens ter plaatse een concert te versieren wat niet gemakkelijk is als je weet dat je om ginds publiek te trekken maar enkele dagen de tijd hebt. We hebben er veel gerepeteerd en gefeest. Zo zijn we in de kelder van een klooster beland waar het beste bier van Duitsland geschonken wordt.»

Veto: Worden er nog genoeg kansen geboden voor klasiek geschoolde muzikanten?

Eduard: «Ik denk het wel, het wordt pas een probleem als je afstudeert en je niet meer terecht kan in een orkest van de muziekschool of de unief. Toch is het ook nu niet gemakkelijk om de zaal vol te krijgen, we hebben dan ook een promotiecampagne achter de rug. We zijn gaan *flyeren* aan de aula's en hebben affiches verspreid. Van de universiteit zelf krijgen we veel steun, zo geven ze ons vakantie om op repetitiereis te gaan. In die week zijn we vrijgesteld van practica en mogen testen en proefexamens worden uitgesteld.»

Peter: «We zijn ook eens gevraagd voor een reclamespot waar men een orkest voor zocht. Uiteindelijk bleek dat ze liever muzikanten met serieuze gezichten en grijs haar wilden, in plaats van een bende jonge studenten. We hebben toen nog een kleurspoeling overwogen, maar dat heeft niet mogen baten (*lacht*).»

Voetballen

Veto: Is de dirigent tevreden over jullie?

Peter: «We kunnen het goed met elkaar vinden. In het Lemmensinstituut scheidt hij vaak op over het USO, hij zegt dan dat wij altijd op tijd komen en onze stukken instuderen, terwijl dit in de werkelijkheid vaak anders is. Zijn grappige uitdrukkingen, zoals 'het sap uit uw hout persen' als je je vingers hard moet neerzetten, zijn ook de moeite.»

Veto: Hadden jullie niet liever in het UHO (Universitair Harmonie Orkest) gespeeld?

Jeroen: «Sommigen onder ons spelen ook in het UHO. We zien elkaar helemaal niet als concurrenten, we komen zelfs tappen op elkaars receptie. Alleen als we tegen elkaar moeten voetballen, lopen we elkaar van het veld (*lacht*). Het UHO pakt zijn concerten heel anders aan, zij verweven hun muziek steeds met spektakel.»

Eduard: «Zij bouwen meestal een heel verhaal rond hun muziek, zo was er de samenwerking met *Circus in Beweging* en ook met Michaël Pas die verhalen kwam vertellen. Dit soort projecten zijn noodzakelijk omdat er zoveel harmonieorkesten zijn in België. Om de aandacht op zich te trekken, wordt daarom gewerkt aan het spektakelgehalte. Dit ligt heel anders bij een symfonisch orkest waarvan de muziek zich niet leent voor een show.»

Peter: «Maar pas op, van de presentatie voor ons concert verwacht ik veel. Wat dat wordt? Dat is een verrassing. Om maar te zeggen dat het ook ons niet aan creativiteit ontbreekt (*lacht*)!»

Het USO speelt op 10 november om 20u15 in de Pieter de Someraula. Kaarten: info@usoleuven.be of 016/320 340.

FRANZ FERDINAND IN DE BRABANTHAL

Best of van piepjonge band

(foto Perou)

Tegen alle verwachtingen in was de Brabantthal zelfs niet bijna uitverkocht voor het concert van Franz Ferdinand. Blijkbaar was de hype van de laatste maanden rond het Schotse viertal toch niet groot genoeg om iedereen naar Leuven te lokken. Al zal de 33 euro entreegeld en de gammele geluidsreputatie van de Brabantthal er ook wel voor iets tussen hebben gezeten. Op zich niet erg, want zo was er ruimte genoeg voor de fans die wel waren opgedaagd. We menen zelfs Franky Van der Elst tussen de massa gezien te hebben. Van een hype gesproken.

Geert Zagers

De Editors mochten eerst in het voorprogramma laten zien wat ze in hun mars hadden. Ook deze heren gaat het blijkbaar voor de wind. Zo is hun optreden in de Botanique van december al meer dan een maand uitverkocht. Dat is terecht: de hyperkinetische zanger kreeg moeiteloos het publiek warm en bij singles als *Munich* was er meer dan wat herkenningsapplaus. Fans van Joy Division, The Smiths en Interpol konden hun hartje ophalen. Een waardig voorprogramma, al was het het merendeel van de zaal toch om de Schotten te doen.

Ademruimte

Wie de heren van Franz Ferdinand tijdens hun doortocht op Rock Werchter gezien had enkele jaren geleden, wist dat ze een ijzersterke live-reputatie te verdedigen hebben. Anderzijds had die eerder dit jaar al moeten lijden onder hun mindere doortocht op Pukkelpop. We waren dan ook met bijzonder veel scepsis naar de Brabantthal afgezakt, vastberaden de hype van de voorbije maanden te ontcrachten. Maar van bij de eerste tonen moesten we ons ongelijk toegeven: live is Franz Ferdinand wel degelijk een belevenis. Met de voortreffelijke opener *This Boy* duwden ze meteen het gaspedaal in, om zonder ademruimte over te gaan tot *Come on Home*. Pas bij de single *Do You Want To* sprak zanger Alex Kapranos zijn publiek aan, zij het met een weinig geïnspireerde "Are you feeling okay?" Hij vulde aan met de pretentieuze knipoog "The answer is yes." De toon was meteen gezet voor de rest van de avond. Franz Ferdinand is een supergroep, maar wel eentje die zichzelf niet altijd even serieus neemt.

Dat straalde dan ook van het podium af. Alex Kapranos speelde de ideale frontman: een superster, maar met gevoel voor ironie en zelfrelativering. Zelfs de voorstelling van de band — doorgaans een ongeïnspireerd en zelfs pijnlijk stuk uit de set bij mindere goden — wist hij met veel humor naar zijn hand te zetten. Gitarist Nick zag er nu eens uit als een jaren 50-gangster in maatpak met een gitaar als Tommy Gun in aanslag, dan weer als een licht spastische Pete Townshend van The Who, inclusief molenwikkende armen. Enkel bassist Bob Hardy bleef zijn rustige zelf. Hij zag er veeleer uit als een grote kleuter met een bas in zijn handjes, die de rest op zijn doolie gemak van aan de zijlijn observeerde. 3.500.000 verkochte platen kunnen een mens ook gewoon *niet* veranderen. Idem voor het podium. Geen uitbundige visuals, maar enkel een prachtig zwart-wit retroscherm. Ook de tweekleurige belichting en rode gordijnen waren bijzonder stijlvol. Vuurwerk en ballonnen bleven gelukkig achterwege. Franz Ferdinand had geen randanimatie nodig om zijn publiek wakker te houden: de muziek volstond, en daar was weinig op aan te merken.

Interview op p. 24

Energieboost

Misschien was de voornaamste verdienste van Franz Ferdinand, en zeker van Editors, wel dat ze erin geslaagd zijn de betonnen galmbak die de Brabantthal is, om te toveren in een heuse concertzaal. Het geluid was uitstekend en de twee bands verdronken niet in echo's. De sound bleef herkenbaar: de staccatogitaren, funky drums en springerige baslijnen klonken ontegensprekelijk als Franz Ferdinand. Maar waar de band op plaat vrij braaf en gepolijst klinkt, heeft hij live een vettig kantje. De stemmen klinken vuiler en de gitaren en drums ruwer, maar dan wel prettig vuiler en prettig ruwer. Dankzij die energieboost deed Franz Ferdinand live meer dan braaf de cd naspelen. Ze lieten het tempo nooit zakken: de snedige up-tempo hitnummers volgden elkaar razendsnel op. Enkel met *Walk Away* nam Franz Ferdinand even gas terug en lieten ze het publiek even op adem komen.

Met nummers als *Matinee*, *Michael* en een uitstekende versie van *Take Me Out* viel op dat hun optredens al aardig in de buurt van een *best of* komen, wat — zeker voor zo'n jonge band — opvallend is. Stuk voor stuk hoogtepunten die de bijzonder enthousiaste toeschouwers wel wisten te smaken, al moet gezegd worden dat het publiek niet meteen het meest kritische was. Het leek wel een thuismatch voor de Schotten: ook minder bekende tracks van de nieuwe plaat werden laaiend onthaald. Met het aanstekelijke *Darts of Pleasure* toonde Franz Ferdinand een laatste keer dat de afwezigen wel degelijk ongelijk hadden. "Ich heisse *superfantastisch*", schreeuwde Alex Kapranos en dat was voor het publiek niet gelogen. Dat de band het podium even verliet, was dan ook niet meer dan een formaliteit: de bis was vanzelfsprekend. Alex liet het publiek lang op zijn honger zitten, om ze met *Jacqueline* toch te geven waar ze zo lang om geapplaudisseerd hadden.

Revanche

Met *Outsiders*, een van de vier bisnummers, werd nog maar eens bevestigd dat Franz Ferdinand live iets anders is dan op plaat. Wat op cd niet meer dan een tussendoortje was, veranderde live in een stomende song met energie te over. Vooral de twee extra drummers die Paul even kwamen bijstaan, gaven de track een extra dimensie die de meest sceptische luisteraar over de streep trok. Een metamorfose om 'u' tegen te zeggen. *This Fire*, opnieuw een hit van de eerste plaat, maakte het feest compleet. De avond eindigde op toepasselijke wijze met een indrukwekkende bis. Het werd een bijzonder sterk optreden en een mooie revanche voor Pukkelpop. En Franky Van der Elst zag dat het goed was.

De setlist

1. This Boy
 2. Come on Home
 3. Do You Want To
 4. What You Meant
 5. Auf Achse
 6. Matinee
 7. I'm Your Villain
 8. Michael
 9. Walk Away
 10. Take Me Out
 11. The Fallen
 12. You're the Reason I'm Leaving
 13. 40 ft
 14. Darts of Pleasure
- Bis**
15. Jacqueline
 16. Evil and a Heather
 17. Outsiders
 18. This Fire

“Je hebt geen bombast nodig om iets te zeggen”

Geert Maris werd dit jaar dertig. Dat viert hij met de lancering van zijn derde plaat. Voor de twee vorige platen kreeg Maris, ook Nona Mez genaamd, steeds goede kritieken in de pers. Donderdag stelt deze kleine zelfstandige Leuvenaar zijn nieuwste album voor en kan je zelf gaan oordelen of zijn nieuwe songs even subtiel klinken als de vorige.

Arne Saeys

In 2002 debuteerde Nona Mez met het zwarte maar fijne *Songs of Leaving*. Nog geen jaar later volgde *Cast in Concrete*. Nu is er het derde album *Out of Touch* dat opnieuw vol songs staat die je niet meteen kan meebrullen, maar die je eerder zachtjes in een melancholische stemming wiegen. Toch waait door dit album meer dan ooit een frisse, opgewekte wind die de donkere kleinoden van Geert Maris nu ook een luchtige glans geven.

Geert Maris: «Mijn eerste plaat was heel donker en ook over mijn tweede plaat zei men dat ‘er al eens een lampje mocht gloeien’. De huidige plaat klinkt nu nog wat opener en vrolijker. Dat neemt niet weg dat de boodschap wel zwaar kan zijn. Ik hou wel van die tweestrijd tussen een vrolijk deuntje en een zware tekst. Bovendien sluit ik graag af met een hoopvol einde. De single *Hey Sister* raakt bijvoorbeeld iets negatiefs uit het verleden aan, maar eindigt wel met een positieve noot. Ik hou niet zo van bombastische zinnen als ‘*She’s carving the pain in the chest of another.*’ Dat is toch zeer zwaar op de hand liggende nonsens eigenlijk (*lacht*). Je oogst daar natuurlijk wel succes mee bij gekweld tieners die zoiets graag op hun pennenzak schrijven. Maar je hebt geen bombast nodig om iets te zeggen. Mensen doorprikken ook meteen die pose.»

«Je raakt mensen veel sneller met iets subtiels waarin iedereen zich kan herkennen. Eén van de mooiste zinnen uit de popgeschiedenis is: ‘*Baby, I’ve been here before. I’ve seen this room and I’ve walked this floor.*’ uit *Hallelujah* van Leonard Cohen. Die zin is zo lyrisch en heeft zoveel bodems; daarvan hou ik veel meer dan van bombast. Bij Jasper Steverlinck moet in elk nummer zo’n grandioze finale zitten waarin hij zijn longen leeg kan schreeuwen (*lacht*). Het grote gebaar en de theatraliteit daarvan doen mij eigenlijk weinig. Het grootste deel van de bevolking zal echter altijd sneller geraakt worden door zo’n dramatiek dan door subtiele muziek.»

Verhalenbundel

Veto: *Is Out of Touch opnieuw een thema-album zoals je vorige albums?*

Maris: «Inderdaad, dat is altijd wel een beetje het geval. Nu is dat wel minder uitgesproken. Mijn eerste plaat *Songs of Leaving* bevatte een heleboel liedjes over weggaan op verschillende manieren. Op *Cast in Concrete* zaten alle personages uit mijn teksten ergens vast in hun leven. *Out of Touch* is de eerste plaat waarop ik heel persoonlijke teksten zing. Dat wil niet zeggen dat ik mij vroeger achter personages verschool, maar in de nieuwe plaat zit wel héél veel van mezelf. Een nummer zoals *Hey Sister* gaat echt over mezelf en mijn zus.»

Veto: *Zijn al je songs niet enigszins autobiografisch?*

Maris: «Als je songs schrijft of personages tot leven roept, put je onvermijdelijk uit je eigen ervaringen. In die zin waren mijn vorige platen ook autobiografisch, maar ik heb nooit zo expliciet dingen uit mijn leven gezongen als ‘*Hey sister, ain’t it hard to get by, we’ve seen a father leave and a mother die.*’ Dat betekent niet dat dit louter een boodschap van mij aan mijn zus is. Het blijft nog steeds een verhaal voor de luisteraar, zoals Bruce Springsteen dat ook wel durft te doen. Toch blijft *Songs of Leaving* nog steeds meer een verhalenbundel dan *Out of Touch.*»

Veto: *Je nieuwe plaat zou ook meer een groepsplaat zijn dan de vorige.*

Maris: «Ja, maar dat wil niet zeggen dat Nona Mez een groep is. Nona Mez kan immers nooit splitten want Nona Mez is Geert Maris. Ik geloof niet in democratie. De vorige platen heb ik voor 90 procent zelf volgespeeld en gearrangeerd. Voor deze plaat heb ik opnieuw zelf de nummers geschreven. Maar nu mochten de muzikanten waarmee ik al een tijdje live speel zelf de arrangementen invullen. Ik gaf hen een naakt nummer dat slechts uit een melodielijn en wat begeleiding bestond en dan vroeg ik hen om mij te verrassen. Het pianoriedeltje op *Hey sister* komt bijvoorbeeld van mijn pianist. Die gasten hebben Nona Mez meer tot een groep doen

een soort machismo. Zo zie je op muziekwedstrijden soms gasten staan met een gitaar waarvan de kostprijs omgekeerd evenredig is aan het talent van de gitarist. Zelf heb ik jaren op slechte spullen gespeeld. Ik vind dat je een goede gitaar eigenlijk moet verdienen.»

Proletariër

Veto: *Lukt het eigenlijk om van je muziek te leven?*

Maris: «Vanaf mijn achttiende ben ik gaan werken als arbeider in duffe magazijnen. Ik heb hondensjops gedaan in fabrieken. Van inborst ben ik dus eigenlijk een proletariër (*lacht*). In 2002 ben ik zelfstandige in hoofdberoep geworden. Ik heb mijn eigen label. Dat betekent dat ik zo’n zeven euro per verkochte plaat verdien. Wie bij een groot label tekent, krijgt maar één of anderhalve euro per plaat. Ik moet weliswaar nog altijd krabben en ik heb geen sociaal vangnet, maar *if you can’t face an empty fridge*, dan moet je ook geen muziek gaan maken.»

Veto: *Is het voordeliger om een eigen label te hebben dan te tekenen bij een grote platenfirma?*

Maris: «Het is gewoon roeien met de riemen die je hebt. Mijn label heet *Ten Digit Binary*. Dat verwijst naar een binair systeem waarmee je op je beide handen niet tot tien maar tot 1024 kan tellen. Daarin zit de poëzie vervat dat je maar weinig nodig hebt om veel te kunnen doen. Ik probeer dat waar te maken. Ik ben een éénmanszaak. Met mijn label behoud ik honderd procent van mijn auteursrechten en word ik toch gedraaid op zowel Vlaamse als Waalse zenders. Bovendien worden mijn platen Benelux-gewijs verdeeld, wat bij vele anderen hier niet het geval is. Ten slotte zijn er natuurlijk mijn optredens, geef ik af en toe lessen en verhuur ik mijn geluidsinstallatie of mijn studio thuis.»

(foto Christophe Ketels)

verworden dan ikzelf ooit voor ogen had. Maar toch vind ik het te laat om van Nona Mez een groep te maken. Ik heb al twee platen op mijn eentje gemaakt. Deze plaat is trouwens opnieuw grotendeels noeste arbeid van mijn kant geweest. Die jongens hebben wel de arrangementen ingekleurd, maar als dat niet naar mijn zin was, heb ik dat wel bijgestuurd. Ik wil namelijk mijn eigen sound behouden.»

Keutel

Veto: *Wat bedoel je ermee als je zegt niet te geloven in democratie?*

Maris: «Ik geloof wél in democratie op politiek vlak, maar niet in democratie in kleine wereldjes zoals muziekgroepen. In de politiek is democratie eigenlijk ook maar een afspraak waarbinnen een leider nog altijd de knopen doorhakt, al is het dan in samenspraak met anderen. Die samenspraak is er niet wanneer ik een nummer schrijf. Ik beslis ook zelf welke nummers op de plaat komen en welke niet. Ik luister wel naar meningen of suggesties, maar ik beslis wel zelf. Er zijn veel muziekgroepjes die niet van de grond geraken omdat vijf onbenullen hun meningen blijven bediscussiëren. Als je aan iedereen een veto geeft, kom je nergens. Als zomaar iedereen zijn mening mag spuien over een song, dan kom je situaties tegen waarin een muzikant zich in zijn gat gebeten voelt, omdat hij geen solo mag spelen. Als je daaraan toegeeft, maak je van een goed idee ne keutel.»

Veto: *Samenwerken belemmert je creativiteit.*

Maris: «Inderdaad. Ik heb met muziek maken nauwelijks vrienden gemaakt in mijn leven. Een muziekgroep is geen kaartclub. Om samen een plaat te maken of op het podium te staan hoeft je geen vrienden te zijn. Alles moet de song dienen. Pas op, ik sta wel open voor andere meningen, maar ik zal nooit voor het groepsgevoel toegevingen doen die van mijn gefundeerde mening afwijken.»

“Ik heb met muziek maken nauwelijks vrienden gemaakt”

Veto: *Aan Het Depot geef je lessen Combo. Is het daar niet de bedoeling mensen te leren samenspelen?*

Maris: «Muziek maken komt neer op je engageren. Je moet luisteren naar wat er rondom je heen gebeurt. Vaak zie je jonge groepjes optreden waarbij de gitarist alleen maar naar zijn eigen gitaar staat te kijken of waarbij de bassist staat te slapen om indruk te maken op de meisjes. Ondertussen doet de drummer ook iets. Uiteindelijk spelen zij allemaal iets anders. Samenspelen betekent dat iedereen hetzelfde doel dient. Vele mensen kopen een gitaar om foute redenen, uit

Hoer

Veto: *Ben je tegen de commercialisering van muziek?*

Maris: «Helemaal niet. Platen moeten verkocht kunnen worden, maar niet iedereen is zo ondernemend als ik. Er zijn fantastische muzikanten die niet eens hun eigen vetters kunnen knopen. Je moet die mensen niet vragen om hun eigen label op te richten, een distributeur te zoeken en hun muziek te promoten. Dat ligt niet in het karakter van vele muzikanten. Platenlabels moeten blijven bestaan om talent een kans te geven. Jammer genoeg werken er in de muziek-industrie vele mensen die nauwelijks voeling hebben met muziek. Bij grote platenlabels zitten vaak *yuppies* die enkel voeling hebben met de verkoopcijfers van platen.»

Veto: *Heb je zelf niet de ambitie om ooit 40.000 platen te verkopen?*

Maris: «Zeker wel. Ik word wel eens verkeerdelijk genomen voor iemand die in de marge wil blijven. Tegen wil en dank beland je zo in een milieu waar het goed staat dat niemand je kent. Zo kunnen snobs snoeven dat zij en niemand anders je kennen. Ik zou best wel meer platen willen verkopen, maar ik ben geen hoer. Alles wat ik doe, heeft met muziek te maken. Ik wil me niet bezighouden met speciale kleding of andere dingen om pubers te lokken.»

Veto: *Je houdt ook niet van name-dropping.*

Maris: «Name-dropping wordt vaak gehanteerd om de aandacht af te leiden van de muziek. Het is niet omdat een bekende artiest heeft meegewerkt aan een plaat dat het resultaat daarom beter is. In de huidige bezetting van Nona Mez speelt de drummer van Zornik en Tom Helsen en de bassist van Zornik en Zita Swoon. Als al die grietjes van vijftien die fan zijn van Zornik daarom ook mijn plaat zouden kopen, zou ik dat wel fijn vinden (*lacht*). Maar voor mij zijn zij op de eerste plaats goede muzikanten en mensen die ik graag heb. Ook journalisten refereren graag aan bekende muzikanten. Dan draait het niet meer om de muziek, maar gewoon om de namen.»

Nona Mez presenteert de nieuwe cd op donderdag 10 november om 20u in Het Depot.

KOEN DEBACKERE WORDT NIEUWE RECTOR!

"De titel vind ik niet zo belangrijk"

Leugen, eigen berichtgeving

Het ziet er eindelijk naar uit dat het probleem van de afwezige rector aan de K.U.Leuven opgelost is geraakt. Door die afwezigheid werden er amper beslissingen genomen, wat uiteraard voor moeilijkheden zorgde. Aan die moeilijkheden komt nu een einde: Koen Debackere, de Algemeen Beheerder van de universiteit, zal de nieuwe rector worden. Bij de diensten op het rectoraat heerst grote opluchting. Er is eindelijk weer duidelijkheid over een aantal belangrijke punten. "Wekenlang was er onzekerheid of we nu naar Q Music of 4FM moesten luisteren. Nu weten we tenminste waar we aan toe zijn: Radio Donna is niet alles, maar het is

"Beslissen en bedisselen, dat zijn mijn hobby's"

wel zeker. Idem dito met het soort koekjes bij de koffie en welke bloemen er op de vensterbank staan. Eindelijk wordt er weer een beleid gevoerd aan onze universiteit."

Ook Debackere zelf klinkt tevreden: "We hebben enkele maanden stil gelegen, maar nu zijn we weer op gang. Ach, die enkele maandjes rust hebben de universiteit geen kwaad gedaan. Maar je kan nu eenmaal niet eeuwig blijven rusten hé. Je moet niet wachten tot de dossiers op je af komen, je moet ze zelf naar voor schuiven. En dat doet de universiteit nu weer." Volgens Debackere levert zijn nieuwe functie geen problemen op met de oude rector, Marc Vervenne. Ze hebben beide een andere functie: "Ik regel gewoon de praktische kant van de zaken. Dossiers opvolgen, knopen doorhakken, dat soort dingen. Marc blijft op recepties handjes schudden en lintjes doorknippen. Hij mag ook die mooie rode toga blijven dragen. Nee, ik vind dat niet erg. Dat rood kleurt toch niet goed af bij mijn favoriete stropdas. Die titel vind ik niet zo belangrijk. Belangrijk is dat ik iets kan doen voor de

universiteit."

Laminaat

Eén van de eerste zaken die Debackere zal aanpakken, is het rectoraat zelf. Dat moet dringend gereorganiseerd worden. "Mijn voorganger, André Oosterlinck, heeft veel goed werk geleverd. Veel hervormd ook. Maar één ding is hij vergeten, en dat is het rectoraat." Het is onmogelijk de hele universiteit om te gooien en het rectoraat ongemoeid te laten, aldus Debackere. Het zou niet meer dan eerlijk zijn om ook die afdeling in de ellende te laten delen. Maar wat er precies veranderd moet worden, dat is nog verre van duidelijk.

Sommige bronnen spreken van het vervangen van vast tapijt door laminaat of vinyl. Nog anderen beweren dat er weer koffie met cafeïne geschonken zal worden, "in plaats van die verschrikkelijke décaf". Debackere zelf wil nog niets lossen. "Als ik nu al zeg wat er gaat veranderen, is het geen verrassing meer," klinkt het fijntjes.

De vraag is wat Marc Vervenne er zelf allemaal van vindt. Gaat hij akkoord met de veranderingen in de Naamsestraat? En vooral: wat vindt hij van zijn opvolger?

Vervenne: «Opvolger, opvolger... dat woord hoor ik niet zo

"Marc mag lintjes blijven knippen"

graag. Dat klinkt alsof ik afgeschreven ben. Ik blijf wel degene die handtekeningen uitdeelt op de Kinderuniversiteit natuurlijk. Dat is toch wel belangrijk. Koen zal mij bijstaan in een aantal andere taken waar ik eigenlijk te weinig tijd voor heb.»

K.U.Leugen: Waarover gaat het dan specifiek?

Vervenne: «Tja, als ik dat wist, had ik Koen zijn hulp niet

nodig gehad natuurlijk. Ik vermoed dat het over dikke en moeilijke dossiers gaat. Maar dat is mijn zorg niet meer nu

"Eindelijk heb ik tijd om van de universiteit gewoon een toffe club te maken"

hé. Ik ben Koen dankbaar dat hij die vervelende klusjes van me overneemt. Zo kan ik mij tenminste concentreren op wat écht belangrijk is: een goeie sfeer aan deze universiteit. Die krijg je niet met eindeloos te vergaderen over wie hoeveel geld krijgt! Zo bouw je geen gemeenschap op. Dat doe je door respect en liefde te tonen. Dat zullen vanaf nu mijn kerntaken zijn!»

Sigaar

K.U.Leugen: Wat vindt u van de hervormingen die hij wil doorvoeren op het rectoraat?

Vervenne: «Daar weet ik nog niets van. Het moet ook voor mij een verrassing blijven. Maar stiekem heb ik hem al wel een verlanglijstje doorgegeven: ik wil liever op het gelijkvloers zitten. Dat is dichterbij de mensen. En ik wil ook grotere asbakken. André rookte niet, maar ik vind een goede sigaar niet te versmaden. En een klein huiskapelletje op mijn bureau? Zou dat teveel gevraagd zijn, denken jullie?»

K.U.Leugen: Volgens ons niet hoor.

Vervenne: «Dank u. Jullie zijn mijn respect en liefde waard, dat is nu wel bewezen. Je ziet dat mijn plan voor een leukere universiteit al begint te werken. Schrijf dát maar eens in de *K.U.Leugen!* En gaat nu heen in de vrede van de Heer.»

	2		6						
	1	8	2	5		4			
					9				6
	9				3	1	5		
4				7					9
	5	7	9					4	
5			8						
		3		4	2	5	6		
					1		7		

Horizontaal

1 Voornaam schrijfster van Poirot - **Aanhanger** **2** Onfortuynlijke jongen - **Voornaam Duitse kanselier** **3** Per exemplaar - **Voornaam Brussels VLD-boegbeeld** **4** Voornaam Idool-jurylid - **Met name** **5** Hard klinkende - **Verstand** **6** Nederlandse zangeres - **Voornaam jongste Duitse speler op Euro2004** **7** Muziekfestival - **Language Other Than English** **8** Meisjesnaam - **Zijne hoogheid** **9** Quote - **Een van de Dalton-broers** **10** Points - **Zo worden de meeste mannen aangesproken**

Verticaal

1 Vruchten - **Belgische Communistische Partij** **2** Voornaam veroordeelde kinderauteur **2** Plaats waar je de openbare weg op kan **3** Voor de middag (Eng.) - **Onbenullen** **4** Meisje van Verdi - **Vertrek** **5** Meisje dat de sudoku's maakt - **In 1996 verdwenen peuter** **6** Voornaam weinig actieve tennissbabe - **Meisjesnaam** **7** Pers. vnw. - **Voornaam presentatrice Studio Brussel** **8** Meisjesnaam - **Pers. vnw.** **9** Meisjesnaam - **Voornaam assistente Luc Appermont** **10** Dichtbij - **Joodse naam van Madonna**

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

UNIEK PORTRET VAN ERE-RECTOR DILLEMANS!

"Aan goede smaak herkent men een ere-rector"

Leugen, eigen berichtgeving

Net zoals alle oud-rectoren heeft ook Roger Dillemans een portret gekregen in de mooiste zaal van het rectoraat, waar de duurste doctorandi en de beroemdste emeriti worden gevoerd. Maar dat portret is er niet zonder slag of stoot gekomen. André Oosterlinck heeft zich persoonlijk moeten inzetten om het portret in orde te krijgen.

"Men verwijt mij vaak geen smaak te hebben," verklaart Oosterlinck. "Toegeven, onze *living* heb ik door mijn vrouw laten inrichten. Zij heeft nu

eenmaal meer verstand van gordijnstof dan ik. Maar over échte kunst moet niemand mij iets wijsmaken. Ik ben zelf een getrainde zondagsschilder en ik kan prima oordelen over kunst."

En dus velde Oosterlinck zijn oordeel over het portret van Dillemans dat door diens zoon geschilderd werd. En dat was vernietigend. "Bij zo'n portret gaat het niet om de realiteit. Nooit trouwens, anders konden we hem beter fotograferen. Het gaat om de rectorale uitstraling. En die was totaal, en ik zeg dus totaál, afwezig! Het was gewoon een schande, op welke ondermaatse manier een rector van onze fiere universiteit daar werd afgebeeld!"

Roger Dillemans en de kunstenaar zelf waren zeer te spreken over het portret, maar dat kon Oosterlinck er niet van weerhouden om in te grijpen. "Op zo'n

moment moet men zijn plicht doen! Ik heb dus zelf de overal nog eens aangetrokken en de penselen gehanteerd. Die hangwangen... Werkelijk schandlig! Ik heb Roger gelijk een nieuwe onderkin gegeven. En ik moet zeggen, het ziet er niet onaardig uit. Goed, het lijkt misschien wat minder op Dillemans dan voor mijn ingreep. Maar zoals ik al zei, daar gaat het niet om bij kunst. Elke kunstenaar zal mij daarin bijvallen."

Is het kunstwerk, dat toch door een zeer talentvolle hand werd geschilderd, nu niet verminkt, of toch minstens in waarde verminderd? Oosterlinck meent van niet: "Ik geef wel toe dat ik iets minder talent heb dan die Sam Dillemans. Maar hij heeft vast ook minder talent om een universiteit, eh... associatie, te leiden dan ik. En daarbij: wat geeft nu het meeste uitstraling aan een schilderij: door een jonge en veelbelovende kunstenaar geschilderd te zijn, of door een ervaren ere-rector die zichzelf al meermaals bewezen heeft?"

Oosterlinck heeft bovendien nog een extra belangrijk argument dat in zijn voordeel speelt: "een zoon die zijn vader schildert, dat is zo'n afgezaagde symboliek zeg. De ene ere-rector die de andere schildert, dát is pas symbolisch. Dat is uniek in deze wereld."

"Ik kan even goed met olieverf overweg als met weerbarstige decanen"

REGIONAAL NIEUWS — DIJLE-HAGELAND:

Ingebroken bij Veto!!!

Van onze verslaggever ter plaatse

Vlak na de verschijning van *Veto* 5 werden enkele jongeren in het holst van de nacht op heterdaad betrapt in de kantoren van uw favoriete weekblad. Bij nader onderzoek bleek het te gaan om hardnekkige fans. Deze mensen — toplieden van een dichtbijgelegen onderneming — staan bij *Veto* al langer denkend als potentiële herrienschoppers. Een bendelid verklaarde later dat het onverantwoord was geen *Veto* uit te brengen op 31 oktober. "Halloween of niet, wat moeten we nu doen in de Alma?" klonk het. Bendeleider T.

"Inbreken voor het goede doel, dat noem ik geen misdaad"

stond ons een kort interview toe.
T.: «Veto is tijdens onze jaren in Leuven een groot deel van ons

leven geworden. Omdat er geen editie zou komen, besloten we zelf eentje uit te geven.»

K.U.Leugen: *Waaruit zou die dan bestaan?*

T.: «Hoofdzakelijk uit nonsens, zoals fake interviews met de rector of Jeanine. Zestien pagina's dachten we wel vol te krijgen. Net voor we de Veto-lokalen zijn binnengedrongen hadden we al onze plannen zorgvuldig uitgestippeld. Mijn knappe lief S. zou de artikelen voor haar rekening nemen, mijn rechterhand W. zou het technische aspect onder de loep nemen. Uiteraard was dit geheel op eigen initiatief en kreeg hij zijn overuren niet terugbetaald. Wij hebben ook echt werk te doen, hé.»

K.U.Leugen: *Heeft de betrapting jullie er uiteindelijk van weerhouden die Veto uit te brengen?*

T.: «Niet echt. Ik heb me er ontzettend goed uit kunnen praten. Die mannen van *Veto* begonnen ons uit te schelden voor groupies, maar ik zei koeltjes dat we de *Humo* zochten. Ik zag dat ze er teleurgesteld waren dat we toch

geen fans waren en van dat moment hebben we gebruik gemaakt om ons uit de voeten te maken. De reden dat we hebben

In volslagen duisternis een krant zoeken: hoe logisch is dat?

afgezien van onze plannen was simpel. Het vraagt nogal wat mankracht om een stevige *Veto* op poten te zetten en die hebben wij niet. Bovendien, als je alle artikelen zelf schrijft, heb je weer niets nieuws om te lezen in de Alma. We hebben ons dan maar gestort op de beleidsverklaring van de onderburen van onze helden.»

De redactie zit erg verveld met de zaak, maar liet alvast verstaan dat ze voorlopig geen verdere stappen zullen ondernemen.

DE IPOD SHUFFLE VAN... MARC VERVENNE !!!

De rector van de Leuvense universiteit wordt vaak — geheel onterecht — geassocieerd met Gregoriaanse muziek. Eind september deed Marc Vervenne in het Radio 1 programma 'Titaantjes' al een poging om van dit foute imago af te geraken. Vorige week werd Marc voor het eerst signaleerd met zijn nieuwe iPod, die alle geruchten definitief de wereld moet uithelpen.

▶▶ 1. 'Ne Me Quitte Pas' (Jaques Brel)

Vervenne: «Ik beschouw dit nummer als de perfecte weergave van de feiten die zich hier de laatste maanden aan de universiteit hebben afgespeeld. Ik mis André. En Jeanine. Nu sta ik elke dag op met Brel in mijn oren, bij wijze van eerbetoon aan een grote vriend.»

▶▶ 2. 'Locomotion' (Kylie Minogue)

Vervenne: «Dit nummer heeft me altijd doen denken aan LOKO. Het is ook niet voor niets dat ik jaren in de Cultuurcommissie heb gezegd: 'Jongens, hier moet je toch eens iets rond doen!' Persoonlijk ken ik nog het originele nummer van Little Eva uit 1962, maar de versie van Kylie is gewoon te goed. Jammer dat ze borstkanker heeft trouwens. Het is een goed mens.»

▶▶ 3. 'Met de vlam in de pijp' (Henk Wijngaard)

Vervenne: «Toen ik nog met de vrachtwagen langs de autosnelwegen scheurde, kreeg ik vaak te maken met ontzettende heimwee, naar Christine bijvoorbeeld. Je begrijpt dat wel, dagen zonder vrouw op stap, enfin. Deze single heeft me tijdens het wegdromen meermaals van een kettingbotsing verlost.»

▶▶ 4. 'Congratulations' (Cliff Richard)

Vervenne: «Zoals jullie weten ben ik ooit nog voor pastoor gegaan. Tijdens de voorbereiding van mijn inwijding ging onze toenmalige pastoor Roger op pensioen. Tijdens de afscheidseucharistieviering heb ik - om te lachen - dit nummer van Cliff Richard gedraaid. Als je goed luistert, voel je dat de tekst ook heel diepzinnig is. Eigenlijk had het moeten winnen als ultieme Eurosong-nummer...»

▶▶ 5. 'Space Cowboy' (Steve Miller Band)

Vervenne: «In de periode dat ik in de bouw werkte, stond de hele dag Radio 2 - toen nog gewoon 'den twee' - op. Toen ik dit nummer voor het eerst hoorde ben ik tot drie uur 's nachts op de werf gebleven tot het opnieuw kwam, ik moest gewoon weten van wie het was. Het is niet voor niets dat m'n collega's me Maurice zijn beginnen noemen. Vooral dat *spacy* geluidje dat daarachter komt, heeft een diepe indruk op me nagelaten.»

▶▶ 6. 'Born Under a Bad Sign' (Richard Hawley)

Vervenne: «Dit nummer beschrijft het verhaal van mijn leven. Die rectorsverkiezing heeft daar eindelijk verandering in gebracht. Meer wil ik daarover niet kwijt.»

▶▶ 7. 'Wheels' (The String-a-Longs)

Vervenne: «Tu, tutu, tutu tu tutututu... Dit is echt een jeugdtraumaplaat. Toen ik kind was, vloog ik altijd voor een maand op zomerkamp en dit nummer stond daar vaak op. Het geeft me telkens weer de koude rillingen. Je ouders een maand niet zien, dat is traumatisch hoor.»

▶▶ 8. 'Take Me Out' (Franz Ferdinand)

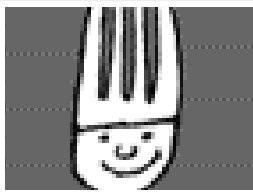
Vervenne: «Mijn dochter raadt me af en toe wat goede, hedendaagse popnummers aan. Bij dit nummer dacht ik in eerste instantie aan de Servische aartshertog die in 1914 werd vermoord, wat aanleiding gaf voor de eerste wereldoorlog. Eigenlijk weet ik veel over geschiedenis. Ik had graag meegedaan aan 'De Slimste Mens Ter Wereld'. Ik zou het niet slecht gedaan hebben, maar ja, de mensen zullen mij nog niet zo goed gekend hebben zeker... Of ik iets over het nummer weet? Niet echt, maar als ik het eens beluisterd heb, laat ik nog iets weten!»

▶▶ 9. 'Can You Feel The Love Tonight' (Elton John)

Vervenne: «Dit was het perfecte openingsnummer van het trouwfeest van Christine en ik geweest. Als ik eerlijk ben, moet ik toegeven dat ik wel hou van die echt plakkers. Ik ben ook goed in dansen. Dit nummer komt uit de prachtige Disneyfilm 'The Lion King'. Elke keer als ik ziek ben, legt Christine me in bed met die film in de DVD-speler. Ik heb al ettelijke zakdoeken volgehuld als Simba's vader sterft. Dit nummer komt uit de liefdesscène van de film en het is ook heel gevoelig, laat dat een tip zijn voor je lezers!»

▶▶ 10. 'In The Ghetto' (Elvis Presley)

Vervenne: «Ja, dat is wel duidelijk. Ik woon nu eenmaal in het Begijnhof.»

Menu van de week in Alma 1-2-3 8-12 november 2005

A1 = alleen
Alma 1

A3 = alleen
Alma 3

A2 = alleen
Alma 2

 = vegetarisch

dinsdag

Aspergesoep 	0,50
Hutsepotsoep	1,65
Alma gaat vreemd: Cyprus	
Kip met Ouzo, tomaat en witte wijn	3,45
Supseli Levrek	4,40
Hamburger met rode kool	2,35
Groentetaart met slaatje A1+A2 	4,40
Lasagne Al Forno A1+A2	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A1+A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

woensdag

Kervelroom	0,50
tomatenbouillon	1,65
Alma gaat vreemd: Cyprus	
Kip met Ouzo, tomaat en witte wijn A2+A3	3,45
Courgettekoekje met Ouzo, tomaat en witte wijn 	2,35
Supseli Levrek A1	4,40
Boerenworst met spinazie	2,35
Witloofgratin	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A2	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

donderdag

Alma 1, 2 en 3 zijn gesloten

vrijdag

Alma 1 en Alma 3 zijn gesloten

Preisoep	0,50
Krachtige tomatensoep	1,65
Hertoginnenkrokant met boontjes	2,35
Nasirolletjes met zoetzure saus en wokgroenten 	4,05
Rumsteak	4,05

zaterdag

Alma 1 en Alma 3 zijn gesloten

Bloemkoolsoep	0,50
Kaaskroketten met Tirolse saus en groenten 	1,65
Cordon bleu met Provençalse saus en rijst	4,05
Rumsteak	4,05

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
Justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

**De Kringwinkel SPIT: IJzermolenstraat
10-12 te Heverlee**

Open: di - vrij 10 - 18 u
zat 10 - 17 u
zon - ma gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

(advertentie)

Tweedhandscomputers

met 1 jaar garantie!

Laptops P2 tot P4 tussen
200 en 600 euro.

Desktops van P2 tot P4
tussen 55 en 350 euro.

Schermen van 5-100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het
volledige aanbod van schermen, pc's,
laptops, onderdelen. Tel.: 016/25.91.03.
Mail: info@recupc.be. Adres: Recupc
VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010
Kessel-Lo.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op wekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 06
7 november 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Bram 'Take That' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:

Gijs 'Captain Jack' Van Gassen

Redactie:

Robin 'Ace of Base' Broos, Tom '2 Unlimited' Van Bruessegem & Roman 'Dario G' Verraest

Medewerkers deze week:

Pieter 'Dana International' Baert, Ben 'Sash' Deboeck, Nele 'Alana Dante' De Meyer, Bruno 'Vengaboys' De Vel, Elke 'Lillianne Saint-Pierre' Desanghere, Dries 'Sam Gooris' De Smet, Ilse 'Aqua' De Witte, Pieter 'Westlife' Fannes, Katleen 'Laura Pausini' Gabriëls, Kristien 'E-rotic' Geurts, Maarten '2 Fabiola' Goethals, Jelle 'Tunderdome' Goossens, Christophe 'Wontoton' Heyndrickx, Simon 'Def P' Horsten, Christophe 'Cotton Eye Joe' Ketels, Bart 'Hanson' Limère, Nathalie 'Gala' Lucas, Joos 'Posh Spice' Roets, Arne 'Snow' Saeyns, Liesbet 'Def Dames Dope' Temmerman, Nele 'Get Ready!' Tintel, 'Nele 'Macarena' Van Doninck, Kris 'Cartoons' Vanelderden, Bavo 'T-Spoon' Van Eyken, Kobe 'KIA' Van Itterbeeck, Hanne 'Me & My' Vermeiren & Geert 'Scatman' Zagers

DTP:

Robin Broos, Bram Delen, Nele De Meyer, Maarten Goethals, Roman Verraest & Gijs Van Gassen.

Eindredactie:

Nele De Meyer, Maarten Goethals & Tom Van Bruessegem

Cartoons:

Negu & Shellac

Kneusje van de week:

Tom Van Bruessegem. Veel beterschap, Tom!

Internet:

<http://www.veto.be>

Publiciteit:

Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Kempeland (Herentals)

Oplage:

9000 exemplaren

ISSN-nummer:

0773-5162

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, nineties-sterren, zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u mailsgewijs ingezonden worden op het adres veto@veto.be

LOKO & Co

• 09/11 Campustour

een organisatie van Apolloon, Babylon, Eoos, Mecenas, NFK, Politika, Jazztronaut Ent en Loko.

Optredens van Mud Flow, Absynthe Minded, Stash en DJ Bobby Ewing, in Alma 2, toeg. 5 euro.

Merkator

• 10/11 Scientica TD (Albatros). • 14/11 om 20.45 u: Cantus (Ambiorix).

Interfacultair Improvisatietoernooi

Op woensdag 30 november vindt het Interfacultair Improvisatietoernooi plaats. Er kunnen zeven kringen deelnemen met telkens een team van 2 personen. Om wat elementaire impro-regeltjes te leren en om vertrouwd te raken met de medespelers, nodigen wij de kandidaten graag uit om enkele keren mee te komen trainen met ons (elke dinsdagavond om 20u in De Waag, naast Alma III). Als jouw kring mee wil doen, is het hoog tijd om kandidaten te ronselen zodat deze een beetje ingespeeld geraken tegen het toernooi. Laat ons gerust iets weten indien er kandidaten zijn!

Voor meer informatie kan je terecht op onze (nog steeds in opbouw zijnde) website : <http://www.PREPAREE.be> of via mail naar info@PREPAREE.be of in noodgevallen op 0473/48 22 80.

3	5	6	7	1	9	4	8	2
2	7	1	8	4	6	5	9	3
8	4	9	3	5	2	1	7	6
4	6	3	2	9	8	7	1	5
1	9	5	6	7	4	2	3	8
7	2	8	1	3	5	9	6	4
9	8	2	4	6	1	3	5	7
6	1	7	5	2	3	8	4	9
5	3	4	9	8	7	6	2	1

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	l	o	g	i	s	t	i	e	k	e
2	o	r	e	n		c	o	d	e	x
3	o	k	s	e	l		n	i	w	a
4	n	a	t	r	o	n		k	i	m
5	a		e	t	t	e	r		n	i
6	r	t		e	u	v	e	l		n
7	b	o	s		s	e	n	o	r	a
8	e	r	o	p		l	a	v	e	t
9	i	s	l	a	m		m	e	m	o
10	d	o	o	d	d	o	e	n	e	r

HET HELE LAND STAAKT VOOR EISEN...

... DIE MIJN OUDE DAG ONBETAALBAAR ZULLEN MAKEN!

EN FUCKING LOKO WEIGERT HIEROVER EEN STANDPUNT IN TE NEMEN!

IK GA WAT AUTO'S IN BRAND STEKEN

Cultuurkalender

Muziek

Dinsdag 08/11: Zaal het Depot, Martelaren plein 12

Millionaire + Cream & Spices, 20u, www.hetdepot.be

Woensdag 09/11: Pangaea, Vesaliusstraat 34

Stuart Davis, 20u30, www.stuartdavis.com

Woensdag 09/11: Gotische zaal stadhuis, Grote Markt 9

Ongekend-Onbemand: Jacobus Flori en het Nederlandse polyfone lied, 20u

Donderdag 10/11: PDS, Debériotstraat 24

Universitair Symfonisch Orkest: Reisconcert, 20u15, www.kuleuven.be/cultuur

Donderdag 10/11: Zaal het Depot, Martelarenplein 12

Nona Mez: Cd-voorstelling, 20u, www.tendigitbinary.com

Vrijdag 11/11: Zaal het Depot, Martelaren plein 12

Tracy Bonham, 20u, www.hetdepot.be

Vrijdag 11/11: Abdij van 't Park, Heverlee

Gregoriaanse muziek in de abdij, 15u en 16u15

Theater

Maandag 07/11: Wagehuys, Brusselsestraat 63

Lunatic Comedy Club, 21u, www.lunatics.be

09/11 t.e.m. 12/11: Molens van Orshoven, Stapelhuisstraat 15

Braakland/ZheBilding: Lied, 20u, www.inbreek.be

Literatuur

Donderdag 10/11: Zaal Vives, Openbare Bibliotheek Tweebronnen, Rijschool straat 4

Dichterscollectief Mengmettaal: Dichtend over Leuven, 20u, www.mengmettaal.org

Dans

20/10 t.e.m. 10/11: STUK, Naamsestraat 96

Klapstukfestival, www.klapstuk.be

Expo

10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006: Museum-site, L. Vanderkelenstraat 30

Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18

03/10 t.e.m. 20/11: Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, Ladeuzeplein 21

Muziek geprint, ma-do 8u45-20u45 / vr 8u45-17u15 / za 9u15-12u45

Film

02/11 t.e.m. 16/11: Studio's + Cinema Zed

Holebi Filmfestival, www.holebileuven.be/filmfestival

www.veto.be

Freddy leest Veto, u toch ook!

“Leuven, ligt dat niet bij Werchter?”

Twee verbluffende albums op amper anderhalf jaar tijd, in deze tijden doen niet veel bands het Franz Ferdinand na. Dat het Schotse viertal meer in zijn mars heeft dan de gemiddelde Britpop/rock band, bewijzen de lofzangen van iconen als Bono, Paul McCartney en zelfs Madonna. Nu de 'Franzen' niet meer voor een nichepubliek werken, stelden ze hun nieuwe cd maar voor in de mas-sabunker Brabantthal.

Robin Broos

You Could Have It So Much Better wordt overal de hemel ingeprezen en beter bevonden dan het titelloze debuut van Franz Ferdinand. Alle grote kranten en tijdschriften voelden de heren daarover al uitgebreid aan de tand. Wanneer de band op 27 oktober naar Leuven kwam, was de persbelangstelling dan ook merkkelijk gedaald. Naast Joepie, Het Laatste Nieuws en JimTV kon ook een kleine speler als Veto een grote vis binnenhalen.

De zichtbaar vermoeide band is aan het uitpakken als we arriveren in de Brabantthal. Het is duidelijk

(foto Dilworth)

“Downloaden brengt de aandacht terug naar de nummers zelf”

waarom er geen fotosessies worden toegestaan. We zetten ons in de ruime backstage, die meteen de illusie doorprijkt dat iedereen in de ban is van de Franzen. De tickets zijn niet vlot de deur uitgegaan en daarom wordt het podium dichter tegen het publiek opgesteld. Zou de hoge toegangsprijs daarmee te maken hebben? Zij die het konden ophoesten, zullen alvast niet gemerkt hebben dat de Brabantthal veel meer volk kan slikken.

iPod

Voor dit interview zouden de bassist en de gitarist even tijd voor ons vrijmaken, maar al snel wordt duidelijk dat niet alles volgens plan verloopt. De grootmoeder van laatste-genoemde was overleden en heel het interviewschema was in de war geraakt. Zelfs de grootste rocksterren ontsnappen niet aan de dingen des levens.

Bassist Bob Hardy komt erbij zitten en maakt meteen van de gelegenheid gebruik om de mythe over de 'gentlemen' van Franz Ferdinand alle eer aan te doen. Met de iPod (met dictafonaccessoire) in de aanslag steken we van wal.

Veto: *Hoe sta je tegenover de huidige iPodgeneratie?*

Bob Hardy: «Om te beginnen is het een fijne generatie om toe te behoren. Alle leden van Franz Ferdinand hebben trouwens een iPod en dat is handig wanneer je op tournee bent. Je leven verandert enorm in die periode en het is uiteraard niet mogelijk om honderden cd's met je mee te nemen. Met een iPod heb je toch tienduizend nummers in je handpalm en dat is fantastisch.»

«Aan de andere kant stelt zich in deze generatie vaak het probleem van het downloaden van muziek. Volgens mij is daar een positieve kant aan: het brengt de aandacht terug naar de nummers in plaats van de albums. Wanneer een groep twee goede nummers schrijft en de rest van hun plaat *crap* is, dan ben je beter af met downloaden. Het is een goede zaak dat er zo meer druk op groepen rust om stuk voor stuk goede nummers af te leveren.»

Veto: *iPod is een luxeproduct. We kunnen eigenlijk hetzelfde zeggen over jullie concert in de Brabantthal...*

Hardy: «Ik heb gehoord dat het over 33 euro zou gaan. Dat is inderdaad veel geld, maar concerten zijn nu eenmaal

duur. Natuurlijk willen we onze fans niet uitbuiten, maar de productie van deze tour is ook niet gratis. Bovendien zijn er groepen waarvoor je meer geld moet neertellen.»

Apolitiek

Veto: *Het concert in België wordt ingericht door een ietwat berucht bedrijf, ClearChannel genaamd.*

Hardy: «Ik wist eigenlijk niet dat we daarmee samenwerken (*denkt na*). Iedere groep speelt graag voor een publiek. Voor bands die blijven groeien, zou het niet lonen om systematisch te weigeren met ClearChannel te werken. Tenzij ze alleen in kleine clubs willen spelen. In het Engels zouden we zeggen: *Don't cut off your nose to spite your face*. Doe niets uit boosheid of wraak, wanneer het jezelf meer schade toebrengt dan de anderen.»

Veto: *In jullie songs of in interviews refereren jullie eigenlijk nooit naar politiek. Is Franz Ferdinand een apolitieke band?*

Hardy: «Bands moeten niet per definitie politiek getint zijn. Het spreekt voor zich dat wij elk onze persoonlijke overtuiging hebben, maar die willen we niet via onze muziek door de mensen hun strot duwen. We willen ons ook niet voor de kar laten spannen. Er zijn muzikanten — ik ga geen namen noemen — die politieke evenementen afschuimen om de goede zaak te verdedigen, maar dat vind ik niet altijd even oprecht. Natuurlijk, hadden we de kans gehad, stonden we ook op het podium van Live8 omdat dat echt een nobel doel is. Het is ons niet gelukt omdat Nick (*McCartney, red*) de dag nadien trouwde. Zijn verloofde was al maanden aan het voorbereiden en ze zou het niet echt geapprecieerd hebben, mocht die trouwpartij worden uitgesteld.»

“We willen onze fans niet uitbuiten”

Veto: *Er wordt vaak gezegd dat groepen op tournee niet altijd weten waar ze zijn gestrand. Heb je er een idee van waar je nu bent?*

Hardy: «Zitten we niet vlak bij Werchter? (*denkt na*) Ik denk dat ik Leuven nog van iets anders ken. Staat die naam niet op het label van Stella? Een kennis uit Brussel wist me trouwens te vertellen dat Leuven een mooie stad is, dus ik hoop dat we er na de soundcheck even kunnen rondlopen.»

Veto: *In België denken we wel eens dat onze rockscène internationale proporties kent. Is dat terecht?*

Hardy: «Om te beginnen zijn we allemaal grote liefhebbers van Jacques Brel. Natuurlijk kennen we ook Soulwax en dEUS, beide schitterende livebands. K's Choice? Daar heb ik

nog nooit van gehoord. Is dat een gitaarband?»

Jammen

Veto: *Jullie concert is niet uitverkocht. Is er een verschil tussen optreden voor een groot of een klein publiek?*

Hardy: «We hebben in België, naast twee optredens op festivals (*Werchter 2004 en Pukkelpop 2005, red*) ook al in de Botanique in Brussel gestaan. Dat is een kleine, fijne zaal en het publiek was ongelooflijk. Wanneer je echter het potentiële publiek wil bereiken, kan je niet anders dan te werken in grote zalen, zelfs wanneer die meer zouden kosten. Als de mensen ons willen zien, zullen we niet van hen weglopen. Voor dit concert is het trouwens de eerste keer dat we van dit podium met al deze attributen gebruikmaken. Toen we gisteren alles voor het eerst zagen tijdens een repetitie in een gelijkaardige zaal in het noorden van Engeland, waren we allemaal heel enthousiast over het resultaat.»

Veto: *Hoe ziet een gemiddelde dag eruit tijdens een tournee?*

Hardy: «Meestal zijn we een tijdje onderweg naar de volgende halte uit de tour. Als we dan aankomen zijn er altijd dingen te doen, zoals interviews geven, maar soms zijn we ook gewoon bezig met bijvoorbeeld *art-work* bekijken voor een vol-

“Ik zou onze eerste plaat nooit gekocht hebben”

gende single. Als we geluk hebben, kunnen we soms ook de steden bezoeken waar we die avond gaan optreden, al was het maar om in een paar leuke winkels binnen te wandelen. Toch komt dat er niet vaak van, omdat we overal moeten soundchecken. Gelukkig amuseren we ons ook tijdens die momenten, zo zitten we tijdens de soundcheck te jammen. Het zijn die ideeën die we dan meenemen wanneer we ons in onze studio afzonderen en daar ontstaan dan wel eens nieuwe nummers uit.»

Kerstboom

Veto: *Studeerde je nog toen je muziek begon te maken?*

Hardy: «We zijn met de band begonnen toen ik nog op de kunstschool zat. Muziek maken en studeren was een geweldige combinatie. Door de vele repetities en optredens nu en dan had ik ook mijn sociale activiteiten buiten de school, ik kan het zeker aanraden. Daarvoor combineerde ik de studies met werk. Ik ging zoveel uit dat het geld ergens vandaan moest komen en daarom werkte ik als chef in een keuken. Ik denk dat het gezond is om een job te hebben terwijl je studeert. Het geeft je een beter perspectief op het leven. Het academische leven is de wereld niet.»

Veto: *Beschouw je Franz Ferdinand nog als een indieband zoals het oorspronkelijk begonnen is?*

Hardy: «Ja, want in zekere zin zijn we dat nog. We zitten nog steeds bij een klein platenlabel en wij zijn zeer nauw betrokken bij alles wat er rond de groep gebeurt. Dat kan gaan van het design van het podium tot de videoclip. We voelen ons nog steeds indie, maar we hebben ook nooit weggestoken dat we graag groot wilden worden. Al sluit het ene het andere niet uit. Er is ook niets mis met mainstream muziek en we zijn er niet vies van om zo genoemd te worden.»

Veto: *Mocht je niet in deze groep gezeten hebben, hoe zou je tegenover de hype rond Franz Ferdinand staan?*

Hardy: «Ik zou onze eerste plaat nooit gekocht hebben. De tweede is gewoon stukken beter.»

Veto: *You Could Have It So Much Better is dus ideaal om onder de kerstboom te leggen?*

Hardy: «Neen, ik heb hem al (*lacht*), maar toch bedankt! Meer info www.franzferdinand.co.uk